3 1761 08824710 1

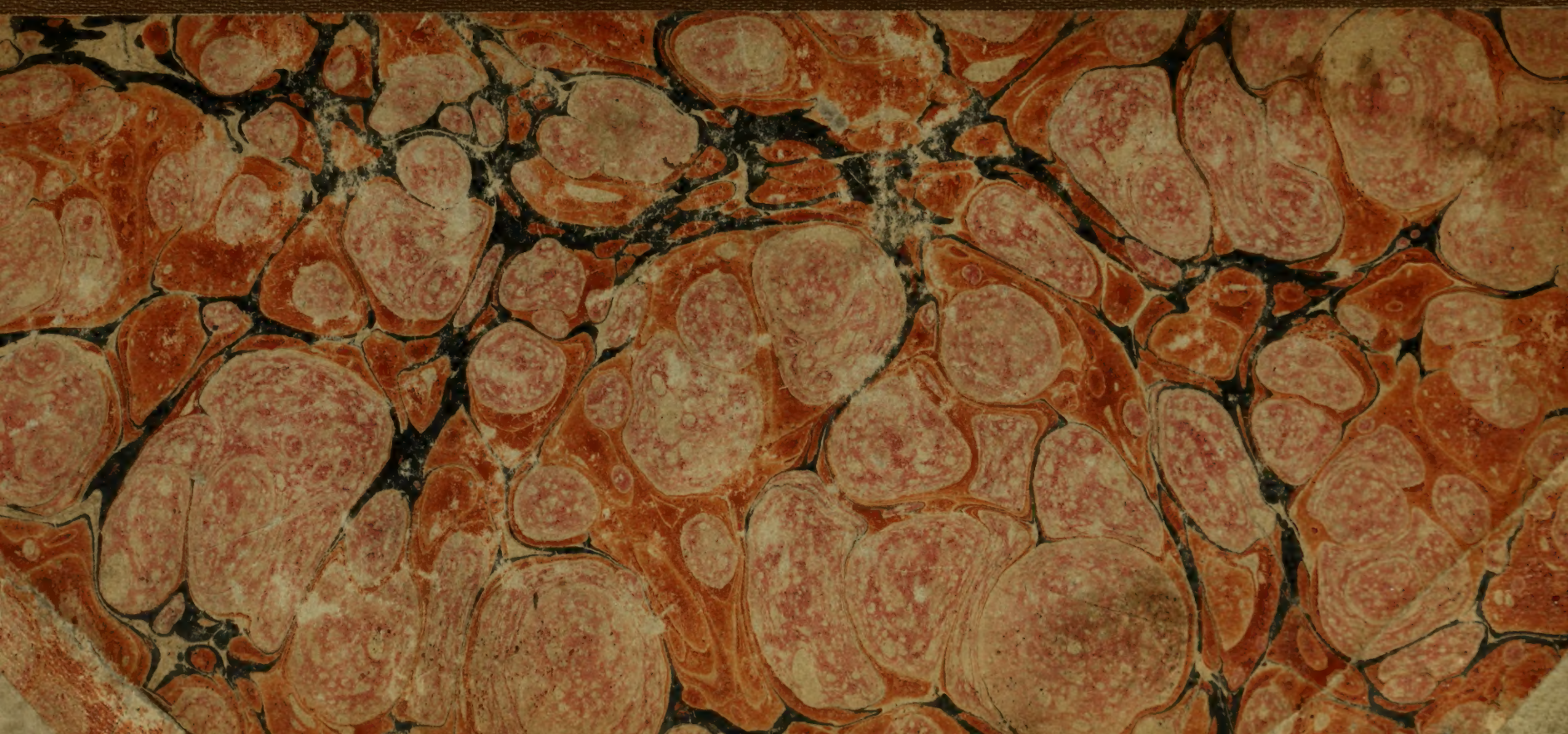

I have two other volumes from
Dr. Parris Library — one of
them has in it some
Autograph annotations.

H. S.

BEQUEST OF
REV. CANON SCADDING, D. D.
TORONTO, 1901.

36165M

SYNTIPAE

PHILOSOPHI PERSAE

FABVLAE LXII.

GRAECE ET LATINE

EX

DVOBVS CODICIBVS MOSQVENSIBVS

PRIMVM EDIDIT

ET

ANIMADVERSIONES ADIECIT

CHRISTIANVS FRIDERICVS MATTHAEI,

LITTERARVM HVMANIORVM IN VNIVERSITATE CAESAREA MOSQVENSI PROFESSOR PVBLICVS ORDINARIVS.

Acceſſerunt Scholia inedita Porphyrii aliorumque ad Iliados Homeri Ω. et notitia variorum Codd. MSS.

31861
1901

LIPSIAE, 1781.

IMPENSIS CHRISTIANI RVDIGERI

VNIVERS. CAESAR. MOSQVENS. BIBLIOPOL.

ROSTAT LIPSIAE APVD ADAM FRIDER. BOEHMIVM,

AMSTELODAMI APVD VIDVAM H. MERCVS.

[illegible]

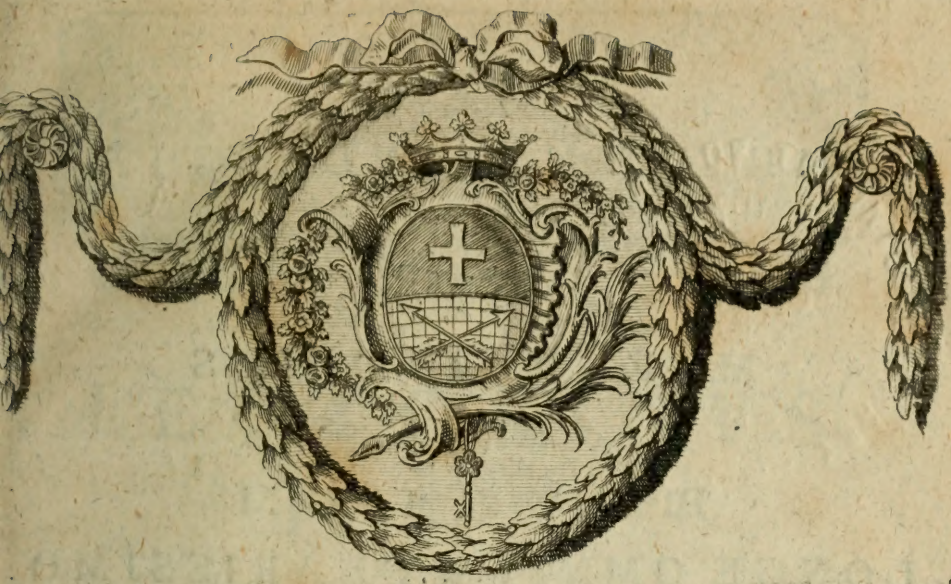

ILLVSTRISSIMO

ATQVE

EXCELLENTISSIMO

DOMINO

SERGIO GERASIMIDI A DOMASCHNEW

SACRAE CAESAREAE MAIESTATIS

OMNIVM ROSSIARVM CAMERARIO ACTVALI

ACADEMIAE SCIENTIARVM PETROPOLITANAE

DIRECTORI ETC. ETC.

VIRO
VIRTVTE, PRVDENTIA
DOCTRINA
ET
MERITIS
ERGA
PATRIAM
LONGE OMNIVM CLARISSIMO
FAVTORI
ET
PATRONO
LITTERARVM
OPTIMO MAXIMO
HVNC A SE EDITVM LIBELLVM
IN
GRATI ANIMI SVI MONVMENTVM

OBTVLIT

CHRISTIANVS FRIDERICVS MATTHAEI.

LECTORIBVS

AEQVIS ET DOCTIS

S. P. D.

CHR. FR. MATTHAEI.

Duos omnino libellos olim fuiſſe, qui Syntipae, Philoſophi Perſae, nomen prae ſe ferrent, ex [1]) Cangii gloſſario mediae et infimae graecitatis et ex Manuſcripto Codice, Moſquenſi, quem nos tractauimus, videtur apparere. Alter continet fabulam de Cyro, Perſarum rege, eiusque filio, pellice et ſeptem philoſophis aulicis. Huius indicem Cangius et ex eo Fabricius [2]) notarunt. Conuenit in omnibus cum Codice Moſquenſi. Alter liber, cuius notitiam a nemine adhuc traditam puto, παραδειγματικοὶ λόγοι

 inſcri-

1) Vide T. II. p. 33. in indice auctorum.
2) Bibl. Gr. Vol. X. p. 339.

inſcriptus fuiſſe videtur. Fabulae certe, quas nunc primum edidimus, in Codice hunc indicem habent: Συντίπα τῦ φιλοσόφυ ἐκ τῶν παραδειγματικῶν αὐτῦ λόγων. Nam etſi illi priori libello etiam inſertae ſunt narrationes et fabulae, tamen ibi XXVII. tantum reperiuntur, ſuntque ab his, quae hic leguntur, diuerſae. Vtrumque librum Syriace ſcriptum ſuadente Gabriele, vrbis Melonymi Duce, graecum fecit Michaël Andreopulus, Grammaticus, homo Chriſtianus, vt ex eius epigrammate, quod infra reddidi, intelligitur. Horum virorum aetatem, quod nullibi quicquam de eis proditum inueni, non poſſum definire. Illud certum eſt, vtrumque apographum Moſquenſe ante Sec. XIV. ſcriptum eſſe. Graecitas et oratio interpretis prope accedit ad eam, quae eſt in fabulis Aeſopi. Minus tamen pura eſt in multis, diſſolutior interdum etiam, crebrisque repetitionibus et verborum ambagibus taedioſa et moleſta. Facta plerumque nude narrantur, nullis interpoſitis ſententiis aut iudiciis. Lepore autem et gratia magis etiam carent, quam ſimplicitate et breuitate. Inuentio tamen haud raro probabilitate et facilitate commendatur. Quae vero me impulerint rationes, vt has fabulas ederem, non video, cur hic diſſimulem.

Pri-

Primum enim non ſolum ineditas, ſed prorſus ignotas eſſe ſciebam. Tum ad hiſtoriam ingenii humani pertinere credebam, ſcriptores omnis generis omniumque aetatum cognoſcere. Deinde non ita inficetas et abſurdas reperiebam, quin eius locus aſſignari poſſet inter Aeſopi fabulas, quas nunc haberemus et inter Ignatii tetraſticha. Praeterea videbam, emtores exiguam pecuniae facturos eſſe iacturam, ſi paruum hunc libellum emerent. Poſtremo impiger animus me ſollicitabat, vt ſaltem leuiori opera voluntatem ſtudiumque meum amatoribus litterarum graecarum commendare conarer, quod mea in rebus grauioribus irrita fuiſſent conſilia. Codex ergo, quo vſus ſum, eſt Bibliothecae Sanctiſſimae Synodi num. CCLXXXV. in quarto. Is varios libellos variis temporibus ſcriptos et deinde in vnum volumen collectos continet. De ſingulis non opus eſt dicere, cum alibi [3]) iam argumentum diligentius notarim. Syntipae continet duos libellos, fabulam illam de Cyro, et has fabulas, bis a duobus negligentiſſimis hominibus

3) In indice Codicum Manuſcriptorum Moſquenſium, qui nunc Petropoli typis Academiae Scientiarum exprimitur.

ſcriptas. Vtrumque apographum ſcriptum eſt in charta bombycina Sec. vt videtur XIV. aut XIII. Duo tamen diuerſa exemplaria illi ſcribae expreſſiſſe videntur. Nam et lectiones probas diuerſas habent et in vitiis raro conſentiunt eſtque non nunquam exemplum alterum altero integrius. Vt vero lectores ipſi iudicare poſſent, quot vitiis refertus eſſet codex, epigramma, quod folio 250. ante fabulam de Cyro legitur, hic adpoſui.

Ὁι ἀρχὴ τῆς βίβλε ἔνε ἔτος.

Τᾶ μυθογράφε συντίπα κατὰ σύρες,
Μάλλον δὲ περσῶν τᾶς σοφᾶς λογογράφες,
Αὐτ., πέφυκενῆς βλέπεις δέλτος φίλε,
Ἣν καὶ συρικῆς τοῖς λόγοις γεγραμμένην
Ἐις τῆν παρέσαν αὐτὸς ἐλάδα φράσιν
Μετήγαγόν τε καὶ γέγραφα τῆν βίβλον
Τογραμματικὸν ἔχατος γὲ τυγχάνων
Ἀνδρεόπωλος μιχαὴλ χρισᾶ λάτρης
Ἔργον τεθεικῶς πρὸς τεταγμένον τόδε,
Παραγαβριὴλ τᾶ μεγισάνὲ κλέες,
Δεκὸς σεβασᾶ πόλεως μελωνύμε,
Ὡς ἐσὶν χρισᾶ θερμῶς ὄντος οἰκέτης,
Ὡς καὶ διώρίσατο γραφῆναι τάδε
Ὅτι γεμὴ πρόσ ἐσι ρωμαίων βίβλοις
Ἡ συγγραφῆ γὰρ ἥδε τᾶς κακεργάτας
Διάσύρι μάλισα καὶ πρὸς τῷ τέλει
Πράξεις ἐπαινεῖ τᾶς καλῶς εἰργασμένας.

Haec

Haec ergo ita correxi.

Ἡ ἀρχὴ τῆς [4]) βίβλε ἔχει ἔτες.

Τῷ μυθογράφῳ συντίπα κατὰ σύρες,
Μᾶλλον δὲ περσῶν τῷ σοφῷ λογογράφῳ
Ἄυτη πέφυκεν, ἣν βλέπεις, δέλτος, φίλε,
Ἣν καὶ συρικοῖς τοῖς λόγοις γεγραμμένην,
Εἰς τὴν παρῴσαν αὐτὸς ἑλλάδα φράσιν
Μετήγαγόν τε καὶ γέγραφα τὴν βίβλον,
Τῶν γραμματικῶν ἔχατός γε τυγχάνων,
Ἀνδρεόπωλος [5]) μιχαὴλ, χριστῷ λάτρης,
Ἔργον τεθεικὼς προστεταγμένον τόδε
Παρὰ γαβριὴλ, τῷ μεγιστάνι κλέες,
Δεκὸς σεβαστῷ πόλεως μελωνύμε,
Ὅς ἐστι χριστῷ θερμὸς ὄντως ἱκέτης, [6])
Ὅς καὶ διωρίσατο γραφῆναι τάδε,
Ὅτι γε μὴ πρόσεστι ῥωμαίων βίβλοις.
Ἡ συγγραφὴ γὰρ ἥδε τὲς κακεργάτας [7])
Διασύρει μάλιστα, καὶ πρὸς τῷ τέλει
Πράξεις ἐπαινεῖ τὰς καλῶς εἰργασμένας.

4) Videtur ſcriba intelligere exemplar, quod ſecutus eſt. Poſſis etiam ἔνι αὕτη coniicere, pro ἔνε ἔτος.

5) De his vocabulis, quae deſinunt in πωλος et πελος v. Cangii Gloſſarium T. I. p. 1213. in πωλος. Nota ſunt Moſchopulus, Xanthopulus, Syropulus etc.

6) Poſſit etiam legi οἰκέτης.

7) Video laudari κακεργέτης, vt εὐεργέτης. Sed κακεργάτις, feminino genere habet Syneſ. T. II. p. 28. τίς ἀξία γένοιτ' ἂν δίκη ψυχῆς κακεργάτιδος; Obiter etiam κακεργασία notari poteſt ex praefatione Euſtathii ad Dionyſ. Periegetam p. 5. in fine.

In eodem Codice, quod obiter moneo, legitur etiam Vita Aesopi, cuius initium est, Κατὰ πάντα τὸν βίον γενόμενος βιωφελέσατος αἴσωπος ἔτος, τῇ μὲν τύχῃ γέγονε δοῦλος. Hanc excipiunt eiusdem fabulae, in quibus sunt quadraginta quinque ineditae. Ceterae comparatae cum editione Heusingeri hoc ordine leguntur. Fabula 5. 7. 124. 127. 6. 10. 129. 125. 24. 25. 126. 16. 22. 12. 130. 18. 13. 23. 24. 28. 29. 139. 142. 140. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 132. 37. 137. 38 39. 138 144. 40. 41. 56. 42. 44. 46. 57. 58. 141. 47. 48. 49. 51. 52. 53. 54. 59. 60. 62. 134. In his varietates et vitia haud pauca deprehenduntur, quod magis etiam apparebit, si hic duarum fabularum adscripsero variantes lectiones.

Fab. V. edit. Heusing. Isenaci 1771. 8.	Codicis Mosquensis Fab. I.
αὐτῷ συνήντησε τὸ μὲν πρῶτον.	ἀπήντησεν αὐτὸν καὶ ὡς αὐτὸν ἐθεάσατο.
ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη.	ἐκ δευτέρᾳ δὲ αὐτὸν παρατυχοῦσα.
ἐ μήν.	ἐχ.
πρότερον.	πρότερον δέ.
τοῦτον θεασαμένη.	θεασαμένη αὐτόν.
ἔτως αὐτῆ.	αὐτῆ abest.
ὡς καί.	καὶ abest.
διαλεχθῆναι.	διαλεχθῆναι αὐτόν.
ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι συνήθεια.	ἑρμηνεία τῆ μύθε. ἔτως δηλοῖ ὁ μύθος, ὅτι ἡ συνεχὴς συνήθεια.
εὐπρόσιτα ποιεῖ.	κατα πραΰνει.

Fab.

Fab. V. edit. Heuſing. Fab. II. Cod. Moſq.

In hac fabula prorſus diſſentit codex ab editione. Praeſtat ergo totam hic, vt in codice legitur, exhibere.

Ἀλώπηξ ὑπό τινος παγῖδος τὴν ἀρᾶν ἀποκοπήσα ἐξ αἰχύνης βίον ἀβίωτον ἔχειν ἐδόκει. ἔγνω δὲ τρόπῳ ὡς καὶ τὰς ἄλλας εἰς τὴν αὐτὴν παγῖδα προσαγαγεῖν, ἵνα τὸ ἴδιον πάθος κοινὸν ἐλαττομα γένηται καιαυταῖς. καὶ δὴ ἁπάσας συναθροίσασα παρήνει αὐτὰς, τὰς ἀρᾶς ἀποκόψαι, λέγσσα· ὡς ἀ μόνον ἀπρεπὴς ἐσὶν ἡ ἀρὰ, ἀλλὰ καὶ περισσὸν αὐταῖς προσήρτηται βάρος. τάτων δέ τις ὑπολαβῦσα ἔφη εἰ σοὶ τᾶτο συνέφερεν, ἀκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβάλευες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρὰ τῶν πολλῶν γινόμεναι συμβολίαι, ἀ δι' εὔνοιάν τινα, ἀλλ' ἢ διὰ τὸ αὐτῶν συμφέρον.

Opportune dum haec ſcribo, in mentem mihi venit alius Codex Typographei Synodalis, ex quo nuper Demetrii Cydonii edidi epiſtolas. In eo Ignatii leguntur tetraſticha. Quae cum examinabam ad editionem Phaedri Lipſienſem anni 1768. in 12. (nec enim aliam hic nanciſci poteram,) nouem reperiebam tetraſticha, quibus iſta editio careret. Cum vero nec Neue-

leti

leti editio, nec Thomae Thirwitti, Cel. V. de [8]) Babrio disputatio ad manus sit, nescio, an pro ineditis habenda sint. De versione qualicunque mea, (nec enim Latinam appellare licet,) hoc tantum moneo, eam ideo a me additam esse, ne litterarum graecarum expertes ab libelli huius emtione prorsus deterrerentur. Restat nunc, vt pauca de Porphyrii ceterorumque in Homerum scholiis dicam, quae in fine huius libelli adieci.

Tres omnino codices Homeri, qui Porphyrii et aliorum inedita scholia contineant, mihi quidem noti sunt, Leidensis, Lipsiensis et Mosquensis. De Leidensi diligenter exposuit Valckenarius, Vir Summus, non solum in editione Ammonii, sed singulari etiam Dissertatione, quae Virgilio, a Fuluio Vrsino ex scriptoribus graecis illustrato, adiecta legitur. Lipsiensem in sua Homeri editione tractauit et de eo differuit in praefatione ad volumen I. p. V. Ernesti, Vir Summus, Praeceptor quondam meus, cuius memoriam ob beneficia, quae multa et magna et illustria in me contulit, dum viuam,

8) Argumentum huius dissertationis diligenter recensuit Vir Doctus in Batauis. v. Bibliothecae Criticae Vol. II. p. 120. seqq.

viuam, colam. Ex horum duorum virorum ſcriptis apparet, Leidenſem Codicem circa finem Iliados Ψ, Lipſienſem autem ineunte rhapſodia P deficere. His ergo motus ſum, vt ſcholia ad priores 475. verſus Iliados Ω. quae in ſolo Moſquenſi reperirentur, hoc tempore ſpeciminis cauſa ederem. Sed de eo iam accuratius dicendum eſt. Seruatur in bibliotheca Sanctiſſimae Synodi, eſtque num. LXXV. Scriptus eſt in charta laeuigata Sec. vt videtur XIV. Leidenſi in omnibus ſimilis eſt, quod pluribus locis, a Valckenario editis, comparandis intellexi. In hoc tamen ab illo differt, quod interdum [9]) plura habet ſcholia et errores pauciores. Vehementer ergo dolendum eſt, quod ita mutilatus ad nos peruenit. Nec enim totam Iliada continet, ſed paucos libros integros, paucorumque fragmenta. Incipit ab Il. α. verſ. 195. Definit in Il. ω. verſ. 475. Integri libri adſunt π. υ. φ. χ. ψ. Fragmenta autem haec habet α. a verſ. 195. ad 331. et a verſ. 604. ad finem. β. a verſ. 1. ad 304. a 391. ad 406. a 424. ad 440. ε. a verſ. 438. ad finem. ζ. a verſ. 1. ad 97. a 234. ad 301. a 438. ad finem. η. a verſ. 1.

9) Sic Il. X. v. 71. ſeptem deinceps ſcholia habet, quibus editio Valckenarii caret.

verſ. 1. ad 24. λ. a verſ. 65. ad 133. a 340. ad finem. μ. a verſ. 1. ad 60. ξ. a verſ. 237. ad finem, ω. a verſ. 1. ad 475. Quomodo Leidenſis, Lipſenſis et Moſquenſis inter ſe virtutibus et vitiis differant, vel ex vno ſpecimine quodammodo cognoſci poteſt. Ponamus ergo variantes lectiones ad Il. π. verſ. 233. vbi Erneſti codicem Lipſienſem et Leidenſem in animaduerſionibus ſuis comparauit. Ibi ergo Codex Moſquenſis conſentit cum Voſſiano, ſeu Leidenſi in Σμινθέα. Mox vitioſe Πίνδαρος habet, pro Πάνδαρος. Paullo poſt ἕ τιμᾶταϱ ὁ ζεύς. Pro δωδῶναϱ, exhibet δωδωναῖε δέ. Pro παϱὸ, cum Leidenſi habet παϱ' ὅσον, et δίδωσι, pro ἀναδίδωσι. Rurſus conſentit cum Leidenſi in ὑπὸ τᾶ ϝϱανᾶ. Paullo poſt vocabula ſic ordinat, ἔναϱ λευκὸν ἐκεῖ Φασίν. Poſt καλϝόμενον, habet ſic: οἱ δὲ πελαϱγικὲ, pro [10]) πελασγικὲ, quod valde placet. Tandem ὅτι ἄπωθεν habet, pro ὅτι ἄποθεν. Praeter modo laudatos Codices Valckenarius in illa diſſertatione tres memorat, Wittianum quendam, quem Dordraci quondam fuiſſe tradit, Lipſienſem ſecundum et Florentinum, ex quo ſcho-

10) De πελασγικὲ, quod obiter noto, videri poteſt Strabo Lib. V. p. 338. qui ibi hunc locum tractat.

ſcholia ad Il. *ι*. cura Horneii prodierunt. Iſtis omnibus palmam praeripere videtur Venetus bibliothecae S. Marci, quem nuper Villoiſonus, Vir Generoſiſſimus atque Doctiſſimus, vti ex eius ad me litteris cognoui, inuenit. Primum et ſecundum librum Iliados proxime, vt audio, ex Leidenſi codice edet Waſſenbergius, Vir Cel. diſciplinae Magni Valckenarii alumnus et in cathedra Franequerana ſucceſſor. Tota autem Ilias Villoiſoni cura prodibit ex codice Veneto, cui Porphyrii ceterorumque ſcholia ex Vaticano codice accedent, quae ei ſponte obtulit Hieronymus Zuliani, Venetorum ad Pontificem Maximum legatus, Vir Illuſtriſſimus atque Excellentiſſimus. Idem quoque me rogauit, vt Moſquenſis codicis ſcholia et variantes lectiones ſibi mitterem. Quod vt faciam Viri Amiciſſimi propenſiſſimus erga me animus graecarumque litterarum commodum poſtulat. De meo in his ſcholiis edendis conſilio paucis abſoluam. Prima mihi cura fuit, vt emendatiſſime prodiret. Poſtea diligenter commentarium Euſtathii et ſcholia Pſeudo-Didymi comparaui, vt appareret, quid noui ex his ſcholiis acceſſiſſet. Tandem adieci variantes lectiones ex Codice Moſquenſi et ex editionibus non multis, quae ad manus erant. In his animaduer-

aduerſionibus ergo 2. notat Codicem Moſquenſem ſecundum, quem modo recenſui. A. Aldinam ſecundam anni 1517. D. Baſileenſem cum ſcholiis Didymi, anni 1541. R. Romanam cum commentario Euſtathii. S. Collectionem Stephanianam anni 1566. Praeterea interdum commemoraui duos alios codices Moſquenſes 1. et 3. quos in Iliade, et diuerſum ab iſtis, quem in Odyſſea contuleram. Acceſſerunt quoque nonnulla ex Lexico Manuſcripto et Apographo Gloſſarii Cyrilli, quae penes me ſunt, de quibus alibi accuratius dicam. Vbique autem ante oculos habui editionem Lipſienſem Erneſti, ad quam Codices et editiones examinaui. Haec ergo ſunt, quae Veſtra, Lectores Doctiſſimi et Humaniſſimi, intereſſe putaui, vt commemorarem. Valete mihique fauete. Dab. Moſquae d. XV. Mai. 1780.

ΣΥΝ-

ΣΥΝΤΙΠΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΜΥΘΟΙ

ΕΚ ΤΩΝ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΥΤΟΥ

ΛΟΓΩΝ.

ΣΥΝΤΙΠΑ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ
ΜΥΘΟΙ

α.

Ὄνος καὶ τέττιξ.

Ὄνος [1]) ἀκούσας φωνῆς τέττιγος, ἡδέως αὐτῇ [2]) ἐπετέρπετο, καὶ τὸν τέττιγα ἐπηρώτα λέγων, τί ἄρα τρεφόμενος ἔτω γλυκείαν ἔχει τὴν φωνήν; ὁ δὲ τέττιξ τῷ ὄνῳ ἀντέφησεν, ἡ ἐμὴ τροφὴ ἀήρ ἐσι καὶ δρόσος. ὁ δὲ ὄνος τέττιγος ἀκούσας τὸ ῥήματος, ἐνόμισε μέθοδον εὑρηκέναι, δι' ἧς ὁμοίαν τῷ τέττιγι [3]) σχοίη τὴν φωνὴν, καὶ τὸ σόμα εὐθὺς ἀνοίξας πρὸς τὸν ἀέρα [4]) κεχήνωτο, [5]) ὡς δεξόμενος δῆθεν δρόσον εἰς διατροφὴν, ἕως οὗ τῷ λιμῷ [6]) τέλεον διεφθάρη.

Οὕτως ἀ δεῖ τινὰ τὰ φυσικὰ τοῖς παρὰ φύσιν ἐξομοιοῦν καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἀφρόνως ἐπιχειρεῖν.

1) ἀκούσας φωνῆς] ἀκούσας φωνήν. Cod. 1.
2) ἐπετέρπετο] ἐξετέρπετο. Cod. 1. Ἐντέρπειν nullibi memini legere. Homer. Odyſſ. ξ. 228.

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

Quem locum laudat et cum ſimilibus comparat Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. p. 18. Syneſ. in Dion. p. 28. Συγκείμενος δ' οὖν ἀπορρήτῳ κάλλει καὶ θαυμαστῇ τινὶ χάριτι, εἰκῆ πως ἐπιτερπῆσῃ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ῥήμασι. Hoc tamen loco ſuſpectum mihi quidem videtur vocabulum ἐπιτερπήσῃ, quod cum ἐπιπρεπούσῃ fortaſſe commutandum eſt. Comparetur Dionyſ. Halicarn. T. II. p. 115. Ὅτι πᾶσι μὲν τοῖς ἀρχετύποις αὐτοφυής τις ἐπιτρέπει χάρις καὶ ὥρα. Adde Polemon. fol. 79. b. edit. Roman. Aeliani. Παραφυλάξεις ὁμοίως, ὁπόσοις γε μὴν γυναικεῖον εἶδος ἐπιπρέπει, ἔν τε τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις. Theocrit. Idyll. XXV, 40.

Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει.

Auctor huius formae loquendi videtur Homerus v. Odyſſ. ω. 251.

Οὐδέ τι τοι δέλεον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
Εἶδος καὶ μέγεθος.

Obiter addo locum ex Lexico MS. qui apud Suidam paullo aliter legitur: Ἐπιπρεπείαις· σολαῖς εὐπρεπέσιν. ὁ δὲ ἀννίβας κατεσκευάσατο περιθετὰς τρίχας ἁρμοζούσας ταῖς τῶν ἡλικιῶν ἐπιπρεπείαις.
3) σχοίη τὴν φωνὴν] τὴν omittit Cod. 2.
4) κεχήνωτο] κεχήνοτο. Cod. 2. Forte κέχηνε τέως.
5) ὡς δεξόμενος] ὡς δεξάμενος. Cod. 1.
6) τέλεον] τέλειον. Cod. 1. 2.

β.

Ἄνθρωπος καὶ θάνατος.

Ἄνθρωπός [1] τις ἦν πένης, ὃς καὶ ξύλων [2] γόμον ἐπὶ τῶν νώτων ἐβάσαζε. Κατὰ δὲ τὴν ὁδοιπορίαν [3] ἱλιγγιάσας ἐκαθέζθη, [[4] καὶ τὸν γόμον τῶν ξύλων κατέθετο,] καὶ τὸν θάνατον οἰκτρῶς ἀνεκαλεῖτο λέγων· ὦ θάνατε! αὐτίκα γοῦν ὁ θάνατος ἔφθασεν, [[5] καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησε,] τίνος χάριν ἐκάλεσάς με; λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνὴρ, ἵνα τὸν γόμον ἀπὸ τῆς γῆς [6] συνεξάρῃς μοι.

[7] Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πάντες ἄνθρωποι φιλόζωοι τυγχάνουσιν, εἰ καὶ θλίψεσι καὶ ἀνάγκαις συνέχονται.

1) τις ἦν] ἦν τις. Cod. 1.
2) γόμον] Vide Polluc. Lib. I. p. 69. et Viros Doctos ad Hesych. in γέμος. Proprie dicitur de iis, quibus naues onerantur. Actor. XXI, 3. Ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον. Conf. Apocal. XVIII, 11. 12. Infra idem vocabulum occurrit Fab. 29. et 30.
3) ἱλιγγιάσας] ἠλιγγιάσας. Cod. 2.
4) καὶ τὸν] Inclusa omittit Cod. 1.
5) καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησε] Etiam haec omittit Cod. 1.
6) συνεξάρῃς] Obiter notari possunt exempla huius vocabuli ex Polyb. T. II. p. 328. Max. Tyr. p. 88. et Demetr. Phaler. de elocut. p. 5.
7) ὁ μῦθος δηλοῖ] ὁ λόγος δηλοῖ. Cod. 1. Mox. idem habet συνεχώρη, pro συνέχονται.

γ.

Χελιδὼν καὶ κόραξ.

1) Χελιδὼν καὶ κόραξ περὶ κάλλους ἀλλήλοις ἐμάχοντο. Φησὶν οὖν ὁ κόραξ τῇ χελιδόνι, τὸ σὸν κάλλος ἐν μόνῳ τῷ ἔαρι 2) καταφαίνεται· ἐν δὲ τῷ τοῦ 3) χειμῶνος καιρῷ ἀδύναται πρὸς τὸ ψύχος ἀντισχεῖν. Τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ τῷ 4) κρύει τοῦ χειμῶνος καὶ τῷ καύσωνι τοῦ θέρους γενναίως ἀνθίσαται.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὑγεία καὶ ῥώμη σώματος κρεῖττον κάλλους καὶ ὡραιότητος πέφυκεν.

1) Χελιδὼν] Compara Aesopi Fab. LXXVI. edit. Heusing.

2) καταφαίνεται] φαίνεται. Cod. 1. Mox idem omittit τῷ post ἐν δέ.

3) χειμῶνος] Hic locus in mentem mihi reuocat similem Xenophontis Memor. Socrat. Lib. II. Cap. I. §. 30. quem leui emendatione corrigi posse puto. Ibi ergo legitur καὶ τᾶ θέρους, χιόνα περιθέουσα ζητεῖς. Malim enim χειμῶνα περιθέουσα ζητεῖς. Nam homines voluptatibus et deliciis dediti ipsa anni tempora confundunt. Praeterea nescio, cur *niuis* seperatim mentionem fecerit. Ibidem §. 28. offendo in vocabulo αὐτὰς, quod mihi quidem redundare videtur. Malim ergo vocabulis transpositis legere, καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς τέχνας ἢν τὰς πολεμικάς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μαθητέον.

4) τῷ κρύει] Haec vox restituenda Libanio et Basilio M. Bis enim ibi in Epist. MDXCIV. et MDXCV. edit. Wolf. mai. legitur γριτῆς, pro κρύους. Firmat hanc coniecturam vocabulum κρυερὰ, quod est in posteriori epistola.

δ. Πο-

δ.

Ποταμοὶ καὶ θάλασσα.

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπιτοαυτὸ καὶ τὴν θάλασσαν κατηγιῶντο, λέγοντες αὐτῇ, διατί ἡμᾶς, 1) εἰσερχομένους ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ γλυκεῖς, ἀπεργάζῃ ἁλμυροὺς καὶ 2) ἀπότους; ἡ δὲ θάλασσα ἰδοῦσα, ὅτι αὐτῆς καταμέμφονται, λέγει πρὸς αὐτοὺς, μὴ ἔρχεσθαι καὶ μὴ γίνεσθαι ἁλμυροί.

Οὗτος ὁ μῦθος παρισᾷ τοὺς ἀκαίρως 3) αἰτιωμένους τινὰς, καὶ παρ' αὐτῶν μᾶλλον ὠφελεμένους.

1) εἰσερχομένους ἐν τοῖς ὕδασι] Vide mox Fab. 5. ἐν χαλκευτικῷ εἰσελήλυθεν ἐργασηρίῳ.
2) καὶ ἀπότους] Omittit haec Cod. 1. Mox coniicere quis possit, μὴ ἔρχεσθε καὶ μὴ γίνεσθε.
3) αἰτιωμένους τινὰς] τινὰς αἰτιωμένους. Cod. 1.

ε.

Γαλῆ καὶ ῥῖνος.

Γαλῆ τίς ἐν χαλκευτικῷ εἰσελήλυθεν ἐργασηρίῳ, κἀκεῖσε 1) ῥῖνον εὑροῦσα σιδηροῦν, τοῦτον ἱκανῶς 2) ἀνέλειχεν, ὥσε τὴν ἑαυτῆς ἀποτρίβεσθαι γλῶτταν καὶ 3) δεινῶς ἐκδαμάζεσθαι καὶ ῥοὴν αἵματος ἀφιέναι· ἡ δὲ γαλῆ μᾶλλον ἐτέρπετο, δοκοῦσα δῆθεν τὸν σίδηρον

καταβιβρώσκειν, ἕως ἡ αὐτῆς γλῶτλα παντελῶς ἐκδεδαπάνηται.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πράτλων τὶς ἔργον ἀλυσιτελὲς, ὡς ἐπωφελὲς μᾶλλον, 4) καὶ τοῦτο δυσαποσπάσως προσκείμενος, ἐσύσερον ὑπ' αὐτοῦ μεγάλως καταλυμαίνεται.

1) ῥῖνον] ῥίνον. Cod. 1. Vſitatius dicitur ῥίνη, feminino genere. Compara Aeſop. Fab. LXXXI.
2) ἀνέλειχεν] ἀνέλυχεν. Cod. 1. ἀνέλιχεν. Cod. 2. περιέλειχεν eſt apud Aeſop.
3) δεινῶς ἐκδαμάζεσθαι] τοῖς ὀδύναις intelligo.
4) καὶ τοῦτο δυσαποσπάσως] Coniici poſſit καὶ τέτῳ, propter προσκείμενος. Δυσαποσπάσως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, Aeſop. Fab. LXXXIV.

5.

Θηρευτὴς καὶ λύκος.

Ἀνήρ τις θηρευτὴς λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποίμνῃ καὶ πλεῖσα τῶν προβάτων, ὡς δυνατὸν, διασπαρατλοντα, τοῦτον εὐμηχάνως θηρεύει καὶ τοὺς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθεγξάμενος 1) δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ δεινότατον θηρίον, ποῦ σου ἡ προλαβοῦσα ἰσχὺς, ὅτι τοῖς κυσὶν ὅλως ἀντισῆναι οὐκ ἠδυνήθης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ καθέσηκε δόκιμος.

1) δὲ πρὸς αὐτὸν] Iſtud δὲ moleſtum eſt hoc loco.

ζ.

Δύο ἀλεκτρυόνες.

Δύο ἀλέκτορες ἀλλήλοις ἐμάχοντο. καὶ ὁ μὲν εἷς ἡττηθεὶς [1]) τόπῳ τινὶ παραβύτῳ ἐναπεκρύβη, ὁ δὲ ἕτερος τὴν νίκην ἀράμενος ἐφ' [2]) ὑψηλοῦ τινὸς ἔσηκε δωματίου, τὰ μεγάλα φρυαττόμενος καὶ τῇ νίκῃ ἐγκαυχώμενος, ἕως ἀετὸς καταπτὰς τοῦτον ἐκεῖθεν ἀνήρπασεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἀ [3]) χρή τινι ἐπ' εὐτυχίᾳ καὶ δυνάμει μέγα φρονεῖν καὶ ἀφρόνως σοβαρεύεσθαι.

1) τόπῳ — ἐναπεκρύβη] τόπῳ ἑνὶ ἐν παραβύτῳ ἀπεκρύβη. Cod. 2. Lexicon MS. παραβύτῳ· ἀποκεκρυμμένῳ. ἐν παραβύτῳ τόπῳ.
2) ὑψηλοῦ] καὶ μετεώρου addit Cod. 1. Mox δωματίου Cod. 2.
3) χρή τινι] Forte χρή τινα.

η.

Περιστερὰ καὶ ὑδρία.

Περιστερά τις σφοδρῶς ἐδίψα καὶ ἐφ' ὕδατος ζήτησιν [1]) τῇδε κἀκεῖ περιήρχετο· ἰδοῦσα δὲ ἔν τινι τοίχῳ ἐζωγραφημένην ὑδρίαν, ἐδόκει ἀληθῶς ὁρᾷν ὕδατος σκεῦος μεσόν. καὶ ἐλθοῦσα τοῦ πιεῖν, τῷ τοίχῳ προσέκρουσε, καὶ αὐτίκα τοῦ ζῆν [2]) ἀπερρήγνυτο. [3]) ὅτε δὲ πρὸς τελευταίαν ἐγγίσας ἀναπνοὴν ἔλεγεν

ἐν ἑαυτῇ, ὅτι δυσυχὴς ὄντως ἐγὼ καὶ ἀθλία, ἐφ' ᾧ ὕδατος γλιχομένη μὴ θανάτου ἐμνημόνευον.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς πολὺ κρείττων ἡ μακροθυμία τῆς ἀλογίστου σπουδῆς καὶ ταχυτῆτος.

1) τῇδε κἀκεῖ] Pro τῇδε κἀκεῖσε.
2) ἀπερρήγνυτο] ἀποῤῥήγνυται. Cod. 1.
3) ὅτε δὲ — ἐγγίσας] ἐγγύσας exhibet Cod. 1. Neutrum ſanum. Forte ὅτε καὶ — ἐγγίσασα.

θ.

Κόραξ καὶ ποιμήν.

Κόραξ αἰετὸν ἐθεάσατο ἄρνα τῆς ποίμνης ἁρπάζοντα καὶ ἠθέλησε δῆθεν τοῦτον ἐκμιμήσασθαι, ἰδὼν δὲ ἐν τῇ ποίμνῃ κριὸν ἐπειράθη τοῦτον ἁρπάσαι. Τῶν δὲ ὀνύχων αὐτοῦ τῷ τοῦ κριοῦ συσχεθέντων ἐρίῳ, φθάσας ὁ ποιμὴν καὶ τοῦτον πλήξας ἀπέκτεινεν.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς ἀνίσχυρος ἀνὴρ τῷ δυνατῷ ἑαυτὸν ἀφομοιῶσαι πειρώμενος, ἐ μόνον ἀθενὴς εἶναι καὶ ἀφελὴς ἀπελέγχεται, ἀλλὰ καὶ κακῶς ἐξ ἀφροσύνης ἀποθνήσκει.

1. Λα-

ι.

Λαγωὸς καὶ ἀλώπηξ.

Λαγωός τις ἐδίψα καὶ ἐν Φρέατι κατῆλθε τῦ ὕδωρ πιεῖν, ἀφ' οὗ [1]) καί τινος καὶ πολὺ ἐπεπώκει. ὅτε δὲ ἐκεῖθεν ἀνελθεῖν ἔμελλεν, ἀμηχανίᾳ συνεχέθη περὶ τὴν ἄνοδον καὶ τὰ μέγιστα ἠθύμει· ἀλώπηξ δὲ ἐλθοῦσα κἀκεῖσε τῦτον εὑροῦσα, ἔφη πρὸς αὐτὸν, μεγάλως ὄντως ἐσφάλης. Πρότερον γὰρ [2]) ὤφειλες βκλεύσασθαι, πῶς ἔσαι σοι τῦ Φρέατος ἀνελθεῖν, καὶ εἶθ' ἕτως ἐν αὐτῷ κατελθεῖν.

Οὗτος ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς αὐτοβέλως πράτλοντας, καὶ μὴ πρότερον συμβκλευομένους.

1) καί τινος] Loco καί τινος, eſt ſpacium vacuum in Cod. 2. Forte κἀκεῖνος legendum. Aliis fortaſſe pro τινὸς placebit ἰταμῶς aut ἀδεῶς.
2) ὤφειλες] ὄφειλες. Cod. 1.

ια.

Ταῦρος, λέαινα καὶ σύαγρος.

Ταῦρος ἐυρηκὼς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κερατίσας ἀπέκτεινεν. ἐπισᾶσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ πικρῶς αὐτὸν ἀπεκλαίετο, ἰδὼν δὲ αὐτὴν σύαγρος ὀλοΦυρομένην, μακρόθεν ἑσὼς, ἔΦη πρὸς αὐτὴν, ὦ πόσοι ἄρα τυγχάνουσιν

νουσιν ἄνθρωποι θρηνοῦντες, 1) ὧν τὰ τέκνα ὑμεῖς ἀπεκτείνατε;

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τὶς, μετρηθήσεται αὐτῷ.

1) ὧν τὰ τέκνα] ὧν τὰ ἑαυτῶν τέκνα. Cod. 1.

ιβ.

Ποιμὴν, πρόβατον καὶ λέων.

Ποιμήν τις ἀπολέσας ἓν τῶν προβάτων, ἐδεήθη τοῦ θεοῦ, συνθήκας ποιούμενος, ὡς, εἴγε τοῦτο ἐφεύροι, ἕτερον ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς θυσίαν προσάξει. περιερχόμενος δὲ ὁρᾷ 1) τὸ αὐτοῦ πρόβατον ὑπὸ λέοντος βιβρωσκόμενον. καὶ τοῦτο ἰδὼν, ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν, ὡς εἰ μόνον τὸν τοῦ θηρίου διαδράσαιμι κίνδυνον, καὶ ἕτερον πρόβατον 2) εἰς λύτρον δῶρον προσενέγκοιμι.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς τὴν ἰδίαν ζωὴν ἄνθρωποι παντὸς κέρδους καὶ πλάτε προτιμοτέραν ἔχουσι.

1) τὸ αὐτοῦ πρόβατον] τὸ αὐτὸ πρόβατον. Cod. 2.
2) εἰς λύτρον δῶρον] εἰς λύτρου δῶρον. Cod. 2.

ιγ.

Λέων καὶ δύο ταῦροι.

Λέων προσβαλὼν ταύροις δυσὶν, ἐπειρᾶτο τούτους 1) καταθοινήσασθαι. οἱ δὲ τὰ ἑαυτῶν κέρατα ἐπίσης αὐτῷ ἀντιπαρατάξαντες οὐκ ἔων

εἴων τὸν λέοντα [2]) μέσον αὐτῶν παρελθεῖν. Ὁρῶν τοίνυν ἐκεῖνος, ὡς ἀδυνάτως ἔχει πρὸς αὐτοὺς, κατεσοφίσατο τοῦ ἑνὸς, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησεν, ὡς εἴγε τὸν σὸν ἑταῖρον προδώσεις μοι, ἀβλαβῆ σε διατηρήσω. καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀμφοτέρους τοὺς ταύρους ἀνήρηκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, [3]) ὡς ὅτι καὶ πόλεις καὶ ἄνθρωποι ἀλλήλοις ὁμονοοῦντες, ἀ συγχωρῶσιν αὐτῶν τὰς ἐχθροὺς περιγίνεσθαι. τῆς δ' ὁμονοίας [4]) περιφρονοῦντες, εὐχερῶς ἅρδην τοῖς ἐναντίοις ἁλίσκονται.

1) καταθοινήσασθαι] καταθηνήσασθαι. Cod. 1. καταθοινίσασθαι. Cod. 2.
2) μέσον αὐτῶν] μέσον αὐτόν. Cod. 1.
3) ὡς ὅτι] ὅτι omittit Cod. 1.
4) περιφρονοῦντες] καταφρονοῦντες. Cod. 1.

ιδ.

Ἀλώπηξ καὶ πίθηξ.

Ἀλώπηξ καὶ [1]) πίθηξ ἐπιτοαυτὸ ὁδοιπόρουν. παρερχόμενοι δὲ διά τινων μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώπεκι, ὡς πάντες οἱ νεκροὶ οὗτοι, ἀπελεύθεροι τῶν ἐμῶν γεννητόρων ὑπάρχουσιν. ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πίθηκι, [2]) εὐχερῶς ἐψεύσω. ἀδεὶς γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.

Οὗτος

Οὗτος ὁ μῦθος παρισᾷ τὸν τοὺς ψευδολόγους ὀρθῶς διελέγχοντα, καὶ τοὺς προδήλως τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφέροντας.

1) πίθηξ] Phauorinus p. 1506. verf. 8. πίθηκος, ἢ μιμώ. πίθηξ δὲ παρά τισιν, ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος. καὶ διαπιθηκίσαι, διαπαῖξαι. ἀπὸ τῶν πιθήκων. Φιλοπαιγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον. Compara Suid. T. III. p. 113. et infra Fab. 46.

2) εὐχερῶς ἐψεύσω] εὐκαίρως ἐψεύσω. Cod. 1.

ιε.

Ἔλαφος καὶ θηρευταί.

Ἔλαφός τις διψῶσα κατῆλθεν ἐπί τινα πηγὴν τοῦ ὕδωρ πιεῖν. Ἰδοῦσα δὲ ἐν τῷ ὕδατι τὸ τοῦ ἰδίου σώματος ὁμοίωμα, τῇ μὲν τῶν ποδῶν λεπτότητι ἀπηρέσκετο, τῇ δὲ τῶν κεράτων μορφῇ ἐπετέρπετο, ἄφνω δέ τινες [1]) ἐφίσανται θηρευταὶ, καὶ ταύτην ἐδίωκον. [2]) καὶ καθόσον μὲν ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἔτρεχε, τῶν διωκόντων [3]) ὑπερεγίνετο, φθάσασα δὲ εἰς ἕλος ἀπροσδοκήτως εἰσελθεῖν, τῶν αὐτῆς κεράτων τοῖς κλάδοις συμπλακέντων ὑπὸ τῶν διωκόντων καταλαμβάνεται καὶ [4]) σεναξας ἔφη· οἴμοι τῇ ταλαιπώρῳ, ὅτι ἐφ' οἷς ἀπηρεσκόμην, ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον διεσωζόμην οἷς δὲ [5]) ἐκαυχώμην, ὑπ' αὐτῶν δὴ καὶ ἀπολλυμαι.

Ὁ μῦ-

6) Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς ὲ χρή τινα τῶν ἐν ἑαυτῷ τι ἐπαινεῖν, εἰ μὴ τὰ εὔχρησα καὶ ἐπωφελῆ.

1) ἐφίσανται] ἐπίσανται. Cod. 1. 2.
2) καὶ καθόσον] ἡ δὲ καθόσον. Cod. 1.
3) ὑπερεγίνετο] περιεγίνετο. Cod. 1.
4) σενάξας] Ita vterque Cod. Forte σενάξασ', seu, quod malim, σενάξασα.
5) ἐκαυχώμην] ἐνεκαυχόμην. Sic. Cod. 1.
6) ὁ μῦθος οὗτος] οὗτος ὁ μῦθος. Cod. 1.

15.

Κύων καὶ χαλκεῖς.

Ἦν τὶς κύων χαλκέων τινῶν ἐν οἰκίᾳ διάγων, κἀκείνων μὲν ἐργαζομένων οὗτος εἰς ὕπνον ἐτρέπετο. εἰς 1) ἑσίασιν δὲ καθεζομένων, ἐγίνετο ἔξυπνος καὶ 2) τοῖς ἑαυτῆ κυρίοις χαριέντως προσεπέλαζεν. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔλεγον, πῶς τῷ μὲν ψόφῳ τῶν βαρυτάτων 3) σφυρῶν ἀδόλως ἐξυπνίζῃ, τῷ δὲ 4) βραχυτάτῳ κρότῳ τῶν 5) μυλοδόντων ταχέως διεγείρῃ;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποι 6) ἀνήκοοι, ἐφ' οἷς δῆθεν ὠφελεῖσθαι καραδοκοῦσι, ταχέως καὶ ὑπακούσιν, ἐν οἷς δ' ἀπαρέσκονται, ἀπειθεῖς πάντῃ καθίσανται καὶ ὀκνηροί τε καὶ ῥᾴθυμοι.

1) ἑσίασιν δὲ] δὲ omittit Cod. 1.
2) τοῖς ἑαυτοῦ] τοῖς αὐτοῦ. Cod. 1.

3) σφυ-

3) σφυρῶν] σφηρῶν. Cod. 1.
4) βραχυτάτῳ] omittit Idem.
5) μυλοδόντων] μυλόδοντες hoc loco appellat *dentes molares*, qui vulgo μύλοι vocantur.
6) ἀνήκοοι] ἀνήκον. Cod. 1.

ιζ.

Ἀλώπηξ καὶ λέων.

Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα καὶ τούτῳ ϛᾶσα ἐγγὺς, δεινῶς αὐτὸν ὕβριζεν· ὁ δὲ λέων ἔφη πρὸς αὐτὴν, ἃ σὺ μὲ καθυβρίζεις, ἀλλ' ἡ προσπεσοῦσά μοι ἀτυχία.

1) Ὁ μῦθος ἔτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων, δυσπραγίαις περιπίπτοντες, ὑπ' εὐτελῶν ἐξυθενοῦνται.

1) ὁ μῦθος οὗτος] οὗτος abeſt. Cod. 1.

ιη.

Ὄφις κατούμενος.

Ὄφις τὶς ἕρπων παρὰ πολλῶν συνεπατεῖτο. πορευόμενος δὲ εἰς τὸ τοῦ ἀπόλλωνος εἰδωλεῖον εἰσελήλυθεν. ὁ δὲ ἀπόλλων εὐθὺς ἔφη πρὸς αὐτὸν, εἰ ὤλεσάς γε τὸν πρῶτόν σε συμπατήσαντα, ἀδεὴς ἂν τῶν ἑτέρων 1) κατετόλμηκέ σου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ προλαβόντως ὀφαλέντες, εἴπερ εὐθὺς σωφρονίζοιντο, οἱ ἕτεροι δι' ἐκείνων, κατάφοβοι γίνονται.

1) κατε-

1) κατετόλμηκε] Ita uterque Codex. Forte aut κατατετόλμηκεν, aut κατετόλμησεν. Similis confusio est infra Fab. 23.

ιϑ.

Κύνες καὶ ἀλώπηξ.

Λέοντος δορὰν κύνες εὑρόντες διεσπάραττον ταύτην. τέτοις δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη, εἰ οὗτος ὁ λέων τοῖς ζῶσι συνῆν, [1]) εἴδετε ἂν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας [2]) ἰσχυροτέρους τῶν ὑμετέρων ὀδόντων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, [3]) πρὸς τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας, ὅταν τῆς δόξης ἐκπίπτωσιν.

1) εἴδετε] ἴδετε. Cod. 2.
2) ἰσχυροτέρους] ἰσχυρωτέρους. Cod. 2.
3) πρὸς τοὺς] πρὸς recte abest a Cod. 1.

κ.

Ἔλαφος νοσοῦσα.

Ἔλαφος νόσῳ περιπεσοῦσα ἐπί τινος τόπου πεδινοῦ [1]) κατακέχλιτο. τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θέαν αὐτῆς ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομὴν κατεβοσκήθησαν. εἶτα ἐκείνη τῆς νόσου ἀπαλλαγεῖσα τῇ εἰδείᾳ δεινῶς κατετρύχετο καὶ τῇ νομῇ τὸ ζῆν προσαπώλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ περιτλοὺς καὶ ἀνοήτους [2]) κτώμενοι φίλους, ἀντὶ κέρδους ὑπ' αὐτῶν ζημίαν μᾶλλον ὑφίσανται.

1) κατακέκλιτο] Sic vterque Codex, pro κατεκέκλιτο.
2) κτώμενοι] κτώμεθα. Cod. 1.

κα.

Θηρευτὴς καὶ κύων.

Ἀνὴρ θηρευτὴς παρερχόμενον κύνα ἰδὼν, διηνεκῶς αὐτῷ ψωμὸς προσεπέῤῥιπτε. λέγει οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ κύων, ἄνθρωπε, ἄπιθι ἐξ ἐμοῦ. ἡ γὰρ πολλὴ [1]) σοῦ εὔνοια μᾶλλόν [2]) με τὰ μέγιστα θροεῖ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλὰ δῶρά τισι παρεχόμενοι, δῆλοί εἰσι τὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

1) σοῦ εὔνοια] Post σοῦ, addit αὔτου. Cod. 1. Forte αὕτη olim ſcriptum erat.
2) με τὰ μέγιστα] μετὰ, vterque Codex, pro με τά.

κβ.

Λαγωοὶ καὶ ἀλώπεκες.

Λαγωοί τινες πρὸς ἀετὸν πόλεμον συγκροτοῦντες τὰς ἀλώπεκας εἰς συμμαχίαν προσεκαλοῦντο. αἱ δὲ πρὸς αὐτοὺς εἶπον, ἑτοίμως ἂν εἴχομεν συμμαχεῖν ὑμῖν, εἰ μὴ [1]) εἰδειμεν τίνες [2]) τέ ἐσε, καὶ τίνι διαμάχεσθε.

Ὁ μῦ-

Ὁ μῦθος ὅτος ἐλέγχει τὰς τοῖς [3]) ἰσχυροτέροις προσκρούοντας [4]) καὶ ἑαυτοῖς ἐξ αὐτῶν κίνδυνον ἐπάγοντας.

1) εἴδειμεν] Cod. 1. ἴδιμεν. Cod. 2. εἴδημεν. Forte ἤδειμεν voluit.
2) τέ ἐσε] τε omittit Cod. 1.
3) ἰσχυροτέροις] ἰσχυρωτέροις. Cod. 2.
4) καὶ ἑαυτοῖς] καὶ αὐτοῖς. Cod. 1.

κγ.

Παῖς καὶ ἀνήρ.

Παῖς τίς [1]) εἰσελθὼν ἐπί τινα ποταμὸν ἀπολέσαθαι, καὶ μὴ εἰδὼς νήχεσθαι, ἐκινδύνευεν ἀποπνιγῆναι, καί τινα παρερχόμενον ἄνδρα ἰδὼν, εἰς βοήθειαν [2]) τοῦτον ἐκάλει. ὁ δὲ ἄνθρωπος τοῦτον διασώζων ἐκεῖθεν, ἔλεγεν αὐτῷ, ἱνατί μὴ νήχεσθαι εἰδὼς, τῆς τοσαύτης [3]) κατατετόλμηκας πλημμύρας; ὁ δὲ [4]) παῖς αὐτῷ ἔφη, τέως νῦν βοήθει μοι, καὶ μετὰ ταῦτα ὀνείδισον.

[5]) Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ ἐν περιστάσει [6]) τινὰ προσονειδίζων, ἀκαίρως αὐτοῦ καὶ ἀπρεπῶς καταμέμφεται.

1) εἰσελθὼν] εἰσῆλθεν. Cod. 1.
2) τοῦτον ἐκάλει] τοῦτον omittit Cod. 1. Mox idem, ordine inuerso, exhibet ἐκεῖθεν διασώζων.
3) κατατετόλμηκας] κατετόλμησας. Cod. 1.
4) παῖς αὐτῷ] αὐτῷ abest. Cod. 1.
5) ὁ μῦθος δηλοῖ] ὁ λόγος δηλοῖ. Cod. 1.

6) τινὰ προσονειδίζων] τινὶ, pro τινὰ. Cod. 2. Cinnamus p. 116. δειλίαν αὐτοῖς προσονειδίζων et p. 134. τὰς παρακαιρίους αὐτῷ προσονειδίζων ἀνέσεις.

κδ.

Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ.

Ἀετός τις τῇ ἀλώπεκι φιλιωθεὶς, τοὺς αὐτῆς μετὰ ταῦτα καταβέβρωκε σκύμνους. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν μὴ δυναμένη, τῆς θείας δίκης ἐδέετο κατ' αὐτοῦ. 1) μιᾷ γοῦν συμβέβηκε θυσίαν τινὰ ἐπὶ βωμῷ καταναίεσθαι. ὁ δὲ ἀετὸς καταπτὰς, βρῶμα ἐκεῖθεν ζέον ἐξήρπασε, καὶ τοῖς 2) ἑαυτοῦ νεοσσοῖς διαδέδωκεν. οἱ δὲ νεοσσοὶ ἐδίοντες ὑπὸ τῆς ζέσεως εὐθὺς διεφθάρησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τῶν ἀνθρώπων δυνάσαι καὶ ἄδικοι, εἰ καὶ παρὰ τῶν ἀδικουμένων μηδὲν πάσχουσιν, ἀλλάγε ταῖς ἐκείνων ἀραῖς θείαν ἀγανάκτησιν ἐπισπῶνται.

1) μιᾷ] intell. ἡμέρᾳ. Sic Fab. 29.
2) τοῖς ἑαυτοῦ] τοῖς αὐτοῦ. Cod. 1.

κε.

Ἔχις καὶ ἀνήρ.

Ὥρᾳ χειρῶνος ἔχις τὶς πλησίον ὁδοῦ κατέκειτο, καὶ τῇ τε ψύχει σφοδρότητι ἐκινδύνευε διαφθαρῆναι. ἀνήρ δέ τις παρερχόμενος καὶ ταύτην ἰδὼν κατώκτειρε, καὶ ἄρας τῆς

τῆς γῆς, τῷ ἰδίῳ κόλπῳ ἐναπέθετο. ἡ δὲ ἔχις διαθερμανθεῖσα, εὐθὺς καιρίῳ δήγματι τὸν ἄνδρα ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ φύσει κακὸς, κἂν ἀγαθόν τι παρὰ τινοσοῦν ἐπισπάσαιτο, τῷ εὐεργέτῃ μᾶλλον κακὰ ἀποδίδωσιν.

κς.

Ἰξευτὴς καὶ πέρδιξ.

Ἀνήρ τις ἰξευτὴς κατέχε τινὰ πέρδικα, καὶ 1) εὐθὺς αὐτὸν καταθύσαι ἠθέλησεν. ὁ δὲ πέρδιξ τῆς ἰδίας ζωῆς ἀντεχόμενος, πρὸς τὸν ἐξευτὴν 2) συνετίθετο, ὡς εἴ με τῶν δεσμῶν 3) ἐλευθερώσεις πολλοὺς πέρδικας ἐκμειλιξάμενος προσαγάγω σοί. ὁ δὲ ἰξευτὴς 4) τῷ ταύτης λόγῳ μᾶλλον μανεὶς, τοῦτον 5) αὐτίκα ἀνήρηκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ ἑτέρῳ παγίδα ἰσῶν, αὐτὸς ἐν αὐτῇ ὡς κακὸς ἐμπεσεῖται.

1) εὐθὺς αὐτὸν] εὐθὺς αὐτήν. Cod. 2.
2) συνετίθετο] συνέθετο. Cod. 2.
3) ἐλευθερώσεις] ἐλευθερώσῃς. Cod. 1.
4) τῷ ταύτης λόγῳ] ταύτης abeſt Cod. 1. Forte τέτε.
5) τοῦτον αὐτίκα] ταύτην αὐτίκα. Cod. 2. Talis generum confuſio infra quoque animaduertitur. v. Fab. 38.

κζ.

Ἀνὴρ καὶ ὄρνις.

1) Ἀνήρ τις ὄρνιν ἐκέκτητο χρυσοῦν ᾠὸν καθ-
ἑκάσην αὐτῷ τίκτουσαν. ὁ δὲ μὴ τῷ καθημε-
ρινῷ ἐκείνῳ ἐπαρκούμενος κέρδει, ἀλλ' ἀφρό-
νως τοῦ πλείονος ὀρεγόμενος, τὴν ὄρνιν κατέθυ-
σεν. ἐδόκει γὰρ ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτῆς θησαυ-
ρῷ τινὶ εὐτυχεῖν. καὶ μηδὲν ὅλως ἐφευρὼν, καθ'
ἑαυτὸν ἔλεξεν, ὡς ἐλπίδι θησαυροῦ ἐπερω-
δόμενος, καὶ τοῦ ἐν χερσὶ κέρδους ἐξέπεσον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλοὶ τῶν πλειό-
νων ὀρεγόμενοι, καὶ τῶν ὀλίγων ἐκπίπτουσιν.

1) *ἀνήρ τις ὄρνιν*] Compara Aesop. Fab. CXXXVI.

κη.

Κύων καὶ βρῶμα.

Κύων ἁρπάσας βρῶμα ἐκ 1) μακελλίου, ᾤχε-
το φυγὰς ἐκεῖθεν καὶ ἔφθασεν ἐπί τινα πο-
ταμόν. περαιόμενος δὲ αὐτὸν, ὁρᾷ ἐν τοῖς
ὕδασι τὴν τοῦ βρώματος σκιὰν, πολλῷ ὄσαν,
ἃ ἔφερεν, εὐμεγεθέστερον. καὶ τοῦ στόματος
τὸ βρῶμα ἀποῤῥίψας, ἐπὶ τὴν ὁραθεῖσαν
αὐτοῦ σκιὰν κατηπείγετο. τῆς δὲ ἀφανοῦς γε-
νομένης, στραφεὶς ὁ κύων τὸ ἀποῤῥιφὲν ἆρα,
ἐδὲν ἐφεῦρε τὸ σύνολον. καὶ γὰρ ἐκεῖνο πα-
ρά τινος καταπτάντος κόρακος εὐθὺς ἡρπά-

γη

γη καὶ κατεβρώθη. εἶτα ὁ κύων ἑαυτὸν ἐταλάνιζε τί ἄρα πέπονθα, λέγων, ὅτι, ὃ εἶχον, ἀφρόνως καταλιπὼν, ἐφ' ἕτερον ἀφανὲς ἠπειγόμην, κἀκείνου ἀποτυχὼν καὶ τοῦ προτέρου ἐξέπεσον.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς ἀκορέσως ἔχοντας καὶ τῶν περιτλῶν ὀρεγομένους.

1) μακελλίου] μάκελλον est 1 Cor. X, 25. Μακέλλιον iterum occurrit infra Fab. 33. Μακελλεῖον retulit in Gloſſarium ſuum Cangius.

κθ.

Ὄνος καὶ ἵππος.

Ὄνος καὶ ἵππος ὑπῆρχον ἀνθρώπῳ τινὶ, 1) καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἰδίαν ὑπηρεσίαν 2) ἐπλήρου. ἀλλ' ὁ μὲν ἵππος ἀνέσεως πολλῆς 3) παραπολαύων δαψιλῶς ἐτρέφετο, χαίτην τε καὶ πλοκάμους ὑπὸ τῶν ἱπποκόμων ἐκαλλωπίζετο, [4) καὶ ὁσημέραι τοῖς ὕδασιν ἀπελούετο.] ὁ δὲ ὄνος διόλου 5) ἀχθοφορῶν, τῷ τῶν γόμων βάρει κατετρύχετο. μιᾷ γοῦν ὁ τοῦ ἵππου κύριος ἐπιβὰς αὐτοῦ, ἐπί τινα πόλεμον ἀπῄει, καὶ τῆς μάχης συγκροτηθείσης, ὁ ἵππος εὐθὺς ἐπλήγη καὶ ἀνῃρέθη. ἰδὼν δὲ τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν ὁ ὄνος, ἑαυτὸν μᾶλλον τῆς πολυμόχθου ἐμακάριζεν ὑπηρεσίας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ πενιχρὸς βίος, ἀνεπίφθονος τυγχάνων, πολλῷ τῷ πλάτει ὡς κινδυνώδης προτιμότερος.

1) καὶ ἕπασος] καὶ omittit Cod. 1.
2) ἐπλήρα] ἐπλήρεν. Cod. 1.
3) παραπολαύων] παραπολαβών. Cod. 1. παραπολάβων. Cod. 2.
4) καὶ ὁσημέραι τ. ὑ. ἀπελ.] Haec omittit Cod. 1.
5) ἀχθοφορῶν] ἀχθηφορῶν. Cod. 1.

λ.

Ὄναγρος καὶ ὄνος.

Ὄναγρος ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον, καὶ τὴν δουλείαν αὐτῷ ἐπονειδίζων ἔλεγεν, εὐτυχὴς ὄντως ἐγὼ, ὅτι 1) ζῶ ἐλευθέρως καὶ διάγω ἀκόπως, αὐτοχέδιον καὶ τὴν νομὴν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι. σὺ δὲ 2) δι' ἄλλα τρέφῃ καὶ δουλείαις καὶ πληγαῖς καθυποβάλλῃ διηνεκῶς. συνέβη γὰρ 3) αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι, καὶ τῷ μὲν ὄνῳ μὴ προσπελάσαι, ὡς 4) συνόντος αὐτῷ τοῦ ὀνηλάτου. τῷ δὲ ὀνάγρῳ μεμονωμένῳ τυγχάνοντι σφοδρῶς ἐπελθεῖν 5) καὶ αὐτὸν θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ ἀνυπότακτοι καὶ σκληροτράχηλοι, τῇ 6) αὐτοβουλίᾳ φερόμενοι καὶ βοηθείας τινὸς μὴ δεόμενοι, αὐθωρὸν 7) πτῶμα γίνονται.

1) ζῶ

1) ζῶ — διάγω] ζῶν — διάγων. Cod. 1. Quod magis placet.
2) δι' ἄλλα] δι' ὅλα. Cod. 1. Mox idem omittit quoque διηνεκῶς.
3) αὐθωρὸν] αὐθωρῶν. Cod. 2. αὐθορόν. Cod. 1. Simile vitium commiſſum eſt in Strabone Lib. III. p. 261. Sed praeſtat totum locum hic adſcribere, vti in Codice Moſquenſi legitur. Ter enim inde lectio vulgata emendari poteſt. Ποσειδώνιος δὲ ψευδῆ λέγων τὴν ἱστορίαν εἶναι ταύτην, δύο φησὶν εἶναι Φρέατα ἐν τῷ ἡρακλείῳ, καὶ τρίτον ἐν τῇ πόλει. Τῶν δὲ ἐν τῷ ἡρακλείῳ, τὸ μὲν μικρότερον, ὑδρευομένων (ſic et hic et paullo poſt) συνεχῶς, αὐθωρὸν καὶ ἐπλείπειν, καὶ διαλιπόντων (ſic) τῆς ὑδρείας, πληροῦσθαι πάλιν. Τὸ δὲ μεῖζον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὴν ὑδρείαν ἔχον. μειόμενον μέν τοι καθάπερ καὶ τἆλλα Φρέατα πάντα, νύκτωρ (forte hic δὲ addendum) πληροῦσθαι, μηκέτι ὑδρευομένων. Idem Codex p. 265. Caſſiteridum inſularum incolas hircinis barbis liberat. Ita enim habet: ὅμοιοι ταῖς τραγικαῖς ποιναῖς. Non minus humanum erga illos magnum illum Caſaubonum fuiſſe, ex eius ad hunc locum notis apparet. Sed de praeſtantia Codicis Moſquenſis tum demum recte iudicabitur, cum Strabonis editio Oxonienſis, quae nunc maxime paratur, prodierit.
4) συνόντος αὐτῷ] συνόντος αὐτῇ. Cod. 2.
5) καὶ αὐτὸν θέσθαι] καὶ αὐτῷ θέσθαι. Cod. 1.
6) αὐτοβελίᾳ] αὐτοβελείᾳ. Cod. 2. Mox idem exhibet αὐθωρῶν.
7) πτῶμα γίνονται] πτῶμα γενήσονται. Cod. 2.

λα.

Συκῆ καὶ ἐλαία.

Συκῆ τὶς ὥρᾳ χειμῶνος τὰ ἑαυτῆς ἀποβάλλασα φύλλα, ὑπό τινος ἐλαίας πλησιαζόσης τὴν γύμνωσιν ὠνειδίζετο, λεγόσης, ὡς ἐγὼ

καὶ χειμῶνος καὶ θέρος τοῖς φύλλοις μὲ κεκαλώπισμαι καὶ ἀείφυλλος πέφυκα. σὺ δὲ μόνῳ τῷ θέρει πρὸς καιρὸν ἔχεις τὸ κάλλος. ἔτω δὲ αὐτῆς καυχωμένης κεραυνὸς ἄφνω θεόθεν κατηνέχθη καὶ ταύτην κατέφλεξε. τῆς δὲ συκῆς τὸ παράπαν ὲ καθήψατο.

Οὕτως οἱ τῷ πλάτῳ καὶ τῇ τύχῃ ἐγκαυχώμενοι, ἐξαίσιον τὸ πλῶμα ὑφίσανται.

λβ.

Ἀνήρ τις καὶ κηπαρός.

Ἀνήρ τις κηπαρόν τινα θεασάμενος τῶν λαχάνων ἀρδείαν ποιάμενον, ἔφη πρὸς αὐτὸν, πῶς τὰ μὲν ἄγρια φυτὰ μήτε φυτευόμενα, μήτε ἐργαζόμενα ὡραῖα πεφύκασι, τὰ δὲ τῆς ὑμῶν φυτηκομίας πολλάκις ξηραίνεται; ὁ δὲ κηπαρὸς ἀντέφησεν, ὡς τὰ ἄγρια τῶν φυτῶν μόνῃ τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἐφορᾶται, [1] τὰ δὲ ἡμέτερα ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιμελεῖται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς κρείττων ἡ τῶν μητέρων ἀνατροφὴ πέφυκε τῆς τῶν μητρυιῶν ἐπιμελείας.

1) τὰ δὲ ἡμέτερα] Sic vterque Codex. Mihi tamen in mentem veniebat ἥμερα.

λγ.

Κύων καὶ μακελλεύς.

Κύων ἐν μακελλίῳ εἰσελθὼν, καρδίας βρῶμα ἐκεῖθεν ἀφήρπασεν. ὁ δέ γε μακελλεὺς ἐπισραφεὶς ἔλεγεν αὐτῷ, ἃ καρδίαν ἥρπασας, ἀλλὰ καρδίαν [1]) ἐνέθε μοι· εἰ γὰρ αὖθις ἐνταῦθα εἰσέλθῃς, ἐγὼ σοὶ τὰ τῆς ἁρπαγῆς ὑποδείξω ἐπίχειρα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ παθεῖν τὶς ἐπισπᾶται τὸ μαθεῖν καὶ προσεκτικῶς ἔχειν.

1) ἐνέθε] Pro ἐνέθηκας. Sed Medium et Actiuum in his fabulis saepe sunt confusa. Aesop. Fab. CIIII. Ζεὺς, πλάσας τὰς ἀνθρώπας τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ' ἐνθεῖναι τὴν αἰχύνην ἐπελάθετο.

λδ.

Κύων καὶ κηπουρός.

Κύων κηπαρᾶ τινὸς εἰς φρέαρ ἐμπέπτωκεν. ὁ δὲ κηπαρὸς κατελθὼν αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνελκύσαι, δεινῶς ὑπ' αὐτᾶ ἐδήχθη, [1]) δόξαν αὐτῷ μᾶλλον τὸν ἄνδρα βάλεσθαι αὐτὸν ἐπὶ πλέον [2]) καταβυθίσαι τῷ ὕδατι. ὁ δὲ κηπαρὸς ὑπὸ τᾶ κυνὸς δηχθεὶς, δικαίως, ἔφη, πέπονθα, ὅτι σὲ τᾶ φρέατος ἐκβαλεῖν ἐσπαδακὼς, χαλεπῶς μᾶλλον ὑπὸ σᾶ τετραυμάτισμαι.

Ὁ μῦ-

Ὁ μῦθος οὗτος τὰς ἀχαρίστους καὶ ἀγνώμονας ἐλέγχει.

1) δόξαν αὐτῷ] δόξαν τοῖς. Cod. 1. quod fortaſſe ortum eſt ex δόξαντος.
2) καταβυθίσαι τῷ ὕδατι] τῷ ὕδατι καταβυθίσαι. Cod. 2.

λε.

Γαστὴρ καὶ πόδες.

Ἀνδρός τινος ἡ γαστὴρ τοῖς ἑαυτῆ ποσὶ περὶ ἰσχύος διεφέρετο. οἱ μέντοι πόδες ἔλεγον τῇ γαστρὶ, ὡς ἡμεῖς σὲ ἐσμὲν [1]) ἰσχυρότεροι, ἅτε δὴ καὶ [2]) διαβαστῶντές σε. ἡ δὲ γαστὴρ τοῖς ποσὶν ἀντέφησεν, ὡς εἰ μὴ ἐγὼ τὰς βρώσεις ἐδεχόμην, [3]) ὑμεῖς ἀδυνάτως ὅλως σῆναι εἴχετε ἄν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἅπαν στράτευμα πρὸς τὴν μάχην ἀδόκιμον γίνεται, εἰ μὴ πρότερον ὑπὸ τῆ στρατηλάτῃ γυμνάζοιτο καὶ παραθαῤῥύνοιτο.

1) ἰσχυρότεροι] ἰσχυρώτεροι. Cod. 2. Ab initio malim, πόδες τῇ ἑαυτῆ γαστρί.
2) διαβαστῶντες] βαστάω et διαβαστάω equidem non memini legere. Malim ergo διαβαστάζοντες.
3) ὑμεῖς — ἄν] ὑμεῖς ἂν ἀδυνάτως τῆ ὅλως σῆναι εἴχεται. Sic Cod. 1.

λς.

Νυκτερὶς, κέπφος καὶ βάτος.

Νυκτερὶς, κέπφος καὶ βάτος βροὸς ἀλλήλας κοινωνίαν ἔθεντο, τᾶ ἐπί τινα δῆθεν ἐμπορίαν ἀπελθεῖν. καὶ ἡ μὲν χρυσὸν, [1]) τὸ δὲ χαλκὸν, ἡ δὲ ὑφάσματα [2]) δανειακῶς ἐξελάβοντο καὶ ἐν πλοίῳ ἀποθέμενοι τᾶ πλοὸς εὐθὺς εἴχοντο. ἄφνω δὲ ζάλη καὶ καταιγὶς διαπνεύσασα εἰς κλύδωνα μέγιστον τὸ πέλαγος [3]) ἦρε, καὶ τὸ σκάφος [4]) διασπαράξαν, τὰ ἐν αὐτῷ πάντα τῷ βυθῷ παραδίδωσιν. ἐξ ἐκείνᾳ δὲ ἡ μὲν νυκτερὶς τὰς δανειστὰς [[5]) πτοωμένη καὶ] δεδοιῶσα καὶ ἑαυτὴν ὑποσέλλουσα, μόνῃ τῇ νυκτὶ ἐξέρχεται. τὸ δὲ κέπφος ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὰς διατριβὰς ἔχει τὸν χαλκὸν ἀναζητᾶν· ἡ δὲ βάτος τοῖς ἱματισμοῖς τῶν παραπορευομένων [6]) συμπλεκομένη τὰ ὑφάσματα εὑρεῖν διόλᾳ σπουδάζουσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστον χρὴ μετὰ τὴν ἔκβασιν τῶν ἐπικινδύνων πράξεων προσεκτικῶς ἐξ αὐτῶν ἔχειν, ὥστε μὴ αὖθις τοῖς ἐκ τούτων ὁμοίοις κακοῖς περιπετῆ γίνεσθαι.

1) τὸ δὲ χαλκὸν] Et hic et paullo poſt τὸ κέπφος, neutro genere vſurpatur. Maſculino genere occurrit apud Schol. Ariſtoph. Plut. v. 913. et Pac. 1067.

2) δα-

2) δανειακῶς] δανιακῶς. Cod. 1. Δανειακῶς, si sanum est, eodem modo formatum est, vt οἰκειακὸς, ab οἰκεῖος.

3) ἦρε] αἴρῃ. Sic Cod. 1. Haud dubie ἄἴρει voluerat scribere.

4) διασπαράξαν, τὰ] διασπαράτ]ει καὶ τά. Cod. 1.

5) πτοεμένη καὶ] Omittit Cod. 1. Mox idem habet δεδιῶσαι. Neutrum est conforme rationi grammaticae. Scribas ergo δεδοικυῖα aut δεδοιυῖα aut δεδιυῖα. Vitium ortum videtur ex eo, quod participium Perfecti positum est inter duo participia Praesentis. Δέδοικα autem praesentis locum obtinere inter omnes constat. De hoc anomalo praeter alios videri potest Schol. Apoll. Rhod. p. 330. Schol. Aeschyl. Prom. Vinct. v. 182. δέδια· Φοβῶμαι.

6) συμπλεκομένη] συμπλέκεται. Cod. 1. quod probo.

λζ.

Λέων νοσῶν καὶ θηρία.

Λέων γηράσας τὶς καὶ ἀτονήσας καὶ ἑαυτὸν [1]) δυνάμενος διατρέφειν, ἐπειρᾶτο [2]) μηχανικῶς διαζῆν. [3]) νοσεῖν ἔν προσποιούμενος κατέκλινεν ἑαυτὸν ἔν τινι σπηλαίῳ. εἶτα τῶν ἄλλων θηρίων εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῷ παραγινομένων, εὐθὺς ἕκαστον αὐτῶν ἁρπάζων κατήσθιε. γνοῦσα δὲ ἡ ἀλώπηξ τὴν αὐτοῦ πανουργίαν, οὐκ ἤθελε πρὸς αὐτὸν ἀνελθεῖν, ἀλλὰ μακρόθεν ἑστῶσα ἐπηρώτα τὸν λέοντα, ὅπως δῆθεν τὰ [4]) κατ' αὐτὸν ἔχει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔλεγε, τίνος χάριν οὐκ εἰσέρχῃ πρός με; ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀντέφησεν, ὡς πολ-

λῶν

λῶν ἴχνη ἐνταῦθα ἑώρακα εἰσελθόντων μὲν, μὴ ἐξελθόντων δέ.

Ὁ μῦθος ἔτος δηλοῖ, ὡς καὶ τὰς ἀνθρώπας ὑφορᾶσθαι δεῖ τὰ τῶν πρακτέων ἐπικίνδυνα καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποδιδράσκειν, ἀσφαλίζεσθαι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν δόλῳ καὶ ὑποκρίσει φιλίας πειρωμένων ἑταίρας λυμαίνεσθαι.

1) μὴ δυνάμενος διατρέφειν] διατρέφειν μὴ δυνάμενος. Cod. 1.
2) μηχανικῶς] i. e. ἐκ πανεργίας, πανέργως.
3) νοσεῖν ἕν] νοσεῖν γᾶν. Cod. 1. Idem mox κατέκλινεν αὐτόν.
4) κατ' αὐτὸν ἔχει] κατ' αὐτὸν ἔχειεν. Cod. 1.

λη.

Κύων καὶ λύκαινα.

Κύων καταδιώκων λύκαιναν ἐφρυάττετο τῇ τε τῶν ποδῶν ταχυτῆτι καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχύει, καὶ ἐδόκει φεύγειν [1]) τὸν λύκον δι' οἰκείαν δῆθεν ἀθένειαν. ϛραφεὶς ἕν ὁ λύκος ἔφησε πρὸς τὸν κύνα, ὃ σὲ δέδοικα, ἀλλὰ τὴν τᾶ σᾶ δεσπότα καταδρομήν.

Ὁ μῦθος ἔτος δηλοῖ, ὅτι ὃ δεῖ τινὰ ἐγκαυχᾶσθαι τῇ τῶν ἑτέρων γενναιότητι.

1) τὸν λύκον] Mirum sane, cur, cum antea appellarit λύκαιναν, nunc bis dicat ὁ λύκος.

λϑ.

Νεανίσκος καὶ σκορπίος.

Νεανίσκος τὶς ἐν τοῖς ἐξωτάτοις καὶ [1]) ἐρημικωτάτοις τόποις ἀκρίδας ἠπείγετο καταχεῖν, καὶ ἰδὼν μέσον αὐτῶν σκορπίον, ἐδόκει κἀκεῖνον ἀκρίδα ὄντως τυγχάνειν, καὶ τὴν χεῖρα ἐκτείνας, ἐξᾶραι αὐτὸν τῆς γῆς ἔμελλεν. ὁ δὲ σκορπίος τὸ αὐτῦ κέντρον πρὸς τὸ νύξαι τὸν νέον ἰθύνας, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ ὅλως τετόλμηκάς με [2]) καθάψασθαι, παρεσκευάσα ἄν σε ἀπολύσαι [3]) καὶ ἃς κατέχες ἀκρίδας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἃ χρὴ καὶ τοῖς σκαιοῖς [4]) ἀνδράσιν ἐπίσης ἐντυγχάνειν, ἀλλ' ἑκάστῳ πρὸς τὴν ἰδίαν γνώμην δεόντως προσομιλεῖν.

1) ἐρημικωτάτοις] ἐρημικοῖς. Cod. 1.
2) καθάψασθαι] καθάψεσθαι. Cod. 1.
3) καὶ ἃς] καὶ omittit Idem.
4) ἀνδράσι] ἀνδράσι καὶ τοῖς ἀγαθοῖς, recte addit Cod. 1.

μ.

Ταῦρος, λέων καὶ αἶγες ἄγριαι.

Ταῦρος λέοντά τινα ἀποδιδράσκων, ἔν τινι σπηλαίῳ τὴν καταφυγὴν ἔθετο. ἐν αὐτῷ δὲ ἔτυχεν ἀγρίας αἶγας τυγχάνειν, αἳ δὴ καὶ τὸν ταῦρον εὐθὺς ἐκεράτιζον. ὁ δὲ ταῦρος πρὸς

πρὸς αὐτὰς ἔλεγεν, ὡς ἀχ ὑμᾶς δέδοικα, ἀλλὰ τὸν [1]) τῆ σπηλαίᾳ ἔξωθεν ἐσηκότα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τοῖς ἐν [2]) δυσπραγίαις δυναςῶν περιπίπτσσι πάντες οἱ ἐντυγχάνοντες μισητῶς [3]) ἐπιβαίνσσι.

1) τῆ σπηλαίᾳ ἔξωθεν ἐσηκότα] ἐσηκότα ἔξωθεν τῆ σπηλαίᾳ Cod. 1.
2) δυσπραγίαις δυναςῶν] δυσπραγίαις ὑπὸ δυναςῶν. Cod. 1. Forte ὡς τοῖς δυσπραγίαις ὑπὸ δυναςῶν.
3) ἐπιβαίνσσι] ἐπεμμένσσιν. Cod. 1. Forte ἐπεμβαίνσσιν.

μα.

Ἀνήρ τις καὶ αἰθίοψ λσόμενος.

Ἀνήρ τις ἑωρακὼς αἰθίοπά τινα ἰνδὸν λσόμενον [1]) ἐν ποταμῷ, ἔφη πρὸς αὐτὸν, μὴ συνταράσσῃς καὶ θολοποιῇς τὸ ὕδωρ. ἀδέποτε γὰρ [2]) λευκὸς γενήσῃ τῷ σώματι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, [3]) ὡς ἀδὲν τῶν Φυσικῶν πραγμάτων τῆς Φυσικῆς ἰδιότητος μεταβάλλεται.

1) ἐν ποταμῷ] ἔν τινι ποταμῷ. Cod. 1.
2) λευκὸς — σώματι] λευκὸν γεννῆσει (sic; γενήσεται forte scribere voluerat,) τὸ σῶμά σε. Cod. 1.
3) ὡς ἀδὲν τῶν] ὡς οἱ τῶν πλειόνων τῶν. Cod. 1. Forte scriba repererat, ὡς τὰ πλείω τῶν Φυσικῶν πραγμάτων ἀδὲν τῆς κ. τ. λ. Altera lectio, quam ex Cod. 2. exhibuimus, postulat τὰς Φυσικὰς ἰδιότητας.

μβ.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνή τις χήρα ὄρνιν ἐκέκτητο ἓν αὐτῇ ὠὸν καθεκάσην ἀποτίκτουσαν, ἣν καὶ δαψιλῶς διέτρεφεν ἡ γυνὴ, δοκοῦσα, ὡς τοῖς πλείοσι σιτίοις δύο ἔσαι γεννῶσα ὠά. ἡ δὲ ὄρνις ὑπὸ τῆς πλησμονῆς ἐμβριθὴς γενομένη, οὐδὲ τὸ ἓν ὠὸν γεννᾷν, ὡς τὸ πρότερον, ἠδύνατο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς οἱ τῶν πλειόνων ὀρεγόμενοι καὶ τῶν ἐν χερσὶν ὀλίγων σερίσκονται.

μγ.

Μύρμηξ καὶ τέτλιξ.

[1]) Μύρμηξ τὶς ὥρᾳ χειμῶνος, ὃν θέρους συνήγαγε σῖτον, καθ' ἑαυτὸν ἤθιεν. ὁ δὲ τέτλιξ προσελθὼν αὐτῷ ἠτεῖτο μεταδοθῆναι αὐτῷ ἐκ τῶν αὐτοῦ σιτίων. ὁ δὲ μύρμηξ ἔφη πρὸς αὐτὸν, καὶ [2]) τί ἄρα διετέλεις ἐφ' ὅλῳ τῷ τοῦ θέρους καιρῷ, ὅτι μὴ συνέλεξας σεαυτῷ διατροφήν; ὁ δὲ τέτλιξ πρὸς αὐτὸν ἀντέφησεν, [3]) ὡς εἰς τὸ μελῳδεῖν ἀπασχολούμενος τῆς συλλογῆς ἐκωλυόμην. τῇ γοῦν τοιαύτῃ τοῦ τέτλιγος ἀποκρίσει ὁ μύρμηξ ἐπιγελάσας, τὸν ἑαυτοῦ σῖτον τοῖς ἐνδοτέροις τῆς γῆς μυχοῖς ἐναπέκρυψε καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπ-

ἀπεφθέγξατο, ὡς ἐπεὶ τότε ματαίως ἐμελῳδεῖς, 4) νῦν λοιπὸν ὀρχήσασθαι θέλησον.

Ὁ μῦθος οὗτος παρισᾷ τὰς ὀκνηρούς τε καὶ ἀμελεῖς, καὶ τὰς ἐν ματαιοπραγίαις διάγοντας καὶ ἐντεῦθεν ὑστερουμένους.

1) μύρμηξ] Vide Aesop. Fab. CXXXIIII.
2) τί ἄρα διετέλεις] Post ἄρα, recte interponit πράττων Cod. 1.
3) ὡς εἰς τὸ] εἰς omittit Cod. 1.
4) νῦν λοιπὸν] νηνὶ, pro νῦν. Cod. 1. Forte νυνί.

μδ.

Αἴξ καὶ λύκος.

Αἰγός τινος ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς νεμομένης, λύκος ἐπισὰς κάτωθεν ἐπειρᾶτο αὐτὴν καταχεῖν καὶ βεβρωκέναι. μὴ δυνάμενος δὲ ὅλως ἐπαναβῆναι τῇ πέτρᾳ, ἑσὼς κάτωθεν πρὸς τὴν αἶγα ἔφησεν, ὦ ταλαίπωρε, ἵνατί καταλιπὼν τὰς πεδινὰς τόπους καὶ τὰς λειμῶνας, ἐπὶ τῆς πέτρας ταύτης τὴν νομὴν πεποίησαι; ἢ πάντως, 1) ἵνα ἐντεῦθεν κινδυνεύσῃς διαφθαρῆναι. ἡ δὲ πρὸς τὸν λύκον ἀπεκρίνατο, οἶδα, ὡς πολλάκις ἐμοῦ ἕνεκεν ἀργὸς διετέλεσας καὶ δοκεῖς κατενεγκεῖν με τῆς πέτρας καὶ σεαυτῷ θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων βλὴν ἑτέροις παρέχουσι, τὴν

ἐκείνοις μὲν ὀλεθρίαν, ἑαυτοῖς δὲ ἐπικερδῆ καὶ ὠφέλιμον.

1) ἵνα ἐντεῦθεν] ἵνα omittit Cod. 1.

με.

Ἀνὴρ, ἵππος καὶ πῶλος.

Ἀνήρ τις ἐπωχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ ἐγκύῳ ὑπαρχούσῃ, καὶ ὁδοιπορῶντος αὐτῷ [1]) πῶλον ἡ ἵππος ἀπέτεκεν. ὁ δὲ πῶλος κατόπιν αὐτῆς εὐθὺς πορευόμενος καὶ ταχέως [2]) ἱλιγγιάσας πρὸς τὸν τῆς ἰδίας μητρὸς ἐπιβάτην ἔλεγεν, ἰδὲ, ὁρᾷς με βραχύτατον καὶ πρὸς πορείαν ἀδύνατον. γίνωσκε τοίνυν, ὡς εἰ ἐνταῦθα ἐγκαταλείπῃς με, αὐθωρὸν διαφθείρομαι. εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρῃς με καὶ ἀπαγάγῃς ἐν τόπῳ καὶ ἀνατραφῆναι παρασκευάσῃς, [3]) ὄντως αὐξυνθεὶς ἐν ὑστέρῳ ἐποχεῖσθαί μοι ποιήσω σε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐκείνους χρὴ εὐεργετεῖν, ὑπὲρ ὧν καὶ ἡ ἀντάμειψις τῆς εὐποιΐας ἐλπίζεται.

1) πῶλον ἡ ἵππος ἀπέτεκεν] ἡ ἵππος πῶλον ἔτεκεν. Cod. 1.
2) ἱλιγγιάσας] ἠλιγγιάσας. Cod. 2.
3) ὄντως αὐξυνθεὶς] Forte ὄφτως legendum. Pro αὐξυνθεὶς vero corrige αὐξηθεὶς aut αὐξηνθείς.

μς. Ἀλι-

μς.

Ἁλιεὺς καὶ πίθηξ.

Ἀνήρ τις ἁλιεὺς παρὰ τὴν θάλασσαν ἄγραν ἰχθύων ἐποίει. 1) πήθιξ δέ τις αὐτὸν 2) κατιδὼν ἠβελήθη αὐτὸν ἐκμιμήσασθαι. τῇ δὲ ἀνδρὸς ἐν σπηλαίῳ τινὶ ἑαυτὸν εἰσελθόντος διαναπαῦσαι καὶ τὸ δίκτυον παρὰ τὸν αἰγιαλὸν λιπόντος, ἐλθὼν ὁ πήθιξ καὶ τῇ δικτύῳ λαβόμενος ἀγρεῦσαι δῆθεν δι' αὐτῆ ἐπεχείρει. ἀγνώσως δὲ τῇ τέχνῃ καὶ ἀσυντάκτως χρώμενος καὶ τῷ δικτύῳ περιχεθεὶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εὐθὺς πέπτωκεν καὶ ἀπεπνίγη. ὁ δὲ ἁλιεὺς καταλαβὼν αὐτὸν ἤδη ἀποπνιγέντα, ἔφη, ὦ ἄθλιε, ὤλεσέ σε ἡ ἀφροσύνη σε καὶ ἡ ματαία ἐπίνοια.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τὰ ὑπὲρ αὐτὲς μιμεῖσθαι πειρώμενοι, ἑαυτοῖς ἐντεῦθεν ἐπάγεσι κίνδυνον.

1) πήθιξ] Corrige πίθηξ et hic et paullo poſt.
2) κατιδὼν — ἐκμιμήσασθαι] κατιδὼν ἐκμιμήσασθαι ἠβελήθη, omiſſo αὐτόν. Cod. 1.

μζ.

Κώνωψ καὶ ταῦρος.

Κώνωψ τὶς ἐλθὼν ἐπὶ κέρατος ἔση ταύρε τινὸς, πειρώμενος δῆθεν αὐτῷ ἄχθος ἐμποιήσασθαι. τῇ δὲ ταύρε παρ' ὀδὸν αὐτὸν λογι-

ζομένῳ, βαλόμενος ὁ κώνωψ ἐξ αὐτῆ ἀποπτῆναι καὶ βιάζων αὐτὸν, ἔφη, ὡς εἴπερ ἐπαχθής σοι πέφυκα, πεταθήσομαι ἀπὸ σῆ. [1]) ὁ δὲ ταῦρος φησὶ πρὸς τὸν κώνωπα, ἔτε ἐλθόντος σῆ ἠθόμην, ἔτε ὑποχωρῆντά σε γνώσομαι.

Ὁ μῦθος [2]) ἔτος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποί τινες, εὐτελεῖς ἅμα καὶ ἄφρονες προδήλως τυγχάνοντες, δοκῆσι καθ' ἑαυτὲς τῶν ἐν τιμῇ τε καὶ συνέσει διαπρεπόντων ὑπάρχειν.

1) ὁ δὲ ταῦρος] δὲ omittit Cod. 1.
2) ἔτος δηλοῖ] ἔτος abeſt. Cod. 1.

μη.

Ἀνὴρ καὶ κύκλωψ.

Ἀνήρ τις τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων, τάχα καὶ τοῖς πρακτέοις [1]) σεμνὸς, ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν εὐμαρῶς τοῖς ἰδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδείᾳ περιπίπτει ἐσχάτῃ καὶ τὴν ψυχὴν καιρίως ἀλγῶν, ἐβλασφήμει τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζετο. [2]) λαβὼν ἦν σπάθην ἐπί τινα τῶν ἐρημικῶν τόπων] ἐξῆει, θανεῖν μᾶλλον [3]) αἱρετισάμενος, εἴπερ κακῶς ζῆν. πορευόμενος δὲ λάκκον τινὰ βαθύτατον ἔτυχεν εὑρηκὼς, ἐν

ᾧ

ᾧ χρυσίον ἐκ ὀλίγου παρά τινος [4] τῶν γιγαντιαίων [5] ἀπετέθειτο, ᾧ κύκλωψ τὸ ὄνομα. ἰδὼν δὲ ὁ δῆθεν εὐλαβὴς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, φόβῳ εὐθὺς καὶ χαρᾶς ἀνάπλεως γίνεται, καὶ ῥίπτει μὲν τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἴρει δὲ τὸ χρυσίον ἐκεῖθεν, καὶ ἅσμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ τὰς παῖδας αὐτῶ ἐπανέρχεται. εἶτα ὁ κύκλωψ ἐπὶ τὸν λάκκον ἐλθὼν καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὑρηκὼς, ἀντ' αὐτῶ δὲ κείμενον ἐκεῖσε τὸ ξίφος ἑωρακὼς, αὐτίκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

[6] Ὁ μῦθος ἔτος δηλοῖ, ὡς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν ἀκολόθως [7] ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς καὶ εὐλαβέσι, τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

1) σεμνὸς] σεμνών. Cod. 1.

2) λαβὼν — τόπων] Loco eorum, quae hic adſcripta ſunt, Codex 1. nihil niſi ſyllabam πῶ habet.

3) αἱρετισάμενος] ἠρετισάμενος. Cod. 2.

4) τῶν γιγαντιαίων] τῶν γιγαντιαίων ἀνδρῶν. Cod. 1. Paullo ante idem exhibet ἔχεν εὑρηκώς.

5) ἀπετέθειτο] ἀπετέθητο. Cod. 2. ἀποτέθητο. Cod. 1.

6) ὁ μῦθος] ὁ λόγος. Cod. 1.

7) ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα] τὰ κακὰ ἐπισυμβαίνει. Cod. 1.

μθ.

Θηρευτὴς καὶ ἱππεύς.

Ἀνήρ τις θηρευτὴς λαγωὸν καταχὼν καὶ τῦτον ἐπιφερόμενος τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο, καί τινι προσυπαντηθεὶς ἐφ' ἵππῳ ἀνδρὶ, ἐζητεῖτο παρ' αὐτῦ τὸν λαγωὸν, προχήματι ἀπεμπολήσεως. λαβὼν τοίνυν ὁ ἱππεὺς τὸν λαγωὸν ἀπὸ τῦ θηρευτῦ, εὐθὺς [1]) δρομαῖος ᾤχετο. ὁ δὲ θηρευτὴς κατόπιν αὐτῦ τρέχων φθάσαι αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. τῦ δὲ [2]) ἱππέος ἐκ πολλῦ τῦ διαστήματος μακρὰν ἐκείνυ ἀπέχοντος, ὁ θηρευτὴς [3]) καὶ ἄκων φωνεῖ πρὸς αὐτὸν καί φησιν, ἄπιθι λοιπόν. ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγωὸν ἐδωρησάμην σοί.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ ἀκαίρως τὰ ἴδια ἀφαιρέμενοι, προσποιῦνταί δῆθεν ἐκόντι ταῦτα δεδωκέναι.

1) δρομαῖος] δρομαίως. Cod. 2.
2) ἱππέος] ἱππέως. Cod. 1.
3) καὶ ἄκων] καὶ abeſt. Cod. 1.

ν.

Κύων καὶ λαγωός.

Κύων λαγωῦ κατατρέχων καὶ τῦτον καταλαβὼν, ποτὲ μὲν αὐτὸν ἔδακνεν, ποτὲ δὲ τὸ ἐντεῦθεν ἀποῤῥέον αὐτῦ αἷμα ἀνέλειχεν.

ὁ δὲ

ὁ δὲ λαγωὸς ἐδόκει τὸν κύνα καταφιλεῖν μᾶλλον αὐτὸν, [1]) καὶ ὑπολαβὼν [2]) εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἢ ὡς προσφιλὴς περιπτύσσει με, ἢ ὡς ἐχθρὸς καὶ πολέμιος καταδάκνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποί τινες ἔξωθεν μὲν φιλίαν ὑποκρίνονται, ἔσωθεν δὲ κακίας καὶ ἀπηνείας [3]) πεπλήρωνται.

1) καὶ ὑπολαβὼν] absunt. Cod. 1.
2) εἶπε πρὸς αὐτὸν] ἔφη, omissis πρὸς αὐτόν. Cod. 1.
3) πεπλήρωνται] πεπλήρονται. Cod. 2.

να.

Γαλαὶ καὶ μύες.

Γαλαῖς καὶ μυσί ποτε μάχη συνεκροτεῖτο. ἡττώμενοι δὲ κατὰ κράτος οἱ μύες, καὶ γνόντες ἐξ ἀτονίας πάντως καὶ δειλίας ἡττᾶσθαι, σατράπας ἑαυτοῖς καὶ τῆς μάχης ἀρχηγὲς κεχειροτονήκασιν. οἱ δὲ σατράπαι ἐμφανέστεροι θελήσαντες καὶ θαρσαλεώτεροι τῶν ἄλλων μυῶν καθίσασθαι, κέρατα ταῖς ἑαυτῶν κορυφαῖς περιέθεντο. εἶτα πάλιν αἱ γαλαὶ τοῖς μυσὶ [1]) προσβαλοῦσαι εἰς φυγὴν πάντας τρέπουσι, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι μύες φυγάδες γενόμενοι πρὸς τὰς ἑαυτῶν καταδύσεις [2]) εὐθὺς ῥᾳδίως εἰσήεσαν. [3]) οἱ δὲ τότων προ-

ἐξάρχοντες μέχρι τῶν ὀπῶν καὶ ἔτοι ἐν τῷ φεύγειν φθάσαντες τῆς ἐν αὐταῖς εἰσελεύσεως ὑπὸ τῶν κεράτων ἐκωλύοντο, καὶ τέττες αἱ γαλαὶ καταλαβοῦσαι ὀλέθρῳ παραδεδώκασιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τοῖς ὅπλοις ἑαυτῶν τεθαρρηκότες, καὶ μὴ τὴν θείαν συμμαχίαν ἐπικαλεσάμενοι, ὑπ' αὐτῶν δὴ καὶ τὸν κίνδυνον ἐπισπῶνται.

1) προσβαλῶσαι] προσβαλλῶσαι. Sic. Cod. 1. Voluit ergo προσβάλλεσαι.

2) εὐθὺς ῥᾳδίως] εὐθεὶ (sic.) ῥᾳδίως. Cod. 1.

3) οἱ δὲ τέτων] οἱ δὲ τοιῶτον. Cod. 1.

νβ.

Λύκος καὶ λέων.

Λύκος ἁρπάσας χοῖρον καὶ ἀπάγων αὐτὸν λέοντι συνήντησεν. ὁ δὲ λέων εὐθὺς ἀπὸ τῆ λύκε τὸν χοῖρον ἀφήρπασεν· ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτὸν ὁ λύκος, ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν, πάντως καὶ αὐτὸς ἐθαύμαζον, [1]) πῶς ἂν διέμεινε παρ' ἐμοὶ τὸ ἐξ ἁρπαγῆς μοι προσγενόμενον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ τὰ ἀλλότρια πράγματα, πλεονεκτικῶς τισὶ καὶ βιαίως ἐπι-

ἐπικτώμενα, τοῖς ταῦτα [2]) ἁρπάζουσιν ἀεὶ εἰς τέλος παραμένουσι.

1) πῶς ἂν] Post ἂν addit καί. Cod. 1.

2) ἁρπάζουσιν] Immo ἁρπάσασιν.

νγ.

Πτηνῶν βουλή.

Ποτὲ τῶν πτηνῶν εἰς κοινὴν βουλὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντων, [1]) ἕκαστον αὐτῶν τίνι τῶν ἄλλων ἐφαρμόζῃ [2]) τὸ βασιλεύειν πρὸς ἀλλήλους ἐβουλεύοντο. ὁ δὲ ταὼν ἔφη τοῖς λοιποῖς, ὡς ἔμοιγε προσήκει ἡ βασιλεία, ἅτε κάλλει καὶ ὡραιότητι σεμνυνομένῳ. τῶν δὲ [3]) ἑτέρων ὀρνέων ἐπαρεσθέντων τῷ ταῶνι, παρελθὼν εἰς μέσον ὁ κόραξ ἀντέφησεν, ἐὰν σὺ τὴν βασιλείαν παραλάβῃς, ἆρά γε τὸ ἀετὸς ἡμῖν ἐπερχόμενος δύνασαι ἡμᾶς τῆς ἐκείνου ἐξαιρεῖσθαι προσβολῆς;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τὸ βασιλεύειν οὐ τοῖς τῷ κάλλει φαιδρυνομένοις ἁρμόττει, ἀλλὰ τοῖς ῥωμαλέοις καὶ ἐν γενναιότητι διαπρέπουσιν.

1) ἕκαστον αὐτῶν] ἕκαστον ἑαυτῶν. Cod. 1.

2) ἐφαρμόζῃ] ἐφαρμόζει. Cod. 2.

3) ἑτέρων ὀρνέων] ἑτέρων πτηνῶν. Cod. 1.

νδ. Νεα-

νδ.

Νεανίσκος καὶ γραῦς.

Νεανίσκος τὶς ὁδοιπορῶν ἐν ἡμέρᾳ καύσωνος, ἐντυγχάνει γυναικί τινι γραΐδι, ἥτις καὶ αὐτὴ τὴν αὐτὴν ὁδὸν τῷ νεανίσκῳ συνεπορεύετο. ὁρῶν δὲ αὐτὴν ἐκεῖνος τῷ τε καύσωνι καὶ τῷ τῆς ὁδοιπορίας καμάτῳ δεινῶς [1]) ἰλιγγιῶσαν, κατῳκτειρε τῆς ἀθενείας καὶ μηκέτι ἐξισχύσαν ὅλως πορεύεσθαι ἄρας [2]) ταύτην τῆς γῆς ἐπὶ τῶν νώτων αὐτῦ διεβάσαζε. ταύτην δὲ ἐπιφερόμενος λογισμοῖς τισὶν αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας δεινῶς ἐταράτλετο, ὑφ' ὧν καὶ πρὸς οἶσρον ἀκολασίας καὶ σφοδρὸν ἔρωτα ὁ αὐτῦ ἦρτο ἰθύφαλλος. εὐθὺς δὲ τῇ γῇ καταθεὶς τὴν γραΐδα ταύτῃ ἀκολάσως συνεγίνετο. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἁπλοϊκῶς ἔλεγε· τί ἐσιν, ὃ ἐπ' ἐμοὶ ἐργάζῃ; [3]) ὁ δὲ αὐτῇ ἔφη, ὡς βαρεῖα πέφυκας, καὶ τύτυ χάριν ἀπογλύψαι σε τῆς σαρκὸς διανενόημαι. [4]) ταῦτα εἰπὼν καὶ εἰς τέλος αὐτῇ συμφθαρεὶς, πάλιν τῆς γῆς ταύτην [5]) ἐξάρας αὐτὴν, ἐπὶ τὰ ἑαυτῦ νῶτα ἔθετο. φησὶν ἔν [6]) ἡ γραῦς· εἰ ἔτι σοι βαρεῖα καὶ ἐπαχθὴς πέφυκα, πάλιν με καταγαγὼν, πλέον ἀπ' ἐμῦ [7]) ἀπόγλυψον.

Ὁ μῦ-

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων τινὲς, τὴν ἰδίαν πληρῶντες ἐπιθυμίαν, προφασίζονται, ὡς ἐξ ἀγνοίας τὸ γεγονὸς διεπράξαντο, δόξαντες δῆθεν μὴ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἕτερόν τι τῶν [8]) δεόντων πεποιηκέναι.

1) ἰλιγγιῶσαν] ἠλιγγιῶσαν. Cod. 1.

2) ταύτην τῆς γῆς] ταύτην omittit Cod. 1. Mox idem habet ἐπὶ τῷ νώτῳ.

3) ὁ δὲ αὐτῇ ἔφη] ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη. Cod. 1.

4) ταῦτα εἰπὼν] καὶ ταῦτα εἰπών. Cod. 1. Mox idem exhibet αὐτὴν συμφθαρεῖσαν.

5) ἐξάρας αὐτὴν] αὐτὴν abeſt. Cod. 1.

6) ἡ γραῦς] ἡ γραῦς αὐτόν. Cod. 1. Forte πρὸς αὐτόν.

7) ἀπόγλυψον] Poſt ἀπόγλυψον, addit Cod. 1. ἵνα κἀφοτέρα σοι γενήσομαι.

8) δεόντων πεποιηκέναι] poſt δεόντων, interponit μᾶλλον. Cod. 1.

νε.

Ἥλιος, βορρᾶς καὶ ἄνθρωπος.

Ὁ ἥλιος καὶ ὁ βορρᾶς ἄνεμος ποτὲ πρὸς ἀλλήλους ἤριζον, ποῖος ἐξ ἀμφοτέρων τὸν ἄνθρωπον ἀπογυμνῶν δύναται. ἤρξατο οὖν πρῶτος ὁ βορρᾶς σφοδρῶς πνέειν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. ὁ δὲ ἄνθρωπος, καθόσον ἐψύχετο, τοῖς ἱματισμοῖς ἑαυτὸν περιέσκεπε καὶ κραταιῶς αὐτῶν περιείχετο, μήπως τῇ [1]) σφοδροτάτῃ τοῦ ἀνέμου προσβολῇ, ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ

αὐτῷ ἀναρπαθῶσιν. ὅθεν καὶ κατ' ὀδὲν ὁ βορρᾶς τὸν ἄνδρα παρέβλαψε, ὅτε τῶν περικειμένων [2]) ἀμφίων ἀποημνῶσαι ἠδυνήθη. εἶτα καὶ ὁ ἥλιος ἐπιλάμψας αὐτῷ καὶ [3]) τὸν ἀέρα τῆς ἡμέρας σφόδρα διαθερμάνας, εὐθὺς τὸν ἄνδρα τὰ ἱμάτια παρεσκεύασεν ἀποδύσασθαι καὶ ἐπ' ὤμων ταῦτα ἐπιφέρεσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τὸ ταπεινοφρονεῖν ὑπὲρ τὸ ματαίως κομπάζειν ἐνεργέσερον ἐπὶ πᾶσι καὶ [4]) πρακτικώτερον πέφυκεν.

1) σφοδροτάτῃ] σφοδρότητι. Cod. 1.

2) ἀμφίων] ἄμφιον occurrit etiam apud Cinnamum p. 151. Ἄνδρας τεθωρακισμένους μέλασι περισείλας ἀμφίοις, ἐκέλευσεν ὁρθρίσαντας ἐπὶ τὸν νεὼν ἐλθεῖν, et p. 197. τῶν ἀμφίων ἀφελόμενος τὸν ἄνθρωπον. Vide Viros Doctos ad Hesych. in ἀμφίον. Lexicon MS. ἄμφιον· τὸ ἱμάτιον, ἔνδυμα. Glossarium Cyrilli MS. ἄμφια· ἐνδύματα.

3) τὸν ἀέρα τῆς ἡμέρας] Noua dicendi forma, in hoc scriptore tamen fortasse ferenda. Mihi in mentem veniebat γενομένης, pro τῆς. Cui coniecturae non repugnat ἐπιλάμψας, quod praecedit.

4) πρακτικώτερον πέφυκε] πρακτικότερον, omisso πέφυκεν. Cod. 2.

νε.

Ἀνέρες δύο καὶ κύων.

Ἀνήρ τις ὑπὸ κυνὸς καιρίως δηχθείς, ἐζήτει τὸν τὴν αὐτῷ πληγὴν [1]) θεραπεύσοντα. ἕτερος δέ τις αὐτῷ συναντήσας, ἔφη πρὸς αὐτὸν,

αὐτὸν, τοῦτο προσήκει [2]) ποιῆσαί σε, ἀπὸ τῆς πληγῆς αἵματος ἐπισαλάξαι τῷ ψωμῷ καὶ τῷ δακόντι κυνὶ τὸν ψωμὸν ἐπιῤῥίψαι, καὶ ὅτος ἡ πληγή σε θεραπευθήσεται. ὁ δὲ δηχθεὶς ἀντέφη αὐτῷ, εἰ τοῦτο ποιήσω, ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇδε τῇ πόλει κυνῶν ἔσομαι δακνόμενος.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς εἰ καὶ τὸν σκαιὸν ἄνθρωπον τιμήσειέ τις καὶ δεξιώσαιτο, ἀλλ' ὃν ἐκεῖνος [3]) αὐτὸν τιμήσαντα . . . . ἀλλὰ τὸς ὁμοίος αὐτῷ κακὸς ἀγαπᾷ.

1) θεραπεύσοντα] θεραπεύοντα. Cod. 1.

2) ποιῆσαί σε] ποιῆσαί σοι. Cod. 2.

3) αὐτὸν τιμήσαντα . . . . ἀλλὰ τὸς] In Cod. 2. poſt τιμήσαντα eſt ſpacium vacuum vnius vocabuli. Forte hic locus ita conſtitui poteſt: ἀλλ' ὃν ἐκεῖνος ἐ τὸν τιμήσαντα αὐτὸν, ἀλλὰ τὸς ὁμοίος αὐτῷ κακὸς ἀγαπᾷ.

νζ.

Ὄρνις καὶ χελιδών.

Ὄρνις τὶς εὑρῶσα ὠὰ ὄφεως ἐσχόλαζε τῇ αὐτῶν διατριβῇ [1]) καὶ ταῦτα ποάζουσα ἐπεκάθητο. χελιδὼν δέ τις αὐτὴν θεασαμένη, ὦ μωρὰ καὶ [2]) ἀναίσθητε, ἔφη, τίνος χάριν ὄφεως περιέπεις γεννήματα; εἰ γὰρ αὐξηνθῶσι,

ϑῶσι, [3]) σοὶ πρότερον ἐμποιήσασι τὸν ὄλεθρον καὶ μετέπειτα ἑτέροις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὲ χρή τινα ἐπὶ διαϑέσει ἀνοσίᾳ ἀνδρὸς πεποιϑέναι πώποτε, κἂν [4]) πολλὴν αὐτῷ τὴν εὔνοιαν [5]) ἐπεδείξατο.

1) καὶ ταῦτα ποάζσα ἐπεκάϑητο] καὶ ταῦτα ἐπόαζε τῇ αὑτῶν διατριβῇ (hoc enim bis legitur) ἐπεκάϑητο. Cod. 1. Corrigo, καὶ ταῦτ' ἐπωάζσα ἐπεκάϑητο. Ἐπωάζω habes apud Aelian. Varr. hiſtt. Lib. I. Cap. XV. ἐκ διαδοχῆς φασὶν ἐπωάζειν τὰς περισερὰς, et Diog. Laërt. in Platone p. 107. ὲ τίκτει τέκνα ζῶντα, ἀλλ' ἐπωάζει καὶ ποιεῖ ψυχὴν ἔχειν. Gloſſarium Cyrilli ἐπωάζσαν· ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καϑημένην. Ποάζειν, quod et ipſum occurrit et *herbeſcere*, *gramen efferre* notat, non eſt huius loci. Obiter tamen huius quoque exempla notari poſſunt ex Gregor. Naz. p. 9. et Strab. Lib. XII. p. 812. B. quem aliquoties illo in loco corruptum ex Codice Moſquenſi emendabo. Ibi ergo verſu 6. ἀνώχυρος eſt, pro ἀνοχυρὸς, verſ. 9. πισεύοιεν, pro λησεύοιεν. Sed de illo merito eſt dubitatum ob vicinum πεποιϑότες, verſ. 11. ἐμβελεῖς, pro ἐμβριϑεῖς, v. 15. μεσὰ βάραϑρα πυρὸς, pro μετὰ βάϑρων πυρὸς, verſ. 18. ὑπαρχέσης, pro ἔσης, v. 30. βόϑρος πυρὸς, omiſſo τὸ, v. 31. τῷ πρὸ τῆς πόλεως, pro τῷ πρὸς τῆς πόλεως, v. 34. χωρίῳ, pro χώρῳ, v. 36. habet καποῖ, v. 41. ὑπὸ τῶν ὑδάτων αἱ πλάκες. Reſtat, vt moneam de ἐμβελεῖς, pro quo et in margine editionis et in Caſauboni ad illum animaduerſione per errorem ſcriptum legitur ἐμβαλεῖς. Ἐμβελὴς habes apud Polyb. T. II. p. 105. Ἐμβελὲς eſt contrarium τῷ ἔξω βελῶν.

2) ἀναίϑητε] ἀναίϑητα. Cod. 1.

3) σοι πρότερον] σοὶ πρῶτον. Cod. 1.

4) πολλὴν αὐτῷ] αὐτῷ omittit Cod. 1.

5) ἐπιδείξαιτο] ἐπιδείξηται. Cod. 1.

νη. Στρε-

νη.

Στρεβὸς καὶ ἰξευτής.

Στρεβός τις ἐπὶ [1]) μυρσίνης διέτριβε, καὶ διὰ τὸ ἡδὺ τῆς τᾶ δένδρα διαίτης ἀδ' ὅλος αὐτᾶ ἀφίκατο. [2]) ἰξευτὴς δέ τις τᾶτον παρατηρησάμενος κατέχε τε καὶ κατέθυσεν. ὁ δὲ στρεβὸς μέλλων ἀποσφαγῆναι πρὸς ἑαυτὸν ἔλεγεν, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, ὅτι διὰ τροφῆς ἡδονὴν τᾶ ζῆν [3]) ἀποῤῥήγνυμαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποί τινες δι' ἔφεσιν τροφῆς καὶ ἀβρότητος περὶ τὸ ζῆν πολλάκις ὡς μοχθηροὶ κινδυνεύουσιν.

1) μυρσίνης] μυρσήνης. Cod. 1. μηρσύνης. Cod. 2.
2) ἰξευτὴς δέ τις] τις abeſt. Cod. 1.
3) ἀποῤῥήγνυμαι] ἀποῤῥήγνυμι. Cod. 2.

νθ.

Κάμηλος κεράτων ἐφιεμένη.

Κάμηλος κεράτων ἐφιεμένη, ἐδέετο τᾶ διὸς ἑαυτῇ ταῦτα προσγενέσθαι. ὁ δὲ ζεὺς ὀργισθεὶς μᾶλλον ἐπὶ τῇ αὐτῆς ἀπλησίᾳ καὶ [1]) τὰ αὐτῆς ὦτα ἠλάτλωσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τᾶ πλείονος ὀρεγόμενοι καὶ ὧν ἔχουσιν ἀποσερῦνται.

1) τὰ αὐτῆς ὦτα] τὰ ἑαυτῆς ὦτα. Cod. 1.

ξ.

Κύκνοι καὶ χῆνες.

Κύκνοι καὶ χῆνες ἀλλήλοις φιλιωθέντες ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἐξῆλθον, καὶ νεμομένων αὐτῶν ὁμοθυματὸν, θηρευταὶ αὐτοῖς ἐπῆεσαν [1]) καὶ οἱ μὲν ἕν κύκνοι διὰ τὴν τᾶ σώματος ταχυτῆτα, εὐθὺς πεταθέντες ἔφυγον. αἱ δὲ χῆνες τῇ ἑαυτῶν φυσικῇ βραδυτῆτι ἐπεχόμεναι, ὑπὸ τῶν θηρευτῶν κατεσχέθησαν.

Οὗτος ὁ λόγος παρισᾷ τὲς μὴ ὁλοτρόπως τοῖς ἑαυτῶν φίλοις [2]) προσανέχοντες, ἀλλ' ἐν καιρῷ παρισάσεων τέτων ἀφισαμένες.

1) καὶ οἱ μὲν ἕν] ἕν rectius omittit Cod 1. Sublato tamen καὶ, ſtare poteſt ἕν.

2) προσανέχοντες] προσανέχειν τινὶ eſt *deditum eſſe alicui rei, ſequi aliquid, ſtudere alicui rei.* Praeter Polyb. T. I. p. 253. et 449. T. III. p. 54. et 106. videatur Syneſ. T. I. p. 26. προσαναχεῖν Φυσικοῖς δόγμασιν, ad decreta phyſica attendere, p. 72. βιβλίοις προσανέχων, libris legendis intentum eſſe, p. 85. θεωρίᾳ προσανέχε τὸν νᾶν, animum adiecit cogitationibus. Idem T. II. p. 54. Τὸν προσανέχοντα τῷ θεῷ καθάπαξ, deo omnino deuotum. Heliodor. p. 5. προσανέχων, attendens. Cinnamus p. 191. ἑαυτῷ προσανέχειν ἠνάγκασεν, ſibi parere coegit, p. 279. προσανέχων τοῖς λεγομένοις, intentus ad ea, quae diſputabantur. Alciphr. p. 330. τῇ σκαπάνῃ

πάνυ προσανέχων, rutro intentus. Ceterum apud ſcriptores antiquiores non memini legere hoc vocabulum.

ξα.

Λύκοι καὶ ἀνήρ.

Λύκοι τινὲς ἔν τινι ποταμῷ δέρματα βοῶν ἑωρακότες καὶ ταῦτα σπεδάζοντες ἐκεῖθεν ἀνελκύσαι, τῆς τε ποταμε πλημμύρας, βαθείας ὔσης, [1]) αὐτῶν κατατολμῆσαι ὐκ ἠδύναντο, ὅθεν ἐβουλεύσαντο καθ' ἑαυτὲς, πρότερον τὰ ὕδατα καταπιεῖν, καὶ εἶθ' ὕτως [2]) τὰ δέρματα φθάσαι καὶ ἀναλαβεῖν. ἀνὴρ δέ τις ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς αὐτὲς, εἰ ὅλως πειραθῆτε τὰ τοσαῦτα καταπιεῖν ὕδατα, εὐθὺς διασπαθέντες καὶ τῆς ζωῆς στερηθήσεσθε.

Ὁ μῦθος ὅτος ἐλέγχει τὲς [3]) τοῖς ἀνηνύτοις ἐξ ἀφροσύνης ἐπιχειρῶντας.

1) αὐτῶν κατατολμῆσαι] αὐτῶν recte omittit Cod. 1.

2) τὰ δέρματα φθάσαι] Neſcio, an ante τὰ δέρματα exciderit ἐπὶ, aut ſimilis praepoſitio.

3) τοῖς ἀνηνύτοις — ἐπιχειρῶντας] Ita plane Cinnamus p. 19. ἐπεὶ δὲ πολλάκις αὖθις (forte αὖτως) προσβαλὼν ἀνηνύτοις ἐπιχειρεῖν ἔγνω, et p. 157. ὡς δὲ πολλάκις τῷ περιβόλῳ προσραγεὶς, ἔγνω ἀνηνύτοις ἐπιχειρῶν.

ξβ.

Τέτλιξ καὶ ἀνήρ.

1) Τέτλιξ ἄνδρα τινὰ θεασάμενος καταχεῖν αὐτὸν 2) μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἐκείνοις τοῖς ὀρνέοις ἐπέρχε, παρ' ὧν σοι καὶ ὄφελός τι προσγενήσεται. ἐμὲ γὰρ εἰ κατάχῃς, ἀδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ παράπαν κερδανεῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς 3) ἀ χρή τινα τῶν ἀχρήστων καὶ ἀνονήτων ἐφίεσθαι.

1) τέτλιξ] τέτλιξ τίς. Cod. 1.

2) μηχανώμενον] μηχανώμενος. Cod. 1. Mox Cod. 2. exhibet ὄφελός τις.

3) ἀ χρὴ] ἀ δεῖ. Cod. 1.

SYNTIPAE
PHILOSOPHI
FABVLAE.

SYNTIPAE PHILOSOPHI FABVLAE.

I.

Asinus et cicada.

Asinus cicadae cantus dulcedine captus interrogauit eam, quibus alimentis vteretur, vt vocem ita suauem haberet? Aer et ros, respondit cicada, sunt alimenta mihi. Quae cum audisset asinus, artem se inuenisse credens, qua similem vocem cicadae nancisceretur, rictu aperto captauit auram, vt qui rore ali cuperet, vsque dum fame confectus periit.

Ita nec contra naturam, nec vltra vires quicquam appetere decet.

2.

Homo et mors.

Pauper quidam homo lignorum fasciculum portabat humeris. Longo deinde itinere fatigatus, onere se leuauit, consedit humi et flebili voce aduocauit mortem. Illa continuo adest, interrogans, quid se velit? Re-

ſpondet pauper, humi vt tolleres hunc faſcem mihi, huc ego te vocaui.

Adeo in miſeriis etiam vitae amantes ſunt mortales.

3.

Hirundo et coruus.

Hirundinem inter et coruum de formoſitate certamen erat. Hirundini exprobrat coruus, dicens, formam eius non niſi veris tempore conſpici, hieme autem non poſſe reſiſtere frigori. Meum vero, addit, corpus, et frigori hieme, et calori aeſtate par eſt.

Haec fabula docet, valetudine et robore corporis pulcritudinem et formoſitatem vinci.

4.

Fluuii et mare.

In vnum conuenerant fluuii, mare ut accuſarent, quod ſe, ſimulatque eius intraſſent aquas, dulces quamuis eſſent et potui apti, ſalſos et ad bibendum redderet inutiles. Quae mare cum audiiſſet, aegre ferens, innoxium ſe culpari, nolite, inquit, aquas intrare poſtea meas, ne corrumpamini ſale.

Haec contra illos dicta ſunto, qui, quibus gratiam debent, eos laceſſunt maledictis temerariis.

5.

Felis et lima.

In officinam fabri venerat felis, repertamque ibi limam lingua lambebat impigra, ita, vt attrita et dolens ſanguinis funderet riuos. Ex ipſo dolore capiebat

bat gaudium, ſperans, fore, vt ferrum comminueret, donec lingua prorſus conſumta eſt.

Haec fabula docet, eos, qui rebus noxiis, vt ſalutiferis, dant operam aſſiduam, ſero cum damno ſuo ſentire malum.

6.

Venator et lupus.

Venator cum videret lupum ouile irrumpentem oues-que multas vi dilaniantem, dolo eum circumuenit eique canes immiſit ſuos, his illum verbis increpans, Miſerum animal! Vbi nunc eſt illa vis tua, vt poſſis contra canes te defendere?

Cuilibet ars ſua laudem conciliat.

7.

Galli gallinacei duo.

Duo inter ſe certarant galli gallinacei. Alter victus in remoto loco ſe occultauerat. Alter victoria potitus faſtigium tecti occupauerat. Ibi cum ſe victoria elatus inſolenter iactaret, aquila delapſa furſum illum ſecum rapuit.

Hoc argumento cognoſcitur, neminem fortunae et viribus nimis credere aut ſtulte ſuperbire debere.

8.

Columba et vas aquaticum.

Columba ſiti compulſa aquam ut inueniret huc illuc ambulauerat. Conſpecta deinde picta in pariete hydria, vas aqua plenum ſe inueniſſe credens, celeri im-

petu petiit potum. Sed ſemianimis illiſa parieti concidit humi. Morti ergo vicina ſic ſecum locuta eſt: Infelix ego et miſera, quae aquae nimis appetens non cogitaram vitae periculum.

Temeritatem et celeritatem lentum conſilium vincere ſolet.

9.

Coruus et paſtor.

Coruus cum vidiſſet ab aquila agnum corripi de grege, voluit eius exemplum ſequi. Arietem ergo, quem in grege oberrantem videbat, cupiebat furtim ſecum auferre ſublimem. Hic dum arietis in vellere aduncis haereret vnguibus, aduentu ſuo oppreſſit eum paſtor, multisque caeſum verberibus morti dedit.

Impotens cum imitari vult potentem, non ſolum imbecillitatis conuincitur, ſed graues etiam ſtultitiae luit poenas.

10.

Lepus et vulpes.

Lepus ſitim vt aqua extingueret in puteum deſcenderat largisque hauſtibus ſe ſatiauerat. Inde cum vult reuerti occluſa via, inops conſilii, vehementer ſe cruciat. Quod animaduertens vulpes, quae forte illum ibi offenderat, Maximo, inquit, mehercule verſaris in periculo. Sed prius te oportuit deliberare, qua via ex puteo poſſes aſcendere, ac deinde demum deſcendere.

Haec fabula arguit eos, qui, ſpreto conſilio, temere ad agendum impelluntur.

11. *Tau-*

II.

Taurus, Leaena et Aper.

Taurus dormientem leonem repererat, eumque percuſſum cornibus interfecerat. Interim acceſſerat leonis mater, quae filii caſum acerbe lugebat. Quam eiulantem vt animaduertit aper, ſtans procul ita illam allocutus eſt, Quot putas reperiri homines, qui liberos ſuos a vobis interemtos plorent?

Qua quis menſura aliis menſus eſt, eandem quoque ei redditur.

12.

Paſtor, ouis et leo.

Paſtor cum perdidiſſet ouem, hoc pacto rogauit deum, vt, ſi iſtam recepiſſet, alteram immolaret. Circumcurſitans deinde offendit leonem, qui, quam quaeſierat, laniaret ouem. Id vt cognouit, Vtinam, inquit, periculum a leone effugere poſſim. Libenter altera quoque redemerim vitam oue.

Vitam mortales lucro et diuitiis praeferunt.

13.

Leo et tauri duo.

In duos tauros leo faciebat impetum, lautas ſibi epulas quaerens. Illi coniunctis viribus opponunt cornua, medios ne irruere poſſit leo. Duobus ergo impar leo viribus, dolo agere coepit, ſicque eſt allocutus alterum, Amicum tuum ſi prodideris mihi, incolumem hinc ego te dimittam. Qua vſus fraude facili vtrumque necauit negotio.

Ita

Ita et ciuitates, et homines, quamdiu inter se concordiam colunt, facile hostes vincunt: ea autem soluta cladi repente fiunt obnoxii.

14.

Vulpes et simia.

Vulpes et simia eundem in locum faciebant iter. Cum per sepulcra eas via duceret, simia ad vulpem, Omnes, inquit, quos hic sepultos vides, parentum meorum liberti erant. Callide, respondet vulpes, mentita es. Nec enim horum quisquam, qui humati sunt, te potest conuincere.

Haec fabula notat eos, qui opportune conuincunt mendaces, quique manifestum mendacium pro veritate venditant.

15.

Ceruus et venatores.

Ceruus ad fontem stabat, sitiens vt biberet aquam. Hic dum in aqua videt effigiem suam, tenuitatem crurum vituperat, laetatur vero forma cornuum. Repente venatores adsunt, eumque persequuntur. Quamdiu per campum fugam facit, pernicitate pedum euadit. Cum vero imprudens attingisset syluam, cornua sunt implicita ramis. Comprehensus deinde cum luctu haec verba edidit, Heu misero mihi, qui iis, quae vituperaram, seruatus sum, quibus autem gloriatus fueram, perii.

Neminem suarum rerum quicquam laudare decet, nisi quod vtilitatem praestet.

16.

Canis et fabri aerarii.

Fabrorum aerariorum in domo degebat canis, iisque laborantibus dulci indulgebat ſomno. Qui ſimulatque accumbentes ceperunt cibum, canis repente expergefactus blanditus eſt dominis. Tum illi interrogarunt eum, Qui fit, ſtrepitu malleorum grauiſſimorum vt nunquam exciteris, dentium vero leniſſimo crepitu ſtatim expergiſcaris?

Ita quoque homines, quae ſibi vtilia fore cenſent, patulis arripiunt auribus; quae vero eis diſplicent, negligenter et lente audiunt.

17

Vulpes et leo.

Vulpes prope leonem incluſum ſtans, multis eum lacerabat contumeliis. Leo reſpondet, Tu quidem nulla me iniuria afficis, ſed aduerſa, quam nunc experior, fortuna.

Multi ex potentibus, ſi in calamitates inciderint, ludibrio ſunt impotentibus.

18.

Serpens calcata.

Serpens, cum humi reperet, multorum pedibus calcata erat. Acceſſit ſupplex fanum Apollinis. Quam ſimulatque conſpexit deus, Si primum ſtatim, inquit, qui te calcaret, perdidiſſes, non auſus fuiſſet alter.

Si ſtatim puniuntur, qui deprehenſi ſunt in ſcelere, reliqui, ne peccent, metu deterrentur.

19. *Canis*

19.

Canes et vulpes.

Pellem leonis repererant canes, eamque lacerabant dentibus. Quos videns vulpes, ſic eos allocuta eſſe fertur: Leo iſte ſi adhuc in viuis eſſet, experiremini vngues eius fortiores veſtris dentibus.

Haec fabula carpit eos, qui potentes, cum exciderunt potentia, laceſſunt.

20.

Ceruus aegrotans.

Ceruus morbo correptus in loco campeſtri procubuerat. Ferae autem, quae illum viſitatum venerant, pabula, quae ſtrata fuerant ceruo, deuorarunt. Vt vero poſtea paullulum conualuit ceruus, inopia oppreſſus vitam cum pabulo perdidit.

Qui nimios et ſtultos habent amicos, ex eis plus damni, quam emolumenti capiunt.

21.

Venator et canis.

Venator quidam cani, quotiescunque praeteribat, obiiciebat fruſtra eſculenta. Canis autem illum his verbis compellaſſe fertur, Abeas hinc a me. Nimia enim liberalitas tua facit, ut maxima metuam mala.

Multi, qui dona dant, verum peruertere cogitant.

22.

Lepores et vulpes.

Lepores quidam contra aquilam parabant bellum vocabantque vulpes ad ſocietatem pugnae. Hae vero illis reſponderunt, libenter vobis opem laturae eſſemus, ni ſciremus, quales ipſi eſſetis et quocum decertare velletis proelio.

Haec contra illos dicta ſunt, qui ſuo periculo potentiores laceſſunt.

23.

Puer et vir.

In fluuium deſcenderat puer, corpus vt ablueret, ſed imperitus natandi in periculo erat, ut ſuffocaretur. Virum ergo, quem forte praetereuntem videt, vt ſibi opem ferat, implorat. Qui illum, dum periculo liberat, ſic interrogauit, Cur, quaeſo, natare cum neſcires, tantis vndarum fluctibus te commiſiſti? Tum ille, Nunc me modo ſerua, inquit, poſt deinde increpa.

Inepte atque imprudenter agit, qui verbis caſtigat eum, quem in periculo deprehenſum videt.

24.

Aquila et vulpes.

Vulpi amica facta aquila iſtius poſtea catulos voraverat. Huic illa impar viribus vindices implorat deos. Accidit deinde, vt ſolemni die comburetur in ara hoſtia. Tum aquila delapſa feruentem inde rapuit carnem, diſtribuitque pullis ſuis. Qui dum auidius veſcuntur, feruore omnes pereunt.

Ita

Ita iniuſti et crudeles aduerſus ciues tyranni, licet nulla afficiantur poena ab iis, quos laeſerunt, diuinae vindictae tamen ſunt obnoxii.

25.

Vipera et homo.

Hiemis tempore ad viam cubabat vipera et frigoris vehementia mori periclitabatur. Hanc homo praeteriens et videns eius miſertus eſt, ſublatamque humo ſinu condidit ſuo. Quae cum calorem vitalem recuperaſſet, letali morſu repente necauit hominem.

Qui prauo natus eſt ingenio, is etiam optime de ſe meritis pernicioſus eſſe ſolet.

26.

Auceps et perdix.

Perdicem auceps cum cepiſſet, continuo necare volebat. Perdix autem vitae cupida paciſcebatur cum aucupe, pollicens, ſi ſe ſoluiſſet vinculis, fore, vt plures perdices illiceret in fraudem. His eius verbis magis ad iram concitatus homo, inopinata eam ſuſtulit nece.

Qui alteri inſidias ſtruit, improbus ipſe in eas incidit.

27.

Homo et auis.

Auem habebat homo, quae ſingulis diebus ſingula ipſi pareret oua aurea. Minus contentus quotidiano lucro et plura concupiſcens trucidauit auem. Theſaurum enim in extis eius credebat ſe reperturum. Qui

cum

cum omnino nihil reperiſſet, ita ſecum reputauit, ſtultus e manibus dimiſi lucrum fallaci ſpe theſauri deceptus.

Plerique dum maiora appetunt, paruis, quae poſſident, excidunt.

28.

Canis cibum ferens.

Canis ex macello cum rapuiſſet cibum ocius inde fugiens peruenit ad flumen. Quod dum tranſit, in aquis cibi videt ſimulacrum, multum eo, qvod ferebat, maius. Dimiſſo ergo ex ore cibo, vmbram, quam viderat, appetit. Quae cum euanuiſſet, canis ſe conuertit, vt tolleret, quod abieciſſet. Nihil autem inuenit. Coruus enim delatus id rapuerat et vorauerat. Tum canis, Miſer, inquit, ego, quae patior? Quae enim poſſidebam, ſtultus amiſi. Quae vero ignota erant, appetii. Igitur et haec et illa perdidi.

Haec fabula deſignat eos, qui cupiditate inſatiabili plura ſemper concupiſcunt.

29.

Aſinus et equus.

Aſinus et equus erant homini. Vterque fungebatur ſuo munere. Equus tamen liberius et liberalius alebatur. Equiſo etiam iubam eius et caeſariem pectebat, corpusque aqua abluebat quotidie. Aſinus contra ſemper baiulans, moleſtis fatigabatur oneribus. Accidit deinde, vt dominus equum conſcenderet et ad bellum exiret. Tum proelio commiſſo equus ſtatim vulneratus occidit. Huius interitum poſtquam cognouit aſi-

nus, vitam ſuam, quamuis laboris plenam, fortunatam praedicauit.

Paupertas, quae caret inuidia, periculoſis praeferenda eſt diuitiis.

30.

Onager et aſinus.

Onager aſinum videns graue portantem onus eique ſeruitutem exprobrans ita eſt allocutus, Felix vere ego, qui libertate fruor, otio indulgeo et alimenta in montibus vltro ſine labore inuenio. Tu contra ab alio expectas alimenta continuisque ſeruitiis et verberibus laceraris. Dum ſe ſic iactat, confeſtim apparet leo. Aſinum, quod agaſo aderat, leo relinquit intactum, in onagrum autem, qui ſolus erat, vehementem facit impetum eumque epulatur.

Qui nullius imperio parent et nullo conſilio flecti poſſunt, ii pertinacia et ſolitudine ſua imprudentes pereunt.

31.

Ficus et oliua.

Ficus quaedam hiemis tempore folia ſua perdiderat. Eam oliua vicina, quod nuda eſſet, vituperabat dicens, Ego et hiemis et aeſtatis tempore foliis ornor et vireo. Tu vero aeſtate tantum et breue tempus formoſa es. His dum ſuperbe gloriatur, fulmen coelitus delapſum hanc combuſſit, ficum autem prorſus non attigit.

Ita qui diuitiis et fortuna nituntur, inopinato caſu ruunt.

32. *Homo*

32.

Homo quidam et olitor.

Olitorem quidam cum videret irrigare olera, rogauit, quomodo accideret, vt gramina ſilueſtria nec plantata, nec culta matureſcerent, quae vero homines ſeuiſſent, ſaepius areſcerent? Silueſtres, reſpondet olitor, plantae ſola dei prouidentia curantur, manſuetae autem hominum manibus coluntur.

Haec fabula docet, matrum diſciplinam potiorem eſſe cura nouercarum.

33.

Canis et macellarius.

Canis ex macello cor ad dapes rapuerat. Conuerſus autem ad illum macellarius, cor non ſurripuiſti, inquit, ſed addidiſti mihi. Cum ergo iterum huc redieris, rapinae praemia oſtendam tibi.

Damnum dociles et attentos reddit.

34.

Canis et olitor.

Canis olitoris in puteum ceciderat. Vt vero deſcendit olitor, vt illum inde extraheret, vehementer eum momordit, putans, hominem altius ſe velle demergere. Tum dolens e morſu olitor, patior, inquit, quae commerui. Merito enim grauiter ſum ſauciatus, quod te ſuſtollere ex puteo volui.

Hoc contra ingratos et maleuolos dictum eſt.

35.

Venter et pedes.

Viri cuiusdam pedes cum ventre eius decertabant de viribus. Pedes dixere ventri, nos multum viribus te ſuperamus, teque etiam promouemus. Ventriculis contra monuit dicens, Ni ego cibos caperem, vos prorſus non poſſetis conſiſtere.

Ita exercitus quoque ad pugnam minus forent parati et inſtructi, ni ducis ſcientia et fortitudine exercitati et confirmati eſſent.

36.

Noctua, fulica et rubus.

Noctua, fulica et rubus ſocietatem fecerant, vt ad mercatum exirent. Illa ergo aurum, iſta aes, haec pannum mutuo ſumſerat. Quibus impoſitis in nauem direxerunt curſum. Repente autem turbinis et procellae contrario flatu intumuit fluctusque egit mare nauisque lacerata omnia peſſum dedit fundo. Ex illo tempore noctua foeneratores metuens, luci ſe ſubtrahit, nec niſi noctu audet prodire. Fulica autem in mari verſatur, amiſſum aes recuperare cupiens. Rubus vero praetereuntium veſtimentis adhaereſcit, ſi forte pannum recipere poſſit.

Haec narratio docet, homines ex periculis ſeruatos poſthac prudentiores eſſe debere, ne in mala ſimilia incurrant.

37.

Leo aegrotans et ferae.

Leo ſenio et torpore languidus cum amplius alimenta inuenire non poſſet, fraudulentum vitae ducendae inierat conſilium. Aegrotum ergo ſe ſimulans in ſpelunca ſe compoſuerat. Feras deinde, quae viſitatum venerant, correptas ſingulas deuorauit. Quem dolum cum animaduertiſſet vulpes, aſcendere ad illum noluit, ſed procul ſtans interrogauit leonem, quae valetudinis eius eſſet conditio. Leo contra, cur intrare nolit, percontatur. Tum illa, Multorum, inquit, veſtigia cerno, qui intrarint, nullius inde qui redierit.

Haec fabula monet, homines etiam periculoſa negotia a ſe amoliri et fugere, omnique modo ſe tueri debere, ne dolo et amicitiae ſpecie decipiantur ab improbis.

38.

Canis et lupa.

Canis lupam inſequens crurum pernicitate et robore gloriabatur, fugere lupam credens, quod infirmior eſſet. Conuerſa autem illa ſic allocuta fertur canem, Non tam tuas, quam domini tui metuo minas.

Non decet alienis virtutibus gloriari.

39.

Iuuenis et ſcorpio.

Iuuenis quidam in locis remotis et deſertis capiebat locuſtas. Quas inter videns ſcorpionem, eum quoque locuſtam eſſe credens, extento bracchio cupiebat humo

tollere. Scorpio autem, aculeo ſuo ad pungendum exſerto, ita illum eſt allocutus, Si me auſus fuiſſes tangere, effeciſſem, vt quas locuſtas cepiſſes, dimitteres.

Cum improbis et probis non eſt eodem modo verſandum, ſed vtrorumque vſu ſunt dignoſcenda ingenia.

40.

Taurus, leo et caprae agreſtes.

Taurus leonem fugiens in ſpecu quodam inhibuit fugam. Caprae agreſtes autem, quae ibi erant, continuo in eum cornibus fecerunt impetum. Quas taurus ita allocutus fertur, Non vos metuo, ſed illum, qui ante ſpeluncam me praeſtolatur.

Quos principum iniuria laeſit, vulgus ludibrio habet.

41.

Vir et aethiops aqua ſe abluens.

Cum videret quidam aethiopem in fluuio aqua ſe abluentem, Noli, inquit, commouere et turbare aquas. Nec enim vnquam corpus albeſcet tuum.

Fruſtra laborant, qui naturam transformare cupiunt.

42.

Vidua et auis.

Vidua habebat auem, quae ei quotidie vnum pareret ouum. Largius ergo iſtam incepit alere, exiſtimans fore, vt abundantius nutrita duo pareret oua. Auis contra

contra nimiis alimentis facta obesior, ne vnum quidem, vt antea, eniti potuit ouum.

Qui maiora concupiscunt, parua, quae possident, saepissime solent amittere.

43.

Formica et cicada.

Formica hieme alimenta, quae aestate collegerat, comedebat. Accessit eam cicada, petens, vt se quoque ciborum suorum faceret participem. Formica interrogat, per tempus aestiuum, dic, quibus fueris occupata negotiis, quo minus tibi nutrimenta parares? Cantus, respondet illa, impediebat curam colligendi. Quibus auditis formica subridens interioribus cibum suum condidit cellulis, cicadaeque responsum dedit, Cum illo tempore cecineris, nunc nihil obstat, quo minus saltes.

Haec narratio arguit lentos et negligentes, quosque vanarum rerum studium reddidit inopes.

44.

Capra et lupus.

Capra in rupibus altis dum pasceret, adstitit lupus, qui eam correptam deuorare vellet. Cum vero prorsus non valeret petram ascendere, infra subsistens sic allocutus est capram: O misera, cur relictis locis campestribus et pratis, in rupibus pasceris? Nisi fortasse id ideo facis, vt pericliteris. Noui, respondit illa, te mei causa saepius hic otiosum delituisse. Ex-

pectas enim, dum ego hinc descendam, vesci vt possis carnibus meis.

Multi dant aliis consilium, illis perniciosum, sibi vtile et lucrosum.

45.

Homo, equa eiusque pullus.

Dum quidam veheretur equa grauida, enixa est pullum. Qui cum statim cursum matris esset secutus, celeriter fatigatus, sic allocutus est vectorem matris, Vides me infirmum et ineptum ad iter faciendum. Scias ergo, me continuo periturum, si hic relictus fuero. Sin me hinc sustuleris, eoque duxeris, vbi ali possim, adultus postea te veham.

Beneficia sunt tribuenda iis, quos gratos fore speramus.

46.

Piscator et simia.

Piscator quidam ad littus maris capiebat pisces. Quod cum vidisset simia, cogitauit, quomodo imitari posset. Relicto deinde in littore reti, piscator, vt requiesceret, descendit in specum. Accedit simia, corripit rete, piscari incipit. Cum vero imprudenter et peruerse imitaretur artem, constricta retibus, delata in mare suffocata est. Superueniens deinde piscator, eamque exanimem videns, O misera, inquit, quam stulta et vana perdidit aemulatio.

Qui quae vires superant suas, imitari audent, ipsi perniciem adferunt sibi.

47.

Culex et taurus.

Culex tauri occupauerat cornu, si scilicet eum onere suo posset deprimere. Cum vero taurus id prorsus neglexisset, culex inde cupiens auolare extremis exploratis viribus, Si, inquit, molestus sum tibi, onere te leuabo auolans. Respondet taurus, Nec te, cum accessisses, sensi, nec sentiam, si rursus abieris.

Inueniuntur quoque homines, qui, cum obscuri sint et stulti, clari et prudentes haberi cupiant.

48.

Homo et cyclops.

Vir probus et honestus diu cum liberis suis bene et fortunate vixerat. Post deinde inopia et egestate affectus et afflictus improbis numen petebat conuiciis, seque volebat interimere. Correpta ergo sicca in locum desertum exiit, mori magis cupiens, quam misere viuere. Inter eundum offendit fossam altissimam, in qua ab homine giganteo, (Cyclops ei erat nomen,) multum auri esset reconditum. Id vt vidit pius ille homo, medius metum inter et gaudium, proiecta sicca, tollit aurum, laetusque domum ad liberos suos properat. Cyclops deinde ad scrobem reuersus pro auro reperit gladium, eoque stricto se interficit.

Malis mala accidunt: bonis bona manent.

49.

Venator et eques.

Venator ceperat leporem eoque ſublato in humeros cum pergeret domum, incidit in equitem, qui ſpecie emtionis leporem peteret. Quem cum ab venatore accepiſſet, incitato equo capeſſiuit fugam. Venator eum perſequebatur, ut qui vellet eum conſequi. Vt vero longo interuallo relictus eſt, inuitus hanc edidit vocem, Abeas ergo. Iam enim leporem donaui equidem tibi.

Multi, qui violenter ſunt ſpoliati ſuis, ſponte ea dediſſe ſimulant.

50.

Canis et lepus.

Canis leporem inſequens prehenderat, eumque interdum mordebat, interdum fluentem ex vulnere lambebat ſanguinem. Lepus ergo credens, canem malle oſculari ſe, conuerſus ad illum, aut me amice, inquit, complectere, aut hoſtiliter morſu neca.

Ita homines quoque nonnulli, cum clandeſtinum odium iramque inexorabilem alunt, ſpeciem amicitiae prae ſe ferunt.

51.

Feles et mures.

Feles quondam et mures commiſerant proelium. Mures vero maxima clade profligati cum animi et virium defectu ſe victos eſſe intellexiſſent, ſatrapas et anteſignanos elegerunt ſibi. Qui vt inter reliquos inſignibus et fortitudine eminerent, capitibus ſuis addiderant cornua

nua. Iterum deinde feles adortae mures, vniuerſos in fugam auertunt. Ac reliqui quidem mures fuga ſeruati tuto latibula ſua intrant. Praetores autem et ipſi fuga ad latebras peruenerant ſuas, ſed cum intrare vellent ſunt impediti cornibus. Quos comprehenſos feles dederunt neci.

Qui nimis freti ſunt armis ſuis, nec implorant diuinum auxilium, per ipſa arma intereunt.

52.

Lupus et leo.

Lupus rapuerat porcum, quem dum auferret, incidit in leonem. Continuo ergo leo praeda ſpoliauit lupum. Tum is ſic ſecum reputaſſe fertur, Ipſe quoque miraturus fuiſſem, ſi, quod rapina abſtuliſſem, obtinuiſſem.

Qui aliena occupauit vi et auaritia, raro ea diu poſſidet.

53.

Auium concilium.

Aues quondam conuocata concione in commune ſingulae deliberabant, quem ſibi regem eligeret. Pauo contendebat, imperium deberi ſibi, quod ſpecie et forma praeſtaret. Aſſentiebantur pauoni reliquae, ſolus coruus, cum ad dicendum prodiiſſet, ſic contra diſputare eſt auſus, Si ad te delatus fuerit principatus, Pauo, Poterisne aquilae impetum a nobis arcere?

Imperio apti ſunt, non qui excellunt pulcritudine, ſed quos prudentia et fortitudo nobilitauit.

54.

Iuuenis et vetula.

* * * * * * * *

55.

Sol, boreas et homo.

Sol et boreas aliquando disceptabant inter se, vter vestimentis nudare posset hominem. Boreas primus crebro flatu contundit hominem. Homo contra, frigore vt est adustus vehementius, vestimentis arctius adstrictis vi maxima ea continuit, ne possent violento venti impetu auferri. Omnino ergo non potuit laedere aut nudare boreas hominem. Sol autem postea cum illuxisset, igneo aëris calore aestuauit dies. Continuo vestibus se exuit homo reiecitque in humeros onus intolerabile.

Modestia rebus gerendis multo est aptior, multoque efficacior, quam arrogantia.

56.

Duo homines et canis.

Homo quidam morsu canis vehementer sauciatus quaerebat medicum, qui vulnus curaret. Obuiam fit ei alius, suadetque tinctum cruore panem obiicere cani, a quo sit laesus. Hanc enim fore medicinam vulneris. Si id, respondet aeger, fecero, omnes oppidi huius canes me mordebunt.

Etiamsi quis hominem improbum coluerit et beneficiis affecerit, tamen ille non tam studiosum sui et beneuolum, quam sui similes malos amabit.

57.

Auis et hirundo.

Auis quondam repererat ſerpentis oua, iisque incubabat, vt foueret. Id vt hirundo animaduertit, ſtulta, inquit, et inſipiens, cur ſerpentis curas prolem? Scilicet, vt, ſi adoleuerint, tibi primum, poſt deinde aliis afferant perniciem?

Nemo cuiquam, malo ingenio praedito, tametſi maxime beneuolum ſe ei praebuerit, habere fidem debet.

58.

Paſſer et auceps.

Paſſerculus quidam degebat in myrto, captusque amoenitate arboris nunquam inde recedebat. Auceps vero, qui illi fuerat inſidiatus, correptum volebat interficere. Paſſerculus autem neci proximus ita locutus fertur, Heu miſero mihi, cui ciborum dulcedo attulit necem.

Ita homines quoque ventri et deliciis dediti mali male pereunt.

59.

Camelus cornua ſibi petens.

Camelus cornua deſiderans, precibus adiit Iouem, vt ibi ea adderet. Ille iratus cupiditatemque belluae vltus aures quoque eius minuit.

Qui plura appetunt, ſaepe amittunt, quae poſſident.

60.

Olores et anſeres.

Olores et anſeres amici inter ſe facti exierant quondam in campos. Quibus coniunctim paſcentibus ſuperueniunt venatores. Olores corporis celeritate et volatu tuto euadunt periculum. Anſeres autem natura tardiores, deſerti ab amicis, in venatorum incidunt manus.

Haec fabula arguit eos, qui amicos ſuos non adiuuant totis viribus, ſed produnt in periculis.

61.

Lupi et homo.

Lupi nonnulli in fluuio conſpicientes pelles boum, eas inde auferre volebant. Sed altitudo et impetus vndarum inhibuit audaciam. Decreuerunt ergo, prius vndas ebibere, poſt deinde penetrare ad pelles. Id homo quidam animaduertens, Si omnino, inquit, tantas vndas ebibere audebitis, citius rupti perieritis.

Haec fabula notat eos, qui quae effectu carent, per ſtultitiam aggrediuntur.

62.

Cicada et homo.

Cicada cum videret ab homine quodam ſibi fieri inſidias, Illas potius, inquit, capias aues, quae tibi commodum afferre poſſint. Si enim me ceperis, nullum inde habebis lucrum.

Non appetenda ſunt inutilia.

INDEX FABVLARVM.

1. *Asinus et cicada.*
2. *Homo et mors.*
3. *Hirundo et coruus.*
4. *Fluuii et mare.*
5. *Felis et lima.*
6. *Venator et lupus.*
7. *Galli gallinacei duo.*
8. *Columba et vas aquaticum.*
9. *Coruus et pastor.*
10. *Lepus et vulpes.*
11. *Taurus, leaena et aper.*
12. *Pastor, ouis et leo.*
13. *Leo et duo tauri.*
14. *Vulpes et simia.*
15. *Ceruus et venatores.*
16. *Canis et fabri aerarii.*
17. *Vulpes et leo.*
18. *Serpens calcata.*
19. *Canes et vulpes.*
20. *Ceruus aegrotans.*
21. *Venator et canis*
22. *Lepores et vulpes.*
23. *Puer et vir.*
24. *Aquila et vulpes.*
25. *Vipera et homo.*
26. *Auceps et perdix.*
27. *Homo et auis.*
28. *Canis cibum ferens.*
29. *Asinus et equus.*
30. *Onager et asinus.*

31. *Ficus et oliua.*
32. *Homo quidam et olitor.*
33. *Canis et macellarius.*
34. *Canis et olitor.*
35. *Venter et pedes.*
36. *Noctua, fulica et rubus.*
37. *Leo aegrotans et ferae.*
38. *Canis et lupa.*
39. *Iuuenis et scorpio.*
40. *Taurus, leo et caprae agreſtes.*
41. *Vir et aethiops aqua ſe abluens.*
42. *Vidua et auis.*
43. *Formica et cicada.*
44. *Capra et lupus.*
45. *Homo, equa eiusque pullus.*
46. *Piſcator et ſimia.*
47. *Culex et taurus.*
48. *Homo et cyclops*
49. *Venator et lepus.*
50. *Canis et lepus.*
51. *Feles et mures.*
52. *Lupus et leo.*
53. *Auium concilium.*
54. *Iuuenis et vetula.*
55. *Sol, boreas et homo.*
56. *Duo homines et canis.*
57. *Auis et hirundo.*
58. *Paſſer et auceps.*
59. *Camelus cornua ſibi petens.*
60. *Cycni et anſeres.*
61. *Lupi et homo.*
62. *Cicada et homo.*

PORPHYRII

ET

ALIORVM

SCHOLIA INEDITA

AD

ILIADOS Ω.

EX

CODICE MOSQVENSI.

PORPHYRII
ET
ALIORVM
SCHOLIA INEDITA
AD
ILIADOS Ω.

Ὑπόθεσις.

Ζεὺς κηδόμενος — δεῖπνον ἄγει] Conuenit codex in hoc argumento cum editione Erneſti, niſi quod pro κοιμίσαντος, legitur 1) καὶ κοιμήσας.

Ἄλλη ὑπόθεσις.

Λυθέντος τῆς ἀγῶνος, οἱ μὲν ἄλλοι ἀναχωρῆσιν ἐπὶ τὰς ἰδίας σκηνάς. ἀχιλλεὺς δὲ βαρείᾳ συνεχθεὶς λύπῃ, κηδίζεται πάλιν τὸν ἕκτορος νεκρὸν περὶ τὸν τῆς πατρόκλε τάφον, ὡς καί τινας ἐπὶ τούτῳ χαλεπῆναι τῶν θεῶν, μάλιστα δὲ ὑπὲρ πάντας τὸν ἀπόλλωνα. καὶ

ζεὺς

1) καὶ κοιμίσας habet Euſtath. et Ald. 2. Mox τὸν, ante ἀχιλλέα, omittunt Euſtath. et Ald. 2. Pſeudo-Didymus autem poſt ἱκετεύσας, exhibet αὐτὸν, pro αὐτῷ. In indice poſtremo Stephanus λύτρων habet: pro ἕνεκ' autem cum Euſtath. legit ὠκύς.

ζεὺς πέμπει Ἶριν, θέτιδι μὲν παρακελευόμενος [1]) αὐτῇ, εἰπεῖν τῷ παιδὶ, ὅπως λαβὼν παρὰ πριάμου λύτρα, ἀποδῷ αὐτῷ τὸν τοῦ παιδὸς νεκρόν· πριάμῳ [2]) δὲ, ὅπως πληρώσας ἀπήνην τῶν ἥσαι καὶ τέρψαι δυναμένων ἀχιλλέα παραγένηται, παρὰ πρεσβύτου ἑνὸς κήρυκος [3]) πρὸς αὐτὸν. κομίσασθαι γὰρ αὐτὸν ἔφη τὸν τοῦ παιδὸς νεκρόν. ὁ δὲ πειθεὶς παρεγένετο, καὶ νυκτὸς ἐπιγενομένης πάλιν ζεὺς πέμπει ἑρμῆν προπομπὸν αὐτῷ ἐσόμενον. καὶ κατακοιμήσας [4]) τοὺς φύλακας τῶν ἑλλήνων. ὃς καὶ τὸ προστεταγμένον ἔπραξε καὶ τὸν πρεσβύτην εἰσήγαγεν εἰς ἀχιλλέα. ὅσις δεῖται ἀχιλλέα λαβόντα λύτρα ἀποδῶναι αὐτῷ τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα. τὸν γοῦν νεκρὸν λύσας ἀπέδωκε τῷ πατρί. καὶ τῆς νυκτὸς ἀποτρέφει εἰς τὴν ἴλιον ὁ πρίαμος, καὶ ὅσα ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι γίνεται ποιήσας, θάπτει αὐτόν. καὶ ἐνταῦθα λήγει ἡ ἰλιάς.

Ad verſ. 1.

Λῦτο] Εἰ μέν ἐστι μέσος δεύτερος ἀόριστος, ἀπὸ τῶν εἰς μι γίνεται, ὁμοίως τῷ λῦτο [5]) γέναται, ὃ καὶ ἄμεινον. εἰ δὲ καὶ παρατατικὸς, ἀπὸ τοῦ ἐλύετο, κατὰ κρᾶσιν, ὁμοίως τῷ ξῦμαι γενεήν τε τόκον τε. ἢ ἀπὸ τοῦ λέλυτο λῦτο, ὡς τὸ βέβλητο, βλῆτο.

ἀγὼν] ἢ τὸ πλῆθος, [6]) ὡς τὸ, ἀν' ἀγῶνα νεῶν, ἢ αὐταὶ αἱ ἀγωνίσεις. παρὰ δὲ βοιωτοῖς ἀγὼν, ἡ ἀγορά. ὅθεν καὶ ἀγωνίδες θεὰς αἰσχύλος, τὰς ἀγοραίας. ἔστι δὲ καὶ ἀγὼν ὁ κυκλοτερὴς τόπος καὶ μὴ ἔχων

1) αὐτῇ locum non habet. Forte αὐτῆς, i. e. τῷ παιδὶ αὐτῆς.
2) Intell. παρακελεύεται.
3) Forte excidit προπεμφθείς. Poſſis tamen etiam μετὰ πρεσβ. legere. Mox κομίσασθαι, pro κομίσεσθαι.
4) Forte κατακοιμίσοντα.
5) Il. Φ. 114.
6) Haec maximam partem ex Euſtath. contracta ſunt.

ἔχων γωνίαν. οἱ δὲ ἀπὸ ῥήματος τῦ ἄγω, ἀγών, ὡς τὸ ἀείδω ἀηδών. Ibid. τὸ ἄθροισμα τῶν [1]) θεατῶν.

ad v. 2.

ἐσκίδναντ'] ἐσκορπίζοντο.

δόρποιο] δόρπος ἡ πρὸς ἑσπέραν τροφὴ, μεθ' ἣν ἐπὶ τὸ ἰάνειν ἔρπομεν, ὅ ἐστι κοιμᾶθαι. ἢ ἀπὸ τῦ δρέπεσθαι τὰς πόνους. ἢ δόρπόν τι ὂν, τὸ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν δοράτων.

ad v. 3.

ταρπήμεναι] τέρψιν λαβεῖν. ἀπὸ κοινῦ δὲ τὸ μέδοντο. λελῆθότως δὲ δεδήλωκεν, ὅτι μέχρις ἑσπέρας παρετάθη ὁ ἀγών.

ad v. 4.

κλαῖε φίλε] ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἀνέσεως τῦ ἀγῶνος ἐν ἄλλῃ καταστάσει πεποίηκε τὸν ἀκροατὴν, ὥστε ὑπονοεῖν, μὴ καὶ ἀφῆκεν ἐκ τῆς ψυχῆς τὴν ἀνίαν ἀχιλλεὺς, πάλιν ἐπὶ τὸ συνεκτικὸν μεταβαίνει πρόσωπον. μονωθεὶς γὰρ ὁ ἀχιλλεὺς ἔτι τῇ λύπῃ κρατεῖται.

ad v. 5.

παυδαμάτωρ] ἦρει μὲν, ἐχ ὁλοτελῶς δὲ, διὰ τὸ πένθος. ἢ καὶ πάντες δαμάζων, αὐτὸν ἐχ ἦρει. ὥστε ἀνωτέρω τὸ αἴτιον τῦ ὕπνε, ὁ κόπος ἦν. παυδαμάτωρ δὲ, ὁ μηδένα ἐῶν ἀδάμαστον. Σιμωνίδης δὲ [2]) δαμασιφώτατον αὐτὸν εἶπεν.

ad v. 6.

ἀνδροτῆτα] δεξιῶς ὑπόκειται, τίνα ἦν τὰ ἀναμιμνήσκοντα αὐτὸν τῦ πάθες. ἐ γὰρ, ὅτι συνέπαιζεν,

1) Ita Pseudo-Didymus.
2) δαμασίφωτα Eustath.

ἐδ' ὅτι αὐτὸν ἐκολάκευεν, ἐδ' ὅτι ἡδὺς συμπότης ἦν, ὡς ὁ τοῦ ἕκτορος. ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἔην [1]) Φίλος εἰλαπιναστής. ἀλλ' ὅτι κοινωνὸς ἀρετῆς καὶ γενναίων ἔργων. οἱ δὲ [2]) ἀθετοῦντες τὰς ςίχας, πῶς ἐκ ἐμβρόντητοι, ῥηματίων κακοχόλων [3]) ἐχόμενοι καὶ τοιούτων ἐπῶν κατηγορῆντες; ἀθετεῖνται δὲ, ὅτι ἀνδροτής [4]) ἐςιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς φύσις. ἀλλ' εἶπε, καὶ μένος ἠὲ, καὶ ὅτι ἐδαμῆ [5]) συνετολύπευσέ τι αὐτῷ. ἀλλ' ἐν πᾶσιν αὐτοῦ τοῖς ἔργοις εὑρίσκομεν, ὅτι συνήρει. συνέκδημος γὰρ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς τῆς φθίας ἦν.

ad v. 7.

τολύπευε] εἰς τέλος ἤγαγεν. ἀπὸ τῶν ἐρίων. τολύπη [6]) γὰρ ἡ σφαῖρα τῶν ἐρίων. ὅθεν τὸ ἐκ πολλῶν πραγμάτων εἰς ἕν τι κεφαλαιῶν, τολυπεύειν λέγεται. καλῶς δὲ καὶ τὸ πάθεν, ἐπεὶ ῥέζοντά τι, καὶ παθεῖν ἔοικεν.

ad v. 8.

[7]) πείρων] βαρυτόνως. φησὶ γῆν νύκτας τε καὶ [8]) ἠῶ πεῖρε κέλευθον. καὶ περὶ δορὶ [9]) πεπαρμένος. καὶ ὡς σπείρω, σπόρος, φθείρω, φθόρος, ἕτω πείρω, πόρος.

1) Il. ρ. 577.

2) Nihil apud Euſtath. quidem reperio, vnde appareat, hos verſus olim ſuſpectos fuiſſe.

3) Forte κακοζήλων.

4) ἀνδροτῆτα· ἀνδραότητα. Apoll. Lex.

5) Forte πανταχῆ, pro ἐδαμῆ.

6) Euſtath. p. 1336. v. 18.

7) Pſeudo-Didym. in ſcholiis laudat πειρῶν, de quo Euſtath. monet in notis ad h. l.

8) Reſpicit, ni fallor, Odyſſ. β. 434. vbi ſchol. Codicis Moſq. πεῖρεν. explicat ἐπλήρωσεν.

9) ἐδύνησι πεπαρμένος legitur Il. ε. 399. vbi Schol. Cod. Moſq. 1. πεπιεσμένος, βεβλημένος.

πόρος. καὶ [10]) ἀκροπόρες, τὲς πείροντας τὰ κρέα τοῖς ἄκροις. ἀπὸ δὲ τῦ πορῶ γίνεται πορὸς καὶ πορθμός.

ad v. 11.

πρηνὴς] ἐκ ἔχει πρόθεσιν ἡ λέξις. τὸ γὰρ προπρηνέα τύψῃ, πλεονός ἐστιν ἐμφάσεως. τὸ δὲ τότε, ἀντὶ τῦ ἄλλοτε.

ad v. 12.

δινεύεσκ'] περιήρχετο.
ἀλύων] ἀδημονῶν, ἀσατῶν.

ad v. 15.

ἕλκεσθαι] Πορφυρίε· διατί ὁ ἀχιλλεὺς τὸν ἕκτορα εἵλκε περὶ τὸν τάφον τῦ πατρόκλε, παρὰ τὰ νενομισμένα ποιῶν εἰς τὸν νεκρὸν, ἢ παρανομῦσι τὰ αὐτὰ ἐχ οἱ ἀμυνόμενοι, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες; ὁ δὲ ἕκτωρ πρότερος ἀνεχείρησε [2]) λωβήσασθαι τὸν πάτροκλον τοιῦτα. Τίς γὰρ ἡ γνώμη ἕκτορος περὶ πάτροκλον; μάλιστα [3]) δὲ Φαίδιμος ἕκτωρ ἑλκέμεναι μέμονε, κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι [4]) ἀνασκολόπεσσι ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς. εἵλκυσαί τε [5]) πρότερος πάτροκλος, διὰ τὴν τῶν τρώων περὶ τὸν νεκρὸν [6]) προθυμίαν. ὡς [7]) δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην λαοῖσι δοίη τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ, δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασάντες τανύουσι κυκλόσ' ἄφαρ δ' ἔτ' ἰκμὰς δύνει δέ τ' ἀ-

1) Odyſſ. γ. 463. ἀκροπόρες ὀβελές. vbi ſchol. Cod. Moſq. τὲς κατὰ τὸ ἄκρον ὀξεῖς. Mox malim, ἀπὸ δὲ τῦ πείρω, τὸ περῶ, γίνεται πόρος. Vide infra notas.
2) Forte ἐπεχείρησε.
3) Il. σ. 175.
4) ἀνὰ σκολόπεσσι.
5) Malim δέ.
6) προθυμίαν non capio. Forte παρανομίαν.
7) Il. ρ. v. 389, ſeqq.

λειφθὴ πολλῶν ἑλκόντων τάνυται δέ τε πασα διαπρό. ὣς οἵγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ εἵλκον ἀμφότεροι. καὶ πάλιν [8]) ἕκτωρ μὲν πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι. ἐκείνων ἓν λελυκότων τὸν νόμον, ὅτως ἐχρήσατο αὐτοῖς ὁ ἀχιλλεύς. ὅταν γὰρ βελόμενός τις κωλυθῇ, ἐκεῖνος μὲν πεποίηκεν, ἀλλ' ὁ πάσχων ἐδὲν πέπονθε. πάτροκλος δὲ φθάσας περιέλκυσαι· γυμνὸς ἐν τῷ πεδίῳ, διὰ πρόφασιν τῶν προθεμένων αἰκίσασθαι τὸ σῶμα. ὥς' ἀπολαμβάνοντι ἔοικεν ὁ ἕκτωρ, ἃ μὲν δέδρακεν, ἃ μὴν πάσχοντι τὰ παράνομα. καὶ φιλανθρωπότερόν γε, ὅτι μόνον, ἃ δρᾶσαι δεδύνηται, πέπονθεν, οὐχ ὅσα δὲ δράσαι διενοήθη. ἔστι δὲ λύειν, φησὶν ἀριστοτέλης, καὶ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἀνάγων ἔθη, ὅτι τοιαῦτα ἦν. ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν τῇ θετταλίᾳ περιέλκεσι περὶ τὰς τάφους. [2])

ad v. 16.

Τρὶς] πολλάκις.

ad v. 17.

αὖτις] ἀπὸ τῆς ἑαυτῆ σκηνῆς ἀρχόμενος αὐτὸν ἑρύειν, καὶ πολλάκις ἑρύων τελευταῖον πάλιν μέχρι τῆς σκηνῆς ἐπαύετο τῆ ἕλκειν αὐτὸν [3]) γινόμενος.

Τόνδε δ' ἔασκεν] ἀντὶ τῆ ἑνὸς, οἱ δύο σύνδεσμοι. ὡς τὸ, τόνδ' ἐγὼν [4]) ἐπὶ νῆα δεδέξομαι. τινὲς δὲ, δέασκεν, ἀντὶ τῆ ἐδέσμευεν.

ad v. 20.

1) Il. ρ. 125.

2) Videtur excidisse τὰς νεκρὰς aut τὰς φονευθέντας.

3) Sublato in fine γινόμενος, malim post σκηνῆς addere γενόμενος.

4) Similis locus est Il. ε. 238. τὸν δὲ δ' ἐγὼν. Scribendum ergo et hic τὸν δὲ δ'. Cyrilli Gloss. MS. ἔασκεν· ἔφιεν, Corr. ἧφιεν.

ad v. 20.

περὶ δ' αἰγίδι] ἀθετοῦνται οἱ [1]) δύο. νέφει γὰρ αὐτὸν σκέπει, τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε. καὶ αἰγὶς δὲ ἔστιν αὐτῷ.

ad v. 22.

ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζε μενεαίνων] Πορφυρίῳ τὸ ἀείκιζεν, ἀντὶ τοῦ ὕβριζεν. αἰκία δὲ ἐστὶ καὶ ἡ ὕβρις μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ αἶσχος, παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν. ὡς φησὶ δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, ἔοικέ τοι ἅτοι ἀεικές. ὡς εἰ ἔλεγε πρέπει σοι καὶ καθήκει τοῦτο. ὅτι δὲ ἡ αἰκία καὶ ἐπὶ τοῦ αἴσχους δηλοῖ. εἰπὼν γάρ, τοῖο δ' ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικίην ἄπεχε χροΐ, εἶτα φησὶν, αἶσχος ἄπειρον, ἐξηγούμενος τὴν αἰκίαν. ἢ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑταίροιο φίλοιο ἕλκει ἀκηδέσως. ὃδέ μιν αἰσχύνει. κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίων. ὑβρίζει ἢ ἀεικίζει, ἐφ' οἷς ἂν ἄν τις εἴξειεν. ἢ ἀνόμοιον ποιεῖ τῷ πρόσθεν καὶ ἂν ἐοικὼς ἑαυτῷ. ὅθεν ἐπαγγελλόμενος τὸ μὴ αἰκίσαι, φησὶν, ἀλλ' ἔπει ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' Ἀχιλλεῦ, νεκρὸν Ἀχαιοῖσι δώσω πάλιν. ὃ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ. πρὸς ὃ εἶπεν, οἷον χωρὶς τοῦ ἀπεοικότα γενέσθαι, δώσω τὸν νεκρόν. τὸ δὲ παρὰ τὸ καθῆκον, ἀεικέλιον λέγεται. [2]) δμῳὰς τε γυναῖκας ῥυσάζοντας ἀεικελίως. ῥυσάζειν δὲ τὸ ἕλκειν εἰς ὕβριν. πῶς [3]) νῦν εἴ τις ξένος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν ἧμενος, ὧδε πάθοι ῥυσακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς. σοί τ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι γένηται. τὴν γὰρ ὕβριν ἔφη ῥυσακτὺν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἑλκομένων. ὃ γὰρ εἱλκύσθαι, ἀλλ' ὑβρίσθη. τὸ μέν-

1) Eustath. p. 1337. v. 37.

2) Odyss. π. 108. vbi schol. Cod. MS. ῥυσάζοντας explicat, μεθ' ὕβρεως ἕλκοντας.

3) Odyss. σ. 222.

τοι ἔλκειν εἰς ὕβριν ἔφη. λητὼ [1]) δὲ εἵλκυσεν, ὕβρισε, διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. καὶ ἐκ πλήρες ἐν ἄλλοις ἑλκύσασιν ἀεικελίως. παρατηρητέον δὲ τὰ ἐκ πλήρες παρ' αὐτῷ λεγόμενα. ἵνα καὶ τὰ ἐλλιπῶς προενηνεγμένα ἐκεῖθεν ἀναπληρώσωμεν. ἐκ πλήρες μὲν γὰρ ἔφη, πῶς κεν ἔοι τὰ δὲ ἔργα. ἐλλιπῶς δὲ, πῶς κ' ἔοι. εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων εὔδοντ' ἀθρήσειε. καὶ εἴ τι [2]) ἐλλιπέστερον, πῶς ἔν, εἴ τις ξένος ἐν ἡμετέροισι δόμοισι, τὸ δὲ πλῆρες, πῶς κεν ἔοι τάδε ἔργα. ὅτι δὲ τὸ αἰκίζειν ἤτοι αἰκίζειν, τὸ, μὴ ἐοικότα ποιεῖν, δῆλον ἐκ τῆ κατήκισας, [3]) τετέσιν ἀλλ' ἀνωμοίωτας. καὶ ἀσκηθὴς ἔν, ὁ μὴ παθὼν ἀεικέλια, μηδὲ αἰσχυνθεὶς, μηδ' ἀάσχετα, [4]) ἀλλ' ὁλόκληρος. ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸς. ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο, τεύχεσί τε ξυμπᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισι. τῆτο ἴσον τῷ ἀρτεμὴς, ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ [5]) ἀρτεμέα προσιόντα.

ad v. 23.

Τόνδ' ἐλεαίρεσκον] ἀπὸ [6]) τέτε ὀκτὼ ἀθετῆσιν. καὶ τοὺς μὲν ἑξῆς ἐκ ἀλόγως. ὁ δὲ πρῶτος ἐμοὶ δοκεῖ δεόντως κεχρῆθαι, ὥσε τὴν συναφὴν εἶναι, τόνδ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτοῖο. πιθανὸν γὰρ πάντων μὲν ἅπτεσθαι τὸν ἔλεον,

1) Odyſſ. λ. 579. ὕβρισεν eſt interpretatio, quae etiam in Cod. MS. ad h. l. legitur.

2) Forte ἔτι.

3) Odyſſ. π. 290. et τ. 9. Priori loco Schol. Cod. MS. explicat βέβλαπται, poſteriori πεπαλαίωται.

4) Hic videtur excidiſſe vocabulum.

5) Il. ε. 515. vbi ſchol. Cod. Moſq. 1. ἀρτεμέα· ἄρτιον, σῶον.

6) Euſtath. p. 1337. v. 18. ἰστέον, ὅτι τὸ, κλέψαι δ' ὠτρύνεσκον καὶ ἑξῆς τὲς πέντε στίχες, ἀθετῆσιν οἱ παλαιοί. διά τε ἄλλα, καὶ ὅτι ἀπρεπὲς τὲς ἀμφὶ τὴν ἀθηνᾶν, θυμὸν ἔχειν τὸν αὐτὸν τῷ ἀχιλλεῖ, καὶ ὅτι θεοῖς ἃ πρέπον τὸ κλέπτειν.

ἔλεον, ἄρξαθαι δὲ τῶν λόγων τὸν μᾶλλον κηδόμενον ἕκτορος· οἱ ἑπτὰ ἓν δεόντως ἀθετοῦνται ὡς ἀρίσαρχος. τὸ γὰρ κλέπτειν δι' ἑρμοῦ, θεοῖς ἐπρέπον. ἄλογόν τε τὸ εἰπόντα τὴν γνώμην τῶν θεῶν, τὴν περὶ κλοπῆς, ἐπάγειν τὰς λόγχας τῷ ἀπόλλωνος κοινῇ κατηγορηθέντος τῶν θεῶν. ἄντικρυς ἓν ἐλέγχονται, μὴ ὄντες ὁμήρου. ἐκ ἔδει γὰρ θεὰς τὸν αὐτὸν θυμὸν ἔχειν ἀχιλλεῖ. καὶ τὸ, [1]) νείκεσσεν, ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ. ἐπὶ γὰρ δικαζομένων αὐτὸ τίθησιν, ὡς τὸ, ἄνδρες [2]) ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς. οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεῖκος διαλύειν. ὡς ἀντίμαχος εὐνείκεσα δ' ἦσαν τὰ λόγια, ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτα. καὶ ἡ μέσαυλος, σημαίνουσα τὴν ἐν ὄρεσιν οἴκησιν, ὁμήρου παραδεδωκότος ἐν ἄσει τετράφθαι τὸν ἀλέξανδρον, καὶ μουσικὴν ἠσκηκέναι, ἐκ ἄν τοι χραισμήσῃ [3]) κίθαρις, ἥ τε κόμη τό, τε εἶδος, μηδαμῶς ἀγροίκῳ ἁρμόζοντα. ἥ τε [4]) μαχλοσύνη νεωτέρων ἐστὶν, ἀμέλει ἐδαμῶς αὐτῇ χρῆται, ἀλλ' ἐδὲ ἐπὶ ἀνδρῶν τίθεται. τήν τε ἔριν τοῦ κάλλους, ἐκ οἶδεν ὁ ποιητής. ἐδαμοῦ γὰρ αὐτῆς ἐμνήσθη, καὶ ὁ πρίαμος δὲ, [5]) θεοῖς, ἀλλ' ἐ τῇ κρίσει τὴν αἰτίαν περιάπτει.

πῶς

1) νείκεσσεν interpretatur Euſtath. p. 1337. v. 38. κατεδίκασε φιλονείκως καὶ ὀνειδιστικῶς. Ibid. μέσαυλον· ποιμενικὴ κατοικία, ἤτοι ἔπαυλις, ἀγροτικὸς σαθμός.

2) Il. σ. 498.

3) Il. γ. 54.

4) Euſtath. p. 1337. v. 32. Vocabulum μαχλοσυνης retulit etiam in Lexicon ſuum Apollonius. v. p. 536. vbi in notis Villoiſonus, V. Cel. hunc Homeri locum tractat. Lexicon MS. μαχλάς ἡ πόρνη. Quo vocabulo vtitur Philo p. 369. 772. Idem Lexicon. μαχλῶσαν· πορνεύσασαν.

5) Il. γ. 164. θεοὶ νύμοι αἴτιοί εἰσιν κ. τ. λ.

πῶς δ' ἂν τὰς ναῦς ἀρχεκάκους [1]) εἶπε καὶ ἐ τὴν κρίσιν;

ad v. 27.

ἀλλ' ἔχον] διέκειντο. ὅτω φησὶ διαθέσεως εἶχον καὶ διέκειντο, ὡς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς.

ad v. 30.

πόρε] τὰ πρὸς πορνείαν ἐπιτήδεια, τὴν κόμην καὶ τὸ εἶδος.

ad v. 31.

ἐκ τοῖο] ἐξ ἧς ἕκτωρ ἀπέθανεν. εἶτα ὑλοτόμησαν. τρίτη δὲ ἡ τῆ ἀγῶνος. εἶτα μετὰ ταῦτα ἐννέα. φησὶ γᾶν ἐννῆμαρ [2]) δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὀρώρει. ἐπίτηδες ἀνοχὰς παρέχεσι τρωσὶ γνωσιμαχῆσαι, ἢ ὅτι πλέον ἐβέλετο πάτροκλον ὁ στρατηγῶν ἀχιλλεὺς πενθῆσαι.

ad v. 33.

σχέτλιοι] ἐπιβλαβῆ καὶ δυσανάσχετα πράσσοντες. λείπει δὲ ὁ καὶ, ἵν' ᾖ, καὶ δηλήμονες, ὅ ἐστι φθαρτικοί. καὶ τοῖς μὲν τρωϊκοῖς μέμφεται, ὅτι τῶν θανόντων ἀμελῶσι φίλων, τοῖς δὲ ἑλληνικοῖς, ὅτι πέρα θυμῶνται τῆ θέοντος.

ad v. 36.

ἀλόχῳ ἰδέειν] οἰκτίζεται, γονέων μνηθεὶς καὶ γαμετῆς καὶ τέκνων, εἰργομένων τῷ φιλτάτῳ τῆ κοινῆ μεταδῶναι πυρός.

ad v. 39.

ὀλοῷ] τῷ ὀλοθρευτικῷ, τῷ ὀλέθρῳ ἀξίῳ.

ἐπαρ-

1) Il. ε. 63. ὃς καὶ ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἰδυίας, ἀρχεκάκους.
2) Il. ω. 107.

ἐπαρήγειν] προστίθεσθαι, καὶ τοῖς ἐκείνου εἴκειν θελήμασιν.

ad v. 41.

γναμπτὸν] εὐπειθές. [1]) πιθανῶς δὲ τῇ εὐσεβείᾳ ἕκτορος, ἀντέθηκε τὴν ἀχιλλέως ὠμότητα.

ad v. 42.

ἐπεὶ ἄρ μεγάλη] καὶ ὁ ἐπεὶ παραπληροῖ ἐνταῦθα. ἔχει γὰρ ἔχει ἀπόδοσιν. ἢ ἡ μετοχὴ, [2]) ἀντὶ ῥήματος. καὶ ἴσον τοῦτο.

ad v. 46.

μέλλει] ἔοικε.

ad v. 47.

ὁμογάστριον] ἤτοι γὰρ ἐνδιάθετοι ἀδελφοί. τὰς δὲ ὁμοπατρίας οὐκ ᾤοντο τελείας συγγενείας εἶναι. ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος ἕκτορός εἰμι.

ad v. 49.

τλητὸν γάρ] τοῦτο δείκνυσιν, ὅτι δεῖ γενναίως τὰ συμβαίνοντα φέρειν, ὡς μηδὲν τῆς ἀγανακτήσεως ὠφελέσης.

ad v. 52.

οἱ τόγε κάλλιον] λείπει τὸ ἔσαι, ἢ τοῦ παύσασθαι, ἢ καὶ ἀντὶ [3]) ἁπλῶν.

ad v. 53.

ἀγαθῷ] ἀνδρείῳ.

ad v. 54.

1) νόημα γναμπτὸν interpretatur Euſtath. p. 1338. v. 16. per ἐπιείκειαν.

2) Euſtath. p. 1388. v. 18. μετοχὴ, ἀντὶ ὁριστικοῦ ῥήματος. τὸ γὰρ ἐπεὶ οὖξας, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἐπαδὰν οὖξῃ.

3) i. e. συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν.

ad v. 54.

κωφὴν γὰρ] ἀντὶ τοῦ [1]) ἀναίσθητον. κέχρηται δὲ τῷ ἰδικῷ ἀντὶ γενικοῦ. κωφὸν δὲ καὶ τὸ μὴ προέμενον φωνήν. κωφὸν γὰρ βέλος, καὶ κύματι κωφῷ. καλῶς δὲ τὸ ἀναίσθητον γῇ παρείκασεν. ἢ ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα. καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες. καὶ ἐμπεδοκλῆς φησὶ, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι.

γαῖαν] σῶμα.

ad v. 55.

χολωσαμένη] ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ ἀχιλλέως ὠργισαι. τὴν δὲ ἀπολογίαν πρὸς ἕτερα πεποίηται. ὁ γὰρ ὅτι ἐχ ἥμαρτεν ἀπολογεῖται, ἀλλ' ὥσπερ λαβὴν εἴληφε τὸ ὑπὸ ἀπόλλωνος εἰρημένον, ἀλλ' ὁλῷ ἀχιλλῆϊ θεοὶ βέλεθ' ἑπαρήγειν. καί φησιν, ὅτι δεόντως ἔτος τιμᾶται διὰ τὴν ἀρετήν.

ad v. 56.

εἴηκεν] πρέπον σεαυτῷ εἴρηκας, ἢ ἔοικε σὸν τὸ ἔπος εἶναι, ἢ εἴη ἂν καὶ τοῦτο τὸ ἔπος τῶν σῶν φλυαρημάτων.

ad v. 57.

θήσετε] ἀντὶ τοῦ, θήσεις σὺ καὶ μόνος πρῶτος. ὁ γὰρ ἄλλος τίς.

ad v. 58.

γυναῖκα] γυναικεῖον.

ad v. 60.

ἀτίταλλα] ἔτι [2]) ἀταλὴν, ἤτοι νέαν ἔσαν, ἀνεθρεψάμην.

ad v. 63.

1) Eustath. p. 1338. v. 47.

2) Odyss. λ. 39.

ad v. 63.

ἄπιτε] ὡς ὑποχόμενος βοηθήσειν ἀχαιοῖς. ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας ἤρη λισσομένη.

ad v. 64.

ἀπαμειβόμενος] πιθανῶς ὁ ζεὺς διαδέχεται τὴν δικαιολογίαν τῦ παιδὸς, ὲ θελήσαντος ἐπὶ τῦ πατρὸς ἐρίζειν τῇ γυναικί.

ad v. 65.

ἀποσκύδμαινε] ὥσπερ ἐρίζω, ἐριδμαίνω, ἔτω καὶ σκύζω, σκυδμαίνω. ἢ ἀπὸ τῶν ὀργιζομένων λεόντων ἐπὶ τῇ ἀφαιρέσει τῶν σκύμνων. ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον συσολῆς τῦ δέρματος.

ad v. 66.

ὲ μὲν γὰρ τιμή γε μί'] ὲχ ἕνα μόνον τιμήσομεν. ἢ ὲχ ὁμοία ἡ ἐπὶ πάντας ἴσα τιμή.

ad v. 68.

ἔμοιγ'] δοκεῖ, ἢ ὡς ἐμοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἦν φίλος.

ad v. 69.

εἴσης] τῆς ὀφειλέσης καὶ δεέσης. καὶ αὐτοῖς γὰρ μοίρας ἀπένεμον καὶ ἀπήρχοντο ἐξ ὅλων τῶν μελῶν, τέτῳ δὲ πλέον.

ad v. 71.

κλέψαι] τὴν περὶ τῦ κλέψαι βελὴν ἐάσομεν.

ad v. 73.

παρμέμβλωκεν] παρακάθηται φυλάττεσα.

ad v. 74.

ἀλλ' ἤθέ τις (sic in scholiis. In carmine ipso est, ἀλλ' εἴ τις] ὥσπερ δὲ εὐπόντος, ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἀνέση κάλχας, ἔτω καὶ νῦν ἡ ἶρις.

ad v. 78.

ad v. 78.

σάμβ] τῆς [1]) νῦν σαμοθράκης. σάμβας δὲ τὰς λόφους ἔλεγον. ἐκαλεῖτο δὲ λευκονία. εἶτα οἰκισθεῖσα ὑπὸ σαμίων, ὧν τὰ σκάφη οἱ αἰχμάλωτοι θρᾷκες κατέλυσαν, σαμοθράκη ὠνόμασαν.

ad v. 80.

μολυβδαίνη] [2]) μολυβδίνη ὁρμιᾷ. μόλυβδος δὲ ἐπίκειται τῷ ἀγκίστρῳ εἰς τὸ καθέλκειν αὐτὸ τῷ βάρει κάτω. Ibid. τῷ μολύβδῳ, ὃ πρὸς τῇ ὁρμιᾷ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ ἐστὶ, πρὸς τὸ θάττον καθικνεῖσθαι τὸ βυθοῦ.

ad v. 81.

βοὸς κέρας] κεράτιόν τι, προσκείμενον [3]) τῷ ἀγκίστρῳ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποβιβρώσκωσι τὴν ὁρμιάν. ἔστι δὲ ὁμόχροιον τῇ θαλάσσῃ. οἱ δὲ νεώτεροι κέρας, τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν.

ad v. 85.

ἔμελλε] ἀντὶ τοῦ ἐμοιρήθη ἢ ἀντὶ τοῦ ἐῴκει. Ibid. Ἐπειδὴ μέλλει καταορέφειν τὸ λόγον εἰς τὰς ἕκτορος ταφὰς προλαβεῖν τί ἐπιχειρεῖ τῶν ἑξῆς. καὶ τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν ὡς ὁ κωμικὸς φησι τοῖς ἀκροωμένοις ὥστε ποθῆσαί τι καὶ περὶ τῆς ἀχιλλέως ἀναιρέσεως ἀκέσαι καὶ ἐυνοεῖν παρ' ἑαυτοῖς οἷος ἂν ἐγένετο ὁ ποιητὴς διατιθέμενος ταῦτα. καὶ ἔστι περιπαθὲς τὸ κλαίειν τὸν ζῶντα.

ad v. 88.

ἄφθιτα] ἀναλλοίωτα, ἀμετάβλητα.

ad v. 90.

1) Sic Euſtath. p. 1340. v. 14. ſeqq.
2) Ita Pſeudo-Didym. ad h. l.
3) Conf. Euſtath. p. 1340. v. 32. et Pſeudo-Didym. ad h. l. p. 393.

ad v. 90.

τίπτε με] τὸ ἐξῆς. τίπτε μ' ἄνωγε μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν. ἢ λείπει τὸ ἐλθεῖν, μετὰ τὸ, θεός.

ad v. 91.

ἄκριτα] ἀναρίθμητα.

ad v. 92.

ἐδ' ἅλιον] ἐ ματαιώσω τὴν κέλευσιν αὐτῆ.

ad v. 94.

μελάντερον ἔπλετο ἔθος] παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύομαι. παρὰ τοῦτο δὲ ἡ ἐθής. οἰκεῖον δὲ θαλασσίᾳ θεῷ καὶ πενθούσῃ τὸ μέλαν.

ad v. 96.

λιάζετο] καὶ [1]) ὑπεχωρίζετο, ὥσπερ ὁδὸν παρέχον.

ad v. 97.

ἐς ἠρανὸν] τὸν τῆ μέλανος κόλπον.
αἰϊχθήτην] τὸν ὑπερνέφιον τῆ ὀλύμπε τόπον.

ad v. 100.

εἶξε δ' ἀθήνη] ἡ μὲν ἀθήνη, ὡς νεωτέρα τῆ θρόνε ὑπείκει· ἡ δὲ ἥρα, ὡς βασίλισσα τῇ δεξιώσει φιλοφρονεῖται.

ad v. 102.

ὤρεξε πιῆσα] ἀντὶ τῆ [2]) ὀρέξασα ἔπιεν.

ad v. 109.

κλέψαι] Ἱστορία· [3]) ζεὺς ἐραθεὶς μαίας τῆς ἀτλαντίδος λαθὼν ἥραν ἐμίγη. ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη ἐν κυλλήνη

1) διαχωρίζεσθαι habet Euſtath. p. 1341. v. 10.
2) ἀντέστρεψε τὸ ποτήριον. Euſtath. ibid. v. 25. ἐνεχείρησεν. Pſeudo-Did.
3) Hanc hiſtoriam narrant Euſtath. et Pſeudo-Didym. ad Il. ω. 24.

λήνη τῆς ἀρκαδίας ἑρμῆν ἐγέννησεν. ὅσις ἐπιθυμίαν ἔχε τῦ κλέπτειν, ὅτι καὶ ζεὺς κλέψας τὴν ἥραν ἐμ'γη μάιχ. καὶ δήποτε τῆς μητρὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς [1]) λυομένης, λαθων ὑφήλετο τὰς ἐσθῆτας. γυμναὶ δὲ ἐκεῖναι ὄσαι, ἠπόρουν τί διαπράξαθαι. γέλωτα δὲ διὰ τῦτο ἑρμῆς ποιήσας, ἀπέδωκεν αὐταῖς τὰς ἐσθῆτας. ἔκλεψε δὲ καὶ τὰς ἀπόλλωνος βῶς. ἱστορεῖ [2]) ἐρατοσθένης.

ὀτρύνεσκον] Σεναχηρείμ· ἠδύνατο τῦτο πλάσαι ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἐπεὶ καταβλητικὸν ἦν τῆς τιμῆς τῦ ἀχιλλέως καὶ τῦ φθάσαντος κατορθώματος ἀνάξιον, καὶ κίνδυνος προσῆν ἐντεῦθεν τῷ μεγίστῳ ἔργῳ. αὖτις δ' ἑτέρωθεν ἀναγκαῖον εὗρηται λυθῆναι αὐτὸν, ἵνα μὴ πρὸς κακίαν ἡ ποίησις ἐκτραχηλιωθῆ, ἀμφοτέρωθεν οἰκονομεῖται τὰ τῦ πράγματος. καὶ τιμᾷ μὲν κἀκ τῆς τῶν δώρων προσαγωγῆς τὸν ἀχιλλέα. φυλάττει δὲ καὶ τὸ ἐκεῖσε καθῆκον. ἐπεὶ δὲ ἔλυσε τὸν υἱὸν τότε παρὰ τῦ ἑρμῦ ἐξάγεται τῦ πρατοπέδυ μετὰ τῦ νεκρῦ.

εὔσκοπον] τὸν συνετὸν, κατὰ τὸν σκοπὸν φέροντα τὴν γνώμην.

ad v. 110.

προτιάπτω] [3]) προσάπτω.

ad v. 111.

μετόπιθε] λείπει ὁ καὶ. ἵν' ᾖ καὶ ἐσύστερον θέλων τὴν πρὸς σὲ φιλίαν τηρῆσαι.

ad v. 112.

1) λυομένης corrige.

2) In libello Eratosthenis, quem adhuc habemus, nihil de hac re memini legere. v. Valckenarium V. Cel. ad Il. χ. v. 29.

3) Satis apparet ex interpretatione, Scholiastam legisse προτιάπτω. Alteram tamen lectionem Eustath. quoque notat. p. 1341. v. 42.

ad v. 112.

ἐς ϛρατὸν ἐλθὲ] τὴν θέτιν ἀποϛέλλει πρὸς ἀχιλλέα, διὰ τὸ τῆς συμβελῆς εὐπαράδεκτον. ἦκεε γὰρ αὐτῆς, ὡς πάντα προειδυίας.

ad v. 114.

μαινομένησιν] μανίας γὰρ ἴδιον, τὸ αἰκίζεσθαι τὰ ἀναίθητα.

ad v. 117.

ἐφήσω] ἐντελῶμαι τὰ περὶ τέτϛ. Ibid. Πορφυρίϛ. τὸ [1]) ἐφήσω ἐκ ἔϛιν ἐπιπέμψω ἁπλῶς. ἀλλ' ἔϛιν ἐντολὰς αὐτῇ δὲς πέμψω. τίς δὲ ἡ ἐντολὴ, λύσαθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. ἐφετμὴ γὰρ ἐντολὴ, παρὰ τὸ ἐφίεσθαι γεγονυῖα, ὅ ἐϛιν ἐντέλλεσθαι. ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάϛῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, ὡς εἰ ἔλεγεν ἐφετμὰς ποιέμενος.

ad v. 123.

ἐδινὰ] ἀθρόως καὶ ἐξ ἀνακλίσεως. ἢ ἀδιαλείπτως.

ad v. 124.

ἄριϛον] ὃ [2]) ἡμεῖς λέγομεν ἀκράτιϛμα. ὥϛπερ πάλιν τὸ παρ' ἡμῖν ἄριϛον ὁ ποιητὴς ϕησι δεῖπνον, μεθ' ὃ δεῖ πονεῖν. τὸ δὲ δεῖπνον, δόρπον παρὰ τὸ δόρυ παύεσθαι.

ad v. 125.

λάϛιος] λάϛιος σημαίνει καὶ τὸ συνετός.

1) Eustath. p. 1341. v. 63. ἐφήνω, ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω· ἀλλαχοῦ δὲ ἴϛον τῷ ἐντελῶμαι. ἀφ' οὗ καὶ ἐφημοσύνη, ἡ ἐντολή.

2) Ita Pseudo-Did. p. 394.

3) συνόμοιον μαλλοῖς ϕησὶν ἡ Ὀδύϛεια. Eustath. 1342. v. 11.

ad v. 129.

σὴν ἔλεαι] ἐντεῦθεν [1]) πυθαγόρας παραινεῖ, μὴ ἐθ'ειν ζώϐ καρδίαν. ὁ γὰρ ἐκείνην ἐθίων, καὶ τὴν ἑαυτῦ ἐθίει. τετέσιν ἀδέποτε ἀτάραχον καὶ ἄλυπον ἑαυτὸν τηρεῖ.

ad v. 134.

ἐὲ] δασυντέον τὸ πρῶτον ε̄ τῦ ἑὲ, ὡς [2]) καλέ.

ad v. 137.

ἄποινα] τὰ μὲν ἄποινά φησιν ὑπὲρ ζώντων. σὺ δὲ ὑπὲρ νεκρῦ καὶ ἀχρήϛϐ δέξαι αὐτὰ καὶ κερδάνης.

ad v. 139.

τῆδ' εἴη] ἀντὶ τῦ ἐνθάδε. τὸ δὲ εἴη, ἀντὶ τῦ παραγένοιτο. ὁ δὲ ζώπυρος, ἀντὶ τῦ ἔϛω.

ad v. 144.

ἶρι ταχεῖα] ἀντὶ τῦ ταχέως.

ad v. 148.

οἷον] ὑπὲρ τῦ λαθεῖν, ἅμα δὲ καὶ ἔλεον ἡ μόνωσις ἐργάζεται.

ad v. 149.

κῆρυξ] μόνον ἀπελθεῖν μετὰ τοσῦτων λύτρων, ἀδύνατον. ἐπάγεϑαι δέ τινα τῶν νέων εἰς πολεμίων ϛρατὸν, ἀπίθανον. ἐ μόνον ἐκ κῆρυξ ἔπεται, ὅ ἐϛι ϛπονδῶν καὶ πίϛεως σύμϐολον, ἀλλὰ καὶ ἕτος γέρων.

ad v. 152.

1) Euſtath. p. 1342. v. 13.

2) Id quid ſibi velit, non intelligo. Puto aliud vocabulum ſubſtituendum eſſe. Nec omnino hic de ſpiritu dubitari poterat, ſed de accentu. v. Il. ν. verſ. 171. vbi eſt ἕϊ.

ad v. 152.

τάρβος] ἀπὸ τῦ τείρω τάρος καὶ πλεονασμῷ τῦ β τάρβος.

ad v. 156.

ἐτ' αὐτὸς κτενέει] διὰ πάντων ἀσφαλῆ τὴν ἔξοδον αὐτῷ κατασκευάζει. τὸν μὲν ἐν τῇ ὁδῷ κίνδυνον δι' ἑρμῦ διαφεύξεσθαι ὑπισχνέμενος. ἐν ἀχιλλέως δὲ γενόμενον, ὃ μόνον ὑπ' αὐτῦ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλ' δι' ἐκείνυ καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀσφάλειαν πορισῖσθαι διὰ τὸ πρὸς τὰς ἱκέτας καθῆκον.

ad v. 157.

ἔτε γὰρ ἔς' ἄφρων] τάχισα [1]) διέλαβε, πόθεν οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν ἔρχονται. ἢ γὰρ διὰ ἀσυνεσίαν, ὃ διὰ τῦ ἄφρων, ἢ ἀκόντως, ὃ διὰ τῦ ἄσκοπος, ὃ δηλοῖ τὸν μὴ τῦ συμφέροντος προνούμενον. ἢ ἑκουσίως, ὃ διὰ τῦ ἀλιτήμων παρέσησεν. ὃ δηλοῖ τὸν ἀλιτάνευτον [2]) τὸν ἑκουσίως τῶν δέοντος ἁμαρτάνοντα. ἠθικῶς δὲ ἀπολογεῖται [3]) ὑπὲρ ἀχιλλέως, δι' ἃ εἶπεν ἀπόλλων, ᾧ ἔτ' ἄρ Φρένες ἐναίσιμοι.

ad v. 158.

νδυκέως] ἐπιμελῶς ἢ διόλυ καὶ ὁλοτελῶς.

ad v. 160.

νόοντε] τὸν μετὰ θορύβυ θρῆνον.

ad v. 161.

παῖδες] οἶκτον ἔχει τὸ τὰς παῖδας κλαίοντας κλαίοντι παρακαθῆσθαι τῷ γέροντι.

1) Euſtath. p. 1343. v. 32.

2) Malim interponere ἤ.

3) Acute animaduertit hoc Scholiaſta.

ad v. 163.

ἐν χλαίνῃ] ἕτω [1]) φασὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλαίνῃ. ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥσε μόνον τὸν τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι. ἐντυπάς· ἐντυπωδῶς, ὡς διὰ τῆς σκέπης ὁρᾶσθαι τὸν τύπον. ἔστι δὲ ποιότητος ἐπίρρημα. ὑπερβολὴν δὲ πένθος ἀξίαν ἐχ εὑρίσκων αὐτῷ [2]) προθεῖναι, ἐκάλυψεν αὐτὸν, ὑπονοεῖν ἡμῖν καταλιμπάνων, οἷον ἄρα ἦν αὐτῷ τὸ πένθος.

ad v. 164.

τοῖο γέροντος] θαυμαστικῶς τὸ τοῖο.

ad v. 165.

καταμήσατο] ἀθρόως ἐπεσπάσατο. ὡς τὸ ἄφαρ [3]) δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο.

ad v. 168.

κέατο] ἔκειντο. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ κεκαμμένοι ἦσαν.

ad v. 170.

τυτθὸν] πρὸς τὸ μὴ ἐκπλῆξαι τὸν γέροντα. ὁ δὲ ὅμως ἐδὲ τοῦτο ὑποφέρει. προπεπονθυῖα γὰρ ἡ ψυχὴ, πᾶν τὸ μέλλον τοῦ παρόντος χεῖρον λογίζεται.

ad v. 172.

ὀσσομένη] προορῶσα. οἱ δὲ [4]) προαγγέλλουσα.

ad v. 173.

ἀγαθὰ φρονέουσα] φρονῆσαί σε ποιοῦσα ἀγαθά.

ad v. 190.

ἐπλίσαι] εὐτρεπίσαι, παρὰ τὰ ὅπλα. ὡς τὸ ἐντῦναι, παρὰ τὰ ἔντεα.

πείριν-

1) Pseudo-Didym. p. 395.
2) Forte προσθεῖναι. Eustath. p. 1343. v. 61. περιθεῖναι habet.
3) Odyss. ε. 482.
4) προλέγουσα. Eustath. p. 1344. v. 18.

πείρινθα] τὸ ἐπικείμενον τῇ ἁμάξῃ πλινθίον, ἐφ' ἧ φέρεσι τὰ φορτία, ὃ καὶ ὑπερτηρίαν [1]) καλοῦσιν. Ibid. τὸ τετράγωνον πλινθίον, τὸ ἄνωθεν [2]) περιδέμενον ταῖς ἁμάξαις. ἐκ ῥιπῶν δὲ φασιν αὐτὸ πλέκεσθαι, ὥστε εἶναι ῥίπεινθα, [3]) τὰ ἐκ ῥιπῶν πλακέντα. ῥίπα δὲ λέγονται τὰ τῆς οἰσύας πλέγματα. ὁ δὲ Ξενοφῶν κάνναθρον αὐτό φησι. κάννη γὰρ ἡ ψίαθος, ἵν' ᾖ πλέγμα ψιαθῶδες συνέχειν τὸν φόρτον δυνάμενον.

ad v. 191.

κηώεντα] τὸν εἰς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον. τινὲς δὲ, τὸν εὐώδη.

ad v. 192.

*) γλήνεα] πολλῆς θέας ἄξια καὶ κόσμια. ἢ χρήματα κατὰ ἡλείας. οἱ δὲ ἀξιοθέατα. γλήνη δὲ παρὰ τὸ γλαμυρὸν, ὅ ἐστι δίυγρον. ὅθεν ἀρχέδημος ὁ γλάμων. καὶ παροιμία ἐν τυφλῶν πόλει γλάμυρος βασιλεύς. ἢ ἀπὸ μέρους εἴρηκε. γλήνην [5]) γὰρ κυρίως τὰ ἀκροκόσμια λέγεσιν.

ad v. 193.

ἐς δ' ἄλοχον ἑκάβην] ἀνθρώπινον τὸ ἀνατίθεσθαι τὸ πρᾶγμα γυναικὶ κοινωνῷ τῶν παθημάτων. καὶ κέ-

1) ὑπερτερίαν. Pseudo-Did. p. 396. ὑπερτερίη. Eustath. p. 1344. v. 39. v. Odyss. ζ. 70.
2) ἄνω. Eustath. ibid.
3) ῥίπινθα. Idem. Mox idem habet ῥίπες pro ῥίπα, et οἱ τῆς οἰσύας λίγοι. Xenophontis locus est in Agesilao p. 250. edit. Bachii, quem vidi ibi in addendis.
4) Ita Pseudo-Did. p. 396.
5) γλήνας. Didym. l. l. De γλήνη et γλήνος compara Apoll. Rhod. p. 133. 169. 425. Lex. MS. γλήνεα· ἀξιοθέατα καὶ πολλῆς θέας ἄξια παρα τὸ τὴν αἴγλην ἢ παρὰ τὸ γλαύσειν, τὸ λάμπειν.

κρικε μὲν, ἐρωτᾷ δὲ, εἰ σύμψηφος ἔσαι αὐτῷ. ὅτι γὰρ ἤθελε, δῆλον. ὁ γὰρ πρὶν καταβῆναι ἐρωτᾷ· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς δεδογμένοις ἀναφέρει τὴν γνώμην.

ad v. 202.

ὄκλε'] ἔκλεο, ἀντὶ τοῦ [1]) ἐδεδόξασο.

ad v. 206.

εἰ γὰρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται] ἀντιστρόφως. εἰ γάρ σ' ἐσόψεται καὶ αἱρήσει. ἀντὶ τοῦ, εἰ μόνον θεάσεται, εὐθὺς ἀναιρήσει.

ad v. 207.

ὠμηστὴς] καὶ ἄγριος καὶ αἱμοπότης.

ad v. 208.

ὁ δέ τί σ' αἰδέσεται] ὁδ' ὡς ἱκέτην σε δέξεται καὶ ἐλεήσει.

ad v. 209.

τῷδ' ὥς ποθι] εἰ τῆς σωτηρίας τοῦ γέροντος προνοουμένη μόνον ἐφαίνετο, ἀπρεπὲς ἦν παντελῶς ὁ λόγος. ὅτι καταφρονεῖ υἱοῦ τοιούτου ὑπὲρ ἀσφαλείας πρεσβύτου δυσυχοῦς. νῦν δὲ ἀδυνατοῦσα κομίσασθαι τὸν υἱὸν, ὁ βέλεται προσαποβαλέσθαι καὶ πρίαμον.

ad v. 212.

κρατερῷ] ἀποτόμῳ, σκληρῷ.

ἤπαρ ἔχοιμι] δαιμονίως τῇ ἐμφάσει χρῆται. θανάσιμον γὰρ τὸ τῆς ἥπατος πάθος. καὶ μέσον. οἷον ἡ χολὴ καὶ πολὺ τὸ ἐσθιόμενον. καὶ ἐν παραταύσει τὸ ἐσθίειν. τότε ἐμφῦσα, ἐμφαντικώτατον. ὁ γὰρ λαβοῦσα τῇ χειρὶ, ἀλλ' αὐτῷ προσφῦσα, [2]) τῷ ἥπατι τὸ στόμα. ὡς ἐπὶ σαρκοφάγου θηρίου. εἴγε δὲ μὴ προει-

λήφει-

1) ἐδοξάζου. Eustath. p. 1345. v. 15. et ibid. v. 45. ἐφημίζου.
2) Quantum distat Didymi προσελθοῦσα ab Homerico προσφῦσα;

λήφειμεν τὸ περὶ αὐτὴν πάθος, δυσπαράδεκτον ἦν τὸ μέγεθος τῆς ὑπερβολῆς. οἰκεῖα δὲ ταῦτα μητρὶ καὶ πρεσβύτιδι ὑπὲρ τέκνε ἐκ ἀναιρεθέντος μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰκιζομένε ἀτάφε.

ad v. 213.

τότ' ἄντιτα] τὸ τέλειον ἀντίτιτα, ἵν' ᾖ, ἀντιτιμώρητα. συγκέκοπται δὲ ἡ τι συλλαβή. λείπει δὲ ὁ ἄν. ἐκ ἀξιόχρεων δὲ ἡγεῖται τὸν θάνατον τῆ πολεμίε, εἰ μὴ καὶ τῶν σαρκῶν ἐμφάγοι.

ad v. 214.

κακιζόμενον] ἐπεὶ ἐχ ὁ τυχὼν ἦν, ἐδὲ γῦννις. τοιᾶτο δὲ καὶ τὸ, ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ, ὥσπερ σύεσσιν ἔκτορος. αὔξεται δὲ τὸ πάθος ἐπὶ τῷ ἀναξίως ὑβριζομένῳ.

ad v. 215.

[1]) πρὸ τρώων] δίχα τῆ σ. ὡς τὸ, οἷον προσήσας πρὸ ἀχαιῶν τρωσὶ μάχεσθαι.

ad v. 216.

ἑσαότ'] Φιλοξόργως ταῦτα. ἐπεί τοι φεύγοντα ἀνεῖλεν.

ad v. 220.

ἐπιχθονίων] καὶ ὁ θεός.

ad v. 221.

[2]) θυοσκόοι] θυοσκόποι, [3]) οἱ τὰς θυσίας ἐπιτελοῦντες καὶ δι' αὐτῶν μαντευόμενοι. ἢ οἱ λιβανομάντεις.

1) i. e. πρὸ loco πρός.
2) οἱ διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευόμενοι. Euſtath. p. 1346. v. 37.
3) Hoc totum ſcholium habet Didym. p. 396. Nota praeterea in contextu legi θυοσκόοι, in ſcholio autem θυοσκόποι.

ἱερῆες] οἱ διὰ σπλάγχνων μαντευόμενοι. τὰ μὲν γὰρ θυμιάματα, θύη καλῶνται· τὰ δὲ σπλάγχνα, ἱερά. θυοσκόοι δὲ οἱ ἐμπυροσκόποι. καλέσι δὲ αὐτοὺς λιβανομάντεις.

ad v. 222.

μᾶλλον] ἢ παρέλκει τὸ μᾶλλον, ἢ μᾶλλον τῷ ποιεῖν ἐχωρίζόμεθα καὶ τῷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς ναῦς.

ad v. 226.

βέλομαι] τῆς τῶν ἀκουόντων διανοίας ἥψατο ταῦτα λέγων.

ad v. 227.

ἐπὴν γόου] ἐπὰν τῆς τοῦ ἐπ' αὐτῷ θρήνου ἐπιθυμίας κορεσθείην.

ad v. 231.

Φάρεα] Φᾶρος, [1]) χλαῖνα, χιτών. ὅτι διάφορα ταῦτα, νῦν ἐδήλωσε. πέπλοι γὰρ, ἃ περιεβάλλοντο μόναι γυναῖκες. καὶ ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. ἤτοι πέπλῳ. χιτῶν δὲ ἀνδρῷον ἔνδυμα. Φᾶρος, ἱμάτιον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. χλαῖνα, τὸ περίβλημα τῆς κλίνης.

ad v. 235.

ἐξ ἐσίην] ἐπὶ δημοσίαν ἔκπεμψιν, τετέσιν εἰς πρεσβείαν. δασύνεται [2]) δὲ ἡ δευτέρα συλλαβὴ, παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα ἑσία, καὶ μετὰ τῆς ἐξ ἐξ ἑσία.

ad v. 238.

1) Paullo copiosius de his agit Eustath. p. 1347. v. 31. sqq.

2) Ex mente Aristarchi, vt ex Eustath. intelligitur p. 1347. v. 28. Idem vocabulum occurrit Odyss. φ. 20. Τῶν ξένε' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλυθ' (Sic Cod. Mosq. pro ἦλθεν) ὀδυσσεύς.

ad v. 238.

αἰθέσης] τῆς προσώδ, παρὰ τὸ ὑπὸ τῦ ἡλίδ καταί-θεσθαι.

αἰχροῖσιν] κακοῖς. αἴχισος ἀνὴρ, ἀντὶ τῦ κάκισος.

ad v. 239.

λωβητῆρες] [1]) ψεῦσαι. καὶ, ὅτι σε [2]) λωβεύω τέκνον, ἀντὶ τῦ ὲ ψεύδομαι.

ad v. 240.

οἶκοι ἔνεσι γόος] ὡς ἐκ ἔχοντές, φησι, πένθος, ἐμὲ παραμυθεῖσθε. ἐμοί φησι συμπαθήσοντες ἥκετε, ἐχὶ δὲ ἕκασος ἴδιον ὁρίζετε πένθος τὸν θάνατον ἕκτορος. βέλεται δὲ λέγειν, ὅτι δεῖ ἕκασον οἴκοι μένοντα, πενθεῖν τὸν ἕκτορα.

ad v. 241.

[3]) ἔνυθ'] ὠφελεῖσθε. Ibid. ἢ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς μὲ εὐφραίνεσθε. ἀπὸ τῦ ὄναθαι. ἢ [4]) ἐκφαυλίζεσθέ με, ὡς μόνον δεινῶς πάσχοντα. καὶ δοκεῖτε αὐτοὶ ὐδὲν ἔχειν ὐδὲ κοινὸν τὸ κακὸν εἶναι λογίζεσθε.

ad v. 242.

γνώσεσθε] μαθήσεσθε πάσχοντες κακῶς, ὅτι ἕκτως ἀπώλετο.

ad v. 243.

ῥηΐτεροι] καὶ πρὶν μὲν ῥάδιοι τοῖς ἕλλησιν ἦτε, εἰ μὴ ἕκτωρ ἠρίσευε. νῦν δὲ ῥαδιώτεροι γενήσεσθε, ἤτοι εὐκόλως τῇ καθ' ὑμῶν χρήσονται μάχῃ.

ad v. 247.

1) Eustath. p. 1347. v. vlt. ἢ οἱ λώβας ποιοῦντες ἢ οἱ λωβᾶσθαι ἄξιοι.
2) Ex Odyss. ϕ. v. 26.
3) ὀνᾶσθε. Eustath.
4) ἐκφαυλίζετε Didym. p. 397.

ad v. 247.

σκηπανίῳ] σκηπανίῳ, ῥάβδῳ, σκήπτρῳ. διέπε δὲ ἀνέρας, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ἀνδρῶν ἦει. οἱ δὲ, διεῖργε καὶ διίσας τὰς ἄνδρας. καὶ ἤπιος μὲν ἀεί ἐστι, νῦν δὲ ἡ λύπη ἕκτορος καὶ τὸ πένθος δύσκολον αὐτὸν ἐποίησεν ἀπειρηκότα τῇ ζῆν.

ad v. 248.

σπερχομένοιο] ἐπειγομένῳ τῷ διώκειν. ἢ σπέρχοντος. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἀπειθὲς τῶν ὠσιζομένων τῶν βασιλείων οἰκημάτων.

ad v. 249.

νεικείων] οἰκεῖον μὲν τῷ πάθει τὸ δυχεραίνειν πρὸς πάντας. λελῃθότως δὲ ὅμηρος κατάλογον ποιεῖται τῶν ἔτι τῷ πριάμῳ ὑπολειφθέντων παίδων.

ad v. 251.

δηΐφοβον] ἀλεξάνδρῳ [1]) τοξευθέντος ὑπὸ φιλοκτήτου πρίαμος τὸν ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθηκε τῷ ἀρισεύσαντι κατὰ τὴν μάχην. δηΐφοβος δὲ γενναίως ἀγωνισάμενος ἔγημεν αὐτήν. ἡ ἱστορία παρὰ [2]) λυκόφρονι.

ad v. 253.

σπεύσατε] πᾶν γὰρ αὐτῷ βραδὺ φαίνεται πρὸς τὰ λύτρα, κἂν καὶ ταχὺ ᾖ. παροξυτόνως δὲ τὸ κατηφόνες. ὡς τὸ κηληδόνες, σειρηδόνες. εἰς μαλακίαν δὲ αὐτὰς ἐπισκώπτει ὡς συγγίας αἰτίας. γίνεται δὲ κατηφὼν ἀπὸ τοῦ κατηφῶ, ὁ κάτω τὰ φάη ἔχων δι' αἰχύνην ἢ ἠνειδισμὸν ἢ λύπην.

αὖθ' ἅμα πάντες] ἠθικὴ ἡ μεταξὺ ἀναφώνησις. ὀργιζόμενος δὲ τοῖς λελειμμένοις ἀφορμὴν ἔχει ὀδύρεσθαι τὰς

1) Vid. Eustath. p. 1348. v. 20. seqq. et Didym. p. 397.
2) Vers. 168. seqq.

τὰς τετελευτηκότας. ἐλεεινὸν δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τέκνων. ὃ δεινὸν ἓν τὸ μὴ γεννῆσαι· ὡς τὸ γεννηθέντας ἀπολέσαι. πάντα δὲ κινητικά, σεναίζει, λοιδορεῖ, προστάσσει.

ad vers. 258.

ἕκτορά θ' ὃς] ὃ μόνον δι' ἀρετὴν ἐξαίρετος ὁ τοῦ ἕκτορος ἔπαινος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πρόσφατον τῆς συμφορᾶς. ἠθικῶς δὲ πρίαμος [1]) κρείττονά φησι τῶν παίδων, τὸ δοκεῖν ἐξ ἑαυτοῦ γεγεννῆθαι.

ad v. 262.

ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες] καὶ ὁ τῶν πολεμίων. Ibid. ἐν τῷ ἰδίῳ δήμῳ πρὸς τὸ ἠδικεῖν γενναῖοι. ἔνθεν, τὸ οἶκοι μὲν λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

ad v. 265.

οἱ δ' ἄρα πάντες] δεόντως σιωπῶσιν. ἐδὲ γὰρ ἀντιλέγειν ἔδει πατρὶ πενθοῦντι [2]).

ad v. 266.

[3]) ἔξω μὲν] πρᾶγμα δὲ βιωτικὸν ἐκόσμησε ποιητικῶν λέξεων ποικιλίᾳ.

ad v. 267.

πρωτοπαγέα] ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξεως, τὸ δὲ ποιότητος.

ad v. 268.

ἧρεον] ἐλάμβανον.

ad v. 269.

1) I. e. κρείττονα, ἢ ὥστε δοκεῖν κ. τ. λ. Referuntur enim haec ad illa, θεὸς ἔσκε et ἐδὲ ἐώικα κ. τ. λ.

2) Addiderim καὶ ὀργιζομένῳ.

3) Sic in scholiis. In contextu autem ἓκ μέν.

4) Hoc scholium auctius legitur apud Didym. p. 398.

ad v. 269.

οἰήκεσσιν] τοῖς κρίκοις, δι' ὧν [1]) διείρονται αἱ ἡνίαι. Ibid. κρίκοις, δι' ὧν ἐνειρόμεναι αἱ ἡνίαι τὰς ἵππους οἰακίζουσιν. ἡ γὰρ ἡνία τρόπον τινὰ οἴαξ ἐστὶ τοῦ ἅρματος.

ad v. 270.

ζυγόδεσμον] ἱμάντα ἢ χοῖνον, ᾧ προσδεῖται ὁ ζυγὸς τῷ ῥυμῷ. Ibid. ὑπεροχὰς ἔχον [2]) ἐν μέσῳ τινάς, αἷς περιειλῆνται οἱ ἱμάντες. οἱ δὲ ἕνα μέσον ἔχοντες ὀμφαλὴν, ᾧ προσδεῖται ὁ ῥυμός.

ad v. 271.

καὶ τὸ μὲν] τὸ [3]) ζυγόδεσμον.

ad v. 272.

πέζῃ] πᾶν τὸ ἄκρον πέζα καλεῖται. ἔχει δὲ ὁ ῥυμὸς πέζας δύο, τὴν πρὸς γῆν καὶ τὴν πρὸς ζυγόν. τὴν ἓν πρὸς τὸν ζυγὸν, πρώτην λέγει.

ἔσορι] τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότι πασσάλῳ, περὶ ὃν ὁ κρίκος ἐμβαλόμενος τῷ ζυγῷ ἐντίθεται. δασύνεται δὲ τὸ, ἕσορι, ἀπὸ τῆς [4]) ἕσεως.

ad v. 273.

ἑκάτερθεν] ἑκατέρωθεν ἔδησαν ἀμφαλλάσσοντες τὸν ἐν μέσῳ τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν, ἵνα μὴ ἑτεροκλινήσῃ.

ad v. 274.

1) ἐνείρονται Eustath. p. 1350. v. 8.

2) Haec rectius apud Eustath. p. 1350. v. 7. referuntur ad ὀμφαλόεν. Acute idem animaduertit, mensuram ζυγοδέσμου ab Homero κατὰ πάρεργον et ὡς ἐκ παρόδου notatam esse.

3) Inter masculina recenset Lex. MS. ζυγόδεσμος· ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ. Vide Cel. Villoisonum ad Apoll. Lex. p. 382.

4) Quam Eustath. interpretatur ἐμβολήν. Pro ἔσορι nonnullos legisse ἔκτορι, οἷον ἐχέτορι, ad h. l. monet Didym. p. 398.

ad. v. 274.

γλωχῖνα] ὑπὸ τὴν γωνίαν τὴν γεγονυῖαν ἐκ τῆ ξυμῆ καὶ τῆ ζυγῆ. ὅταν γὰρ συνδεθῇ τῷ ξυμῷ ὁ ζυγὸς, ἀποτελῶνταί τινες γωνίαι. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν γλωσσίδα. ἔγναμψαν δὲ, ἀπετερμάτισαν, ἵνα μὴ κρέμηται ὁ ἱμάς.

1) ἔκαμψαν] τὸ τέλος τῆ ἱμάντος.

ad v. 277.

ἐντεσιεργὲς] ἐ τὲς μετὰ καινθηλίων νωτοφορῆντας. Ibid. τὲς ὑποζυγίες καὶ μὴ ψιλῶς νωτοφόρες, ἀλλὰ τήν τε ἅμαξαν καὶ τὴν πείνθα ἕλκοντας, ἅπερ καὶ ἔντεά φησιν. ἢ ἐντεσιεργὲς, τὲς ἑτοίμες πρὸς τὰ ἔργα.

ad v. 281.

2) ζευγνύσθην] ζευγνῦναι προσέτασσον. Ibid. τέτοις γὰρ διὰ τῶν πριαμιδῶν τὸ ζεῦγμα παρεσκευάζετο. καὶ οἰκοδομεῖ μὲν ὁ ἐργάτης, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ χορηγός. καὶ γλύφει μὲν ὁ γλυφεὺς, γλύφεται δὲ ὁ δεσπότης. ζεύγνυσιν ὁ ὑπηρετῶν, ζεύγνυται δὲ ὁ προστάσσων.

ad v. 283.

τετιηότι] λελυπημένῳ.

ad v. 285.

ὄφρα λείψαντε κιοίτην] μόνος δὲ σπένδει ὁ πρίαμος.

ad v. 292.

αἶτα δ' οἰωνὸν] γυναικεῖον ἦθος τὸ ἐπὶ μαντείαις καταφεύγειν εἴ τι πε περίφοβον χοῖεν.

ad v. 297.

ἔγωγέ σ' ἔπειτα] ἐξ ἀντικειμένε φησὶν, ὅτι κωλύσω σε.

ad v. 300.

1) Per ἔκαμψαν, Euſtath. interpretatur ἔγνκμψαν. p. 1349. v. 44.

2) Euſtath. ἐζεύγνυον.

ad v. 300.

ἀπιθήσω] πείθεται πρίαμος, οὐκ ἀπιστῶν ἴριδι. ἀλλὰ τὴν γυναῖκα θαρσοποιῶν. Ibid. μᾶλλον ἐκ τοῦ καταδέξασθαι τὸν τῆς γυναικὸς λόγον φαίνεται πληροφορίαν ἔχων τῶν λόγων τῆς ἴριδος. πεπεισμένος ἐξ ἐκείνων, ὅτι καὶ τοῦτο τελέσει ὁ ζεύς. οὐ γὰρ ἂν, εἰ περὶ ἐκείνων ἀμφέβαλλε, τούτῳ συγκατέθετο τῆς γυναικὸς ἐνισταμένης ἄλλως μὴ ἐάσαι αὐτόν.

ad v. 303.

ἀκήρατον] ἀδιάφθορον, καθαρὸν, ἀθόλωτον, ἀμίαντον.

ad v. 304.

χέρνιβον] οὐχ ὥς τινες, [1]) τὸ ἀγγεῖον. ἐπιφέρει γὰρ, πρόχοόν θ' ἅμα. ἀεὶ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ, τὸ ὕδωρ δηλοῖ.

ad v. 306.

μέσῳ ἕρκεϊ] ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπου καὶ βωμὸς τοῦ ἑρκείου διὸς ἦν. πρὸς ὃν μετὰ τὴν ἅλωσιν φυγὼν ἀπέσφακται.

ad v. 309.

φίλον ἐλθεῖν] τὸ μὲν φίλον πρὸς τὸ μή τι παθεῖν· τὸ δ' ἐλεεινὸν, πρὸς τὸ τυχεῖν, ὧν ἐφίεται. Ibid. ὡς μὴ ἐχθρῶς προσδεχθείη. ἐλεεινὸν δὲ, ἐλέους ἄξιον. καὶ ὡς ἐχθρὸς μὲν τῆς ἔχθρας αἰτεῖται λῦσιν· ὡς δὲ δυστυχὴς, ἐλέους τυχεῖν.

ad v. 315.

ἀετὸν ἧκε] φασὶν [2]) ἐπὶ τὴν βασιλείαν ὁρμῶντι αὐτῷ ἀετὸν φανῆναι σύμβολον τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ κράτους.

1) Inter eos est quoque Didym. v. p. 398.
2) Haec ad vers. 294. vbi φίλτατος legitur referenda sunt v. Eustath. p. 1351. v. 27.

τες. ἔνθεν αὐτὸν τῶν ἄλλων ἐφίλει. Ibid. πιθανῶς ἀδὲν ἔχει ὁ ἀετὸς, ὅπως σημαίνῃ πριάμῳ, ὅτι ἀ μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν φυλάκων. μέλας δ' ὢν, τῆς εἰσόδε ἐδήλε τὸ λαθριαιον. ὁ δὲ θηρητὴρ, τὸ ἐπιτευκτικόν. ἀδὲν δὲ κτείνων ἢ ἁρπάζων φαίνεται, ἀλλ' ἥμερος, τοιῦτον δηλῶν ἔσεσθαι ἀχιλλέα. Ibid. ἐζητήθη, ποίε μέμνηται ἐνταῦθα ὅμηρος ἀετῦ. τῦ πυγάργε, ἢ τῦ ἀφροδισίε, ἢ πέλε. περὶ ὧν φησὶν ἐν τῇ ἰλιάδι κ εἰς τὸν σογ [1]) εἶχον, ἃ ἡ ἀρχὴ, τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιόν. καὶ ζήτει τῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰλιάδος λ ἔνθα ἐσὶ τὸ κισσίον. καὶ πάλιν, αἰετῦ [2]) οἴματ' ἔχων μέλανος, τῦ θηρητῆρος. ἔσι δὲ ὁ αὐτὸς καλέμενος μορφνὸς ὀιόματα καὶ μέλας δὲ ὤν. περὶ ἃ φησὶν ἀριστοτέλης. ἕτερος δὲ μέλας χρόαν καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτιστος. οἰκεῖ δ' ὄρη καὶ ὕλας. καλεῖται δὲ μελαναίετος καὶ λαγωσφόνος. ἔσι δὲ ὠκυβόλος. ἐπεὶ τοίνυν κοινῶς ἀετὸν ἔφη, προσέθηκε μέλανος. εἶτα ἐπικυρῶν τῦ θηρητῆρος. οἱ δὲ κατεψεύσαντο τῦ ποιητῦ τῦ μελανόσε ὑφ' ἓν ὡς ὀρέσε εἰρηκότος. διὰ τὸ καὶ δημόκριτον ἱσορεῖν ἐπὶ τῶν ἀετῶν τὰ ὀσᾶ μέλαινα εἶναι. καταψευδόμενοι τῆς ἀληθείας. ὀσῆν γὰρ μέλαν ἀδενὸς ζῴε εὑρίσκεται. ἀδ' ἂν εἶπεν ὁ ποιητὴς ὀσῆν, εἰωθὼς ὀσέον λέγειν τρισυλλάβως. ἀλλ' ἔτός ἐσιν ὁ μέλας, ὁ θηρητὴρ, ὃν ἀριστοτέλης μὲν ἔφη κράτιστον. ὅμηρος δὲ, ὅσθ' ἅμα κράτιστός τε καὶ ὠκιστος πετεηνῶν. εἰωθε δὲ καὶ ὁ ἀρχίλοχος τῦτον μελάμπυγον καλεῖν. ἤ τευ μελαμπύγε τίχης. ἄλλος γὰρ ὁ πύγαργος, ἄλλος ὁ μέλας ὅλος, διὰ τῦτο καὶ μελάμπυγος. ἀλλ' ἐκ ἐπὶ τέτε ἀναφέρων θιάσε κατωμαδὸν, πρὸς ἡρακλέε φερομένε τὰς ὑπὸ τὰ ἰχία

1) Est is v. 274. non, vt hic notatur 373.
2) Iliad. φ. v. 252.

ἰχία αὐτῷ καταμαθεῖν πυλι [1]) .... καὶ γελάσαντας ἔτω τυχεῖν σωτηρίας. ἀλλὰ πρὸς τὸν πύγαργον ἀετὸν συγκρίνων καρτερὸν εἶπε τὸν μελάμπυγα. διὸ ἔτε τῷ μελανοσίῳ συναπτέον, ἔτε τῷ μελανόσσῳ γραπτέον, οἷον μελανοφθάλμῳ. μελαναίετος γὰρ ὡς ὅλος μέλας. ἔτε ὥς φησιν ἀρίσαρχος ἐγκλίνοντες ἂν προφερόιμεθα μελανόσῳ. ἐπιτηδεύων γὰρ εἶπε τῷ θηρητῆρος. ἐπεὶ ὁ μέλας τοιῦτος. ἀλλὰ τὸ ἄρθρον λυπεῖ προσκείμενον. λυπείτω ἔν καὶ ἐπὶ τῷ τελαμωνιάδης καὶ ἀσκληπιάδης, καὶ ἕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησεν. ἀπὸ δὲ τῦτῳ, ὅτι τὸν αὐτὸν μορφνὸν καὶ περκνὸν καλεῖ, συνάγοι ἄν τις ἐκ τῦ κἀκείνου θηρητῆρα εἰπεῖν μορφνὸν θηρητῆρα. εἰ μὴ ἄρα ἄλλος μὲν ὁ περκνὸς, ὃς καὶ θηρητὴρ κοινῶς εἴρηται, ἄλλος δὲ ὁ μέλας, ὃς καὶ θηρητὴρ ἰδίως καλεῖται.

τελειότατον] ἐπιτελεσικὸν εἰς [2]) ὃ ἂν ὀφθείη. ἢ τὸν ἀξιώματι ὑπερέχοντα. ὡς λέων τελειότατος θηρῶν, τετέσι κυριώτατος καὶ βασιλικώτατος.

ad v. 316.

μορφνὸν] ἀπὸ τῦ [3]) μεμοιρῆθαι περὶ τὸν φόνον, ἢ μόρον ἐπάγειν. οἱ δὲ εὔμορφον, οἱ δὲ μάρπτοντα. περκνὸν δὲ μέλανα. ἐξ ὃ [4]) καὶ βότρυς περκάζων, οἱονεὶ πρεκνάζων καὶ μελαινόμενος.

ad v. 318.

1) Hic erat ſpacium vacuum quatuor aut quinque literarum. Puto autem reſpici ad fabulam de Hercule, cuius meminit Nonnus ad Gregor. Nazianz. p. 140. edit. Montacut. Eton. 4. 1610.

2) οἷς ἂν ὀφθείη. Euſtath. p. 1352. v. 2.

3) Forte μεμορῆθαι. Apud Euſtath. p. 1352. v. 7. eſt μεμορημένος, et Didym. p. 399. habet περὶ φόνυ μεμορηκότα.

4) Didym. l. l. ἀφ' ὃ καὶ τὸν μελαινόμενον καρπὸν περκάζειν λέγομεν.

ad v. 318.

ἀνέρος ἀφνειοῖο] τῶν γὰρ τοιούτων μέγιστα αἱ θύραι, μάλιστα φιλοτιμωμένου τοῦ κατασκευάζοντος. τοῦτο δὲ δηλοῖ, ὅτι αἱ πτέρυγες τῇ αὐτῇ ὑπερμεγέθεις ἦσαν τοσοῦτον, ὅσον θύραι μεγάλαι.

ad v. 319.

πτεραὶ] αἱ πτέρυγες.

ad v. 323.

προθύροιο] τὰ τῆς αὐλῆς τείχια. κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφίθυρον.

ad v. 328.

ὀλοφυρόμενοι] τὸ κινδυνῶδες τοῦ πράγματος καὶ ἔτι ἀμφιβάλλειν αὐτοὺς ποιεῖ.

ad v. 335.

ἑταιρίσσαι] φίλον ποιῆσαι τὸν ἀχιλλέα. καὶ ἑταιρὶς ἡ συμπαραγινομένη ἄλλοτε ἄλλῳ εἰς μίξιν. ἢ φιλοποιήσασθαι. πρὸς γὰρ τὸ φίλον αὐτὸν ἀχιλλεῖ ποιῆσαι πέμπεται. Ibid. ἀπήλλαξεν ὁ ποιητὴς ζητήσεως ἡμᾶς προσθεὶς τὴν αἰτίαν, διατί νῦν τῷ ἑρμῇ χρῆται διακόνῳ καὶ ὁ τῇ ἴριδι. ὁ παραγγελίας μόνον ἔδει ψιλῆς, ὅπερ γε δὴ ἐκ τοῦ προφανοῦς ἑαυτὸν ὁμολογεῖ πριάμῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ φιλοποιῆσαι αὐτὸν ἀχιλλεῖ, καὶ κλέψαι τὴν πορείαν.

ad v. 343.

ὄμματα θέλγει] ὕπνου γὰρ καὶ ἐγέρσεως δεσπόζει. ὁ γὰρ λόγος [1]) καλεῖ τε καὶ ἀναπτεροῖ ἀπὸ τῆς εὐαρμοσίας.

1) Forte κηλεῖ. Atque ita Eustath. habet p. 1353, v. 33.

ad v. 347.

[1]) αἰσυμνητῆρι] τηροῦντι τὰ δίκαια. Ibid. οἱ μὲν ὄνομα ἡλικίας, οἱ δὲ ἐρωμένῳ, [2]) παρὰ τὸ σεύεσθαι εὖ οἱ δὲ εὐδαίμονι, οἱ δὲ δικαίῳ, παρὰ τὴν αἶσαν. οἱ δὲ [3]) εὐμήρῳ καὶ σεμνῷ, ἵνα ἐκπλήξῃ πρίαμον. οἱ δὲ κοσμίῳ, πρὸς τὸ μὴ δέξασθαι παρὰ πριάμου δῶρα. ἀρίσαρχος δὲ, αἰσυμνητῆρι, βασιλεῖ, οἱονεὶ αἰσιονομητῆρι, οἱ γὰρ βασιλεῖς τὰ αἴσια νέμουσι. κέρῳ δὲ, ὅπως αἰδεσθῇ τὸ γῆρας πριάμου.

ad v. 348.

ὑπηνήτῃ] μεθόριον [4]) ἡλικίας ἀνδρὸς καὶ παιδός. ἀβρότερον μὲν ἢ κατὰ ἄνδρα, γενναιότερον δὲ ἢ κατὰ παῖδα. περὶ τοὺς τοιούτους δὲ ἦν καὶ ὁ σωκρατικὸς ἔρως. καὶ [5]) μύσαξ μὲν αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες, τοῦ κάτω δὲ πάππος. αἱ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ὑπήνη. ἔνθεν. καὶ ὑπηνήτης.

τοῦ περ χαριεστάτη] πρὸς τὰς πράξεις καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι.

ad v. 350.

ὄφρα πίοι] διὰ γὰρ τὸ πάθος τοῖς κτήνεσιν οὐκ ἔδοσαν οἶκοι ποτόν.

ad v. 352.

ἐφράσσατο] ἐν φρεσὶν εἶδε, συνεῖδε, διέγνω. διὰ τοῦτο δὲ οὐχ ὁρᾷ πρίαμος, διότι ὅλος ἐστὶ περὶ τοὶ πῶς παρακαλέσει ἀχιλλέα. ὁ [6]) δὲ κῆρυξ μᾶλλον τῆς τοῦ νεκροῦ λυτρώσεως, τῆς ἰδίας σωτηρίας ἐφρόντιζε. διὰ καὶ φεύγειν συμβουλεύει.

ad v. 354.

1) Ita in scholiis. At in contextu, αἰσυητῆρι.
2) ἐῤῥωμένος et σύω pro ἐρωμένῳ et σεύεσθαι habet Eustath. p. 1353. v. 51.
3) εὔμοιρος. Eustath. ibid. Sed praestat ipsum comparare.
4) Eustath. p. 1353. v. 47.
5) Idem ibid. v. 57.
6) Compara Eustath. p. 1354. v. 24.

ad v. 354.

Φραδέος] ὅθεν καὶ ἀφραδέες, οἱ ἀσύνετοι.

ad v. 356.

Φεύγωμεν] καταλείψαντες αὐτῷ δηλονότι τὰ τῆς ἀπήνης, ἵνα ἀχοληθῇ περὶ αὐτά.

ad v. 358.

νόος χύτο] ἄκρως μεμέρισαι ὁ λόγος. περὶ μὲν τὸ Φεύγειν καὶ τὸ δεῖν ἱκετεύειν, τῷ ταπεινοτέρῳ προσώπῳ· τῷ δὲ πριάμῳ συγχυθῆναι μὲν τὸν νοῦν καὶ ὀρθὰς τὰς τρίχας στῆναι, ὑ μέντοι ἀγεννές τι πεποιηκέναι.

ad v. 360.

Ταφὼν] μὴ δυνάμενος λαλῆσαι τῇ ἐκπλήξει.

ad v. 362.

ὦδ' ἵππες] ἔτως.

ad v. 365.

δυσμενέες] 1) ἐναντίοι, ἀνάρμοστοι τὴν γνώμην, ἐχθροί.

ad v. 367.

ὀνείατ'] 2) παρὰ τὴν ὄνησιν. ἀλλαχόθι δὲ δηλοῖ καὶ τὰ βρώματα.

τίς ἂν δή τοι νόος εἴη] τίνα ἕξεις νοῦν, τί διανοήσῃ, τί ἐργάσῃ.

ad v. 371.

Φίλῳ δέ σε πατρί] διδάσκει Φιλοπάτορας εἶναι καὶ τὰς ἡλικιώτας τῶν πατέρων σώζειν καὶ μνῆσαι πατρὸς σοῖο.

ad v. 373.

ἔτω πη] ἔτως, ὦ τέκνον, ἐπικίνδυνός ἐστιν ἡ πορεία. ἑωρακὼς δὲ Φιλοπάτορα, καὶ τέκνον αὐτὸν ὀνομάζει.

1) Malim haec referre ad ἀνάρσιοι, quam ad δυσμενέες.
2) δῶρα interpretatur h. l. Eustath.

ad v. 377.

πέπνυσαι] ἐντεῦθεν οἱ ἀπὸ τῆ[1]) περιπάτε τὴν τριάδα τῶν ἀγαθῶν εἰλήφασαν. τὸ γὰρ δέμας καὶ εἶδος, τῶν σωματικῶν· τὸ δὲ πέπνυσαι, τῶν ψυχικῶν. τὸ δὲ μακάρων ἔξεσσιν, ἐπ' εὐγενείας εἴληπται, καὶ ἔστε ψυχικὸν, ἔστε σωματικόν ἐσι πλεονέκτημα.

ἔξεσσι] ἐκγέγονας ἢ ἐκ μακάρων ἐσσίν. ἀπὸ τῆς ὄψεως δὲ τῆ παιδὸς ςοχάζεται ὁποῖοι οἱ γονεῖς εἰσίν.

ad v. 381.

ἐκπέμπεις] τῆτο γὰρ ἔθος τοῖς πολεμεμένοις, ὥς πε καὶ πρίαμος πολυμήςορι πολύδωρον ἐξέθηκεν.

ad v. 385.

μάχης ἐπιδεύετ'] ἐν τῇ μάχῃ ὑςέριζέ τινος τῶν ἑλλήνων.

ad v. 388.

ἔνισπες] ὡς τὸ ἔδραμες. ὁριςικὸν γάρ ἐςιν, ἀπὸ τῆ ἤνισπες. τὸ δὲ θέμα ἐνίπω. τὸ δὲ παροξυνόμενον, προστακτικόν ἐςι χωρὶς τῆ σ. ὡς τὸ, ἀληθές μοι ἔνισπες.

ad v. 390.

πειρᾷ] πειρώμενός με ἐρωτᾷς περὶ ἕκτορος.

ad v. 394.

θαυμάζομεν] αὐτὶ τῆ μετ' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα.

ad v. 396.

μία δ' ἤγαγεν] ἕταῖρον καὶ φίλον ἑαυτὸν βέλεται συςῆσαι ἀχιλλεῖ ὁ ἑρμῆς πρὸς πλείονα πίςιν. οἱ γὰρ τοιῆτοι μιᾶς νεὼς ἐπιβαίνεσιν.

ad v. 398.

ἀφνειὸς] ἀναγκαίως. ἵνα μὴ ὡς ἄδοξος καὶ πένης εἰς τὴν τῆ ἀδικεῖν ὑποψίαν κατενεχθῇ. τὸ δὲ γέρων, ὅτι ἐλεήσει, ὡς ἐοικότα τῷ πατρί.

ad v. 400.

1) Eustath. p. 1355. v. 10.

ad v. 400.

παλλόμενος] πάλλος γὰρ ὁ κλῆρος.

ad v. 401.

νῦν δ' ἦλθον] κατασκοπήσων ἥκω φησί. μή τις ἐξ ὑμῶν εἴη ἐνέδρα, ὡς ἑταῖρος ὢν ἀχιλλέως, ὃς ἄρχει τῆς στρατείας.

ad v. 408.

ἦ ἔτι παρὰ νήεσσιν] πρὸ πάντων περὶ τῦ σώματος πυνθάνεται. τί γὰρ χρὴ ἀπιέναι, μηκέτι ὄντος τῦ σώματος.

ad v. 411.

ἔπω τόνγε] [1]) παρέλκον τὸ $\overline{\pi\omega}$. ἀδὲ γὰρ μέλλεσι φαγεῖν.

ad v. 413.

ἐν κλισίῃσι] ἐν τῷ περιβόλῳ τῦ ναυσάθμε.

ad v. 414.

ἀδέτι οἱ χρώς] πάντα μὲν διεξέρχεται, ὅσα συμβαίνει τοῖς χρονίοις νεκροῖς. ἀδὲν δὲ τέτων φασὶ πεπονθέναι τὸν ἕκτορα, ἵνα ἀνακτήσηται τὸν γέροντα.

ad v. 418.

θειοῖο κεν αὐτὸς ἐπελθὼν] διὰ τῆς ὄψεως ἰδὼν θαυμάσειας.

ad v. 419.

ἐερσήεις] δεδροσισμένος κεῖται, ὑγρότητα ἔχων, ἀ κατεσκληντευμένος, ἀδὲ ἔν τινι μέρει μῦσος ἔχων.

ad v. 425.

ἦ ῥ' ἀγαθὸν] λείπει τὸ ἐσίν. ἐναίσιμα δὲ, ἀντὶ τῦ ἐναισίμως, τετέσιν εὐσεβῶς καὶ προθύμως. [2]) εἰς δὲ

1) Magis probo Euſtath. qui p. 1356. v. 15. vim particulae ἔπω oſtendit.

2) de διδόναι et διδῆναι accuratius diſputat Euſtath. p. 1357. v. 16. ſeqq.

τὸ διδῶναι τὸ ῡ, διὰ τὸ μέτρον ἐπλεόνασεν. ἢ ἀπὸ τῆ διδόμεναι, καθ ὑποζολὴν τῆ μ συνήλειψεν.

ad v. 426.

εἴποτ' ἔηνγε] ἄχρις [1]) ἔζη.

ad v. 428.

τῶ οἱ] τινὲς, τῶν οἱ γράφεσι. τετέσι τῶν θυσιῶν αὐτῆ ἐμνήσθησαν.

ad v. 429.

καλὸν ἄλεισον] ποτήριον δίδωσι σύμβολον εὐφροσύνης. ὡς εὐφρανθεὶς παρ' αὐτῆ τῷ ἐπὶ τῆ παιδὸς λογῳ. καλὸν δὲ, ἵνα πείσῃ αὐτὸν λαβεῖν.

ad v. 430.

θεοῖσεν] συμβοηθέντων καὶ τῶν ἑτέρων θεῶν καὶ μὴ ἀντιπραττόντων.

ad v. 434.

πάρεξ] ἐκτὸς ἀχιλλέως ἢ χωρὶς. ὡς τὸ παρ' ἔξ ἄγε νῆα. ἐ δι' ὑπερφανίαν σὲ ἀπωθεῖται την δόσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ δέος ἀχιλλέως. ἀπροφασίστως γὰρ ἀπωθεῖσθαι τὴν χάριν ἄτοπον καὶ δωροδοκεῖσθαι τὸν θεὸν ἀτοπώτερον.

ad v. 435.

δείδοικα καὶ αἰδέομαι] εἰκότως ἀμφότερα. καὶ γὰρ καὶ ἡ παροιμία φησὶν, ὅπε [2]) δέος, ἐκεῖ καὶ αἰδώς.

ad v. 436.

συλεύειν] ἀληθῶς συλᾶν ἐδόκει, εἴ τι τῶν ἐκείνῳ φερομένων ὑφῃρεῖτο.

ad v. 437.

πομπὸς καὶ κε κλυτὸν] ἐ μόνον φησὶ μέχρι τῆς σκηνῆς ἀχιλλέως, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδος αὐτῆ.

ad v. 440.

1) Didym. p. 401. ἕως περ ἦν.

2) Opportune ad h. l. Eustath. laudat αἰδοῖος τέ μοι ἐσσι, φίλε ἑκυρὲ, δανός τε.

ad v. 440.

[1]) ἀναΐξας] ἀνὰ τὸ ἅρμα καὶ τὰς ἵππους ἀΐξας.

ad v. 451.

λαχνήεντ' ὄροφον] τὸν [2]) δασύν. λέγει δὲ τὴν ἀπὸ καλάμης ὕλην καὶ τῆς τέτων κόμης. ὄροφος γὰρ, εἶδος καλάμης, ἀπὸ τῆ πρὸς ὀροφὰς ἐπιτηδειότ.

ad v. 452.

ἀμφὶ δέ οἱ] περὶ τὴν σκηνήν.

ad v. 453.

σαύροισι] λίθοις ὀξέσι. Ibid. σαυροί εἰσι ξύλα ἀπεξεσμένα ἀμφοτέρωθεν καὶ προσπεπηγμένα τῇ γῇ, πρὸς τὸ εἴργειν τὰς εἰσιένας βελομένας. τὸ δὲ ἐπιβλὰς, [3]) ὡς τὸ προβλὰς ὀξύνεται. μοχλὸς δέ ἐστιν ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ τοίχε εἰς τοῖχον.

ad v. 454.

ἐπιῤῥήσεσκον] ἐπέκλειον. ἀπὸ τῆ γινομένε κατὰ τὴν κλεῖσιν ἦχε.

ad v. 455.

κληῖδα] τὸν μοχλόν. Ibid. κληῖδα, τὸν μοχλόν. τὰ γὰρ συνέχοντα τὴν κεκλεισμένην θύραν, κληῖδας καλεῖ. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ [4]) δὲ τὸ κλεῖθρον ὅτως ὠνόμασεν.

1) Euſtath. p. 1357. v. 54. ſeqq. ἐπαΐξας habet et interpretatur. Notat quoque ibi, a recentioribus iungi Dativo. Τάχος ἐπαΐξαι habes Il. μ. 308. Cum datiuo tamen habes apud Hom. Od. κ. 322. Κίρκῃ ἐπήϊξε et Od. ξ. 271. ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν. v. Apoll. Rhod. p. 8. et 160. edit. Hoeltz.

2) Haec omnia habet Did. p. 402.

3) v. Euſtath. p. 1359. v. 5. ſeqq.

4) Locum laudat Euſtath. p. 1358. v. 60. ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἰμάντι. Quem ibi vide etiam de ſynonymis μοχλὸς, ὀχεὺς, ἐπιβλὴς, κληὶς καὶ κλεῖθρον.

ad v. 456.

καὶ οἷος] προσδεκτέον, ὅτι καὶ ἤνοιγε. μεγάλην δὲ αὐτῷ τὴν ὑπεροχὴν ἐμφαίνει. εἰ γὰρ διομήδης χερμάδιον λάβε χειρὶ, ὃ ὲ δύο ἄνδρες φέροιεν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς, ὃν τρεῖς ἕλληνες ἀνέωγον, μόνος ἀνεωγεν, ὡς ἔοικεν ἂν ἑξαπλάσιον τῶν νῦν ἠδύνατο. ἔαγε οἱ μὲν κατὰ τὲς αὐτὲς χρόνες πρὸς δύο τῶν νῦν ἰσχύεσιν, αὐτὸς δὲ τῶν τότε πρὸς τρεῖς.

ad v. 460.

ἄμβροτος] ἄφθαρτος, ὁ μὴ βροτοῖς ὅμοιος. ἀεὶ δὲ τὸ βροτὸς συντιθέμενον, [1]) τὸ μ̄ πλεονάζει, πλὴν τῇ νυξ ἀβρότη καὶ ἀβροτάζομεν ἀλλήλοιϊν. ἀναγκαίως δὲ ἑαυτὸν ἐμφανίζει ἀπαλλαττόμενος, ἵνα εὐθαρσέστερον αὐτὸν κατασήσης. [2]) τὸ δὲ παρεῖναι τὸν θεὸν [3]) τοῖς οἰκτοις καὶ ἐθίσσιν αὐτοῖς ἐκ εὐπρεπές. ἄλλως τε καὶ ὑπηνήτης ὢν, ὑπόνοιαν ἐπιβελῆς παρέχεν ἂν ἀχιλλεῖ.

ad v. 447.

καὶ ἄλκιμος] ἤτοι ὁ ἀλκιμέδων, κατὰ μεταπλασμόν. ὡς μελάνθιος καὶ μελανθεύς.

1) Malim τῷ aut κατὰ τό.
2) Immo κατασήσῃ.
3) Forte hic excidit τῶν ἀνθρώπον. Ἔθίσσιν autem quid sibi velit, intelligitur ex vers. 475. 476.

VARIAE

VARIAE LECTIONES

ET

SVPPLEMENTA

ANIMADVERSIONVM

AD

ILIADOS Ω. verſ. 1—474.

VARIAE LECTIONES
ET
SVPPLEMENTA
ANIMADVERSIONVM
AD
ILIADOS Ω. verſ. 1—474.

Ad verſ. 1.

Λῦτο] Obiter noto ad Il. η. 16. et ſimilia loca ex Lexico MS. λῦντο· ἐλύθησαν. Rationem et argumentum huius rapſodiae bene explicat Euſtath. p. 1336. v. 33. Ὅρα, ὅπως μετὰ τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα μέλλων ὁ ποιητὴς περιαγαγεῖν τὸν λόγον εἰς τὰ κατὰ τὸν ἕκτορα, εὐτάκτως ἐκ τῶν ὧδε (intelligit illa, αὐτὰρ ἀχιλεὺς κ. τ. λ.) προέισιν. ἄχθεται γὰρ ἀναμνηθεὶς τῦ πατρόκλυ καὶ χολῦται κατὰ τῦ ἕκτορος, ὡς εἰκὸς, καὶ εὐθὺς δήσας, ἕλκει ἀεικῶς. καὶ οἱ μάκαρες εἰσορῶντες ἐλεῦσιν ἀναγκαίως. καὶ πρῶτα μὲν βελεύονται κλαπῆναι τὸν νεκρὸν ὑπὸ ἑρμῦ. καὶ κινῦνται εἰς τῦτο λόγοι καλοὶ καὶ ὁμήρῳ πρέποντες. καὶ ἐπέχεται μὲν ἡ κλοπή. γίνεται δὲ ἄλλως τὸ πιθανὸν, διὰ τῆς μητρὸς θέτιδος ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ, διὰ δὲ τῆς ἴριδος, ἐπὶ τῷ πριάμῳ. καὶ αὐτὸς μὲν θαῤῥεῖ τὴν λιτήν. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς πραΰνεται καὶ κατακάμπτεται. καὶ ἕτω τῇ τῦ ἕκτορος λύσει καὶ ταφῇ συγκαταπαύεται καὶ ἡ ἰλιάς. ἐκ ἀναχομένη ἐμπεσεῖν καὶ εἰς ἀφήγησιν

σιν

σιν καὶ διατριβὴν τῶ κατὰ τὸν φίλον ἀχιλλέα θανάτω, καὶ ἐπικλαῦσαι πεσόντι, ἧ χάριν ζῶντος τοσαῦτα ἐχόρευσεν.

ἀγὼν] Addo hic ſcholium ex Cod. Moſq. 1. ad Il. η. 298. Ἀγὼν σημαίνει πέντε. ἀγὼν, ὁ τόπος, ἐν ᾧ οἱ ἀθλοῦντες ἀγωνίζονται, οἷον· λείηνον δὲ χώραν καλὸν δ' εὐρὺν ἀγῶνα. (qui locus corrigi debet ex Od. Θ. 260.) ἀγὼν, καὶ τὸ πλῆθος, ὡς τὸ, λύτο δ' ἀγών. (Il. ω. 1. v. Apollonii Lexicon p. 26.) ἀγὼν καὶ τὸ ἄθροισμα, οἷον, ἦρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ παλλὰς ἀθήνη. ἀγὼν, καὶ τὸ ἆθλον. ἀγὼν, καὶ ὁ ναὸς, ὡς ἐνταῦθα (Il. η. 298.) θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

v. 2.

δόρποιο] Lexicon MS. δόρπος· ὁ δεῖπνος κυρίως ἡ πρὸς ἑσπέραν ἑστίασις, παρὰ τὸ ἕρπειν ἡμᾶς εἰς τὸ ἰαύειν ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι ἢ κοιμηθῆναι. ἔτως ὅρος ὁ μιλήσιος. ἢ δόρπος, ὅτι ἐπὶ δερμάτων καθήμενοι ἐσιτοῦντο. ἢ παρὰ τὸ δρέπεσθαι τοῖς ὀδοῦσιν. ἐγὼ δὲ εὗρον σχόλιον παρακείμενον ἐν τῷ βήτα ἰλιάδος, δόρπον εἰρῆσθαι, παρὰ τὸ παύεσθαι τηνικαῦτα τοὺς πολεμοῦντας τῶ δόρατος, ὅ ἐστι τῶ πολέμω καὶ ἡσυχάζειν. ἢ παρὰ τὸ δρέπεσθαι τοὺς πόνους. Conf. Etymolog. M.

v. 4.

κλαῖε — ἠϊόνας τε] Videant philoſophi, quid deorum filios deceat. Poeta naturam expreſſit, idque adeo excellenter, vt nihil ſit ſupra. Maxime vero placent ea, vbi Achilles imaginem virtutum Patrocli ſibi cogitatione repraeſentat et memoria repetit, quae in conſuetudine illa et familiaritate coniunctim olim vel fortiter geſſerant vel conſtanter perpeſſi fuerant. Orbati enim vitae et rerum gerendarum ſociis, eorum, quae antea cum illis geſſimus, memoriam reſumimus, atque ita dolori alimenta damus.

damus. Tum vero illa ipſa, quae reprehenſa ſunt, ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κ. τ. λ. quam manifeſte ſollicitum, anxium et moerentem animum declarant?

v. 6.

ἀδροτῆτα[ἀνδροτῆτα. 2. R. A. et in marg. S.

v. 7.

τολύπευε] Sic Codex, pro τολύπευσε. Lex. MS. τολύπη· εἶδος βοτάνης ἢ ἐργασία ἢ μηχανὴ ἢ ἄμπελος ἀγρία καὶ βοτάνη δηλητήριος. Idem τολύπευμα· τὸ κατασκευασὸν καὶ πεφιλοτιμημένον ἔριον. Idem τολυπεύειν· κατεργάζεσθαι. Odyſſ. τ. 137. δόλος τολυπεύω. Vbi ſchol. Cod. Moſq. μετὰ κόπου μηχανῶμαι, κατεργάζομαι. Il. ξ. 86. τολυπεύειν ἀργαλέος πολέμους.

v. 8.

πτολέμος] πολέμος. 2. Ad ſcholium ſupra expreſſum addi poſſunt haec. Lex. MS. πόρος· ὁ περάσιμος τόπος ἢ διέξοδος ἢ τρίβος. πόρος ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαι δι' αὐτοῦ. Ibid. πορθμός· ἡ στενὴ θάλασσα ἢ γῆ ἔνθεν κἀκεῖθεν καὶ μέσον θάλασσα. ἢ θάλασσα μεταξὺ δύο ἠπείρων. ἰσθμὸς δὲ τἐναντίον, ἡ στενὴ ἤπειρος μεταξὺ δύο θαλασσῶν. πορθμός καὶ τὸ πέραμα. ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω κορμὸς, ἕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πείρω, τὸ περῶ, γίνεται πορμὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ πορθμός.

v. 9.

κατὰ δάκρυον εἶβεν] καταδάκρυον. A. εἶβεν. 2. D. Mox verſ. 11. τοτὲ δ'. 2.

v. 13.

ὑπείρ ἅλα τ' ἠιόνας τε] Euſtath. p. 1336. v. 32. τοῦτο ἐκ ἀναγκαίως μὲν κεῖται, ἀλλὰ πρὸς ἀναπλήρωσιν στίχου.

v. 17.

v. 17.

ἐπὶ κλισίῃ] ἐν A. R. D. ἐνὶ tamen in ſchol. habet Euſtath. p. 1336. v. 43. Mox τὸν δὲ, pro τόνδε in marg. habet Steph. Pro κόνι autem A. habet κόνι᾽.

v. 19.

ἀεικείην] De ἀεικεία et ἀεικία v. Euſtath. p. 1336. v. 58.

v. 20.

τεθνειότα περ] τεθνηότα περ. 2. τεθνειότα περ. A. Mox κάλυπτεν. 2.

v. 22.

ὣς] ὡς. A. Mox ἀείκιζε. 2. et v. 23. τόνδ᾽. 2. A. R.

v. 24.

ὠτρύνεσκον] ὀτρύνεσκον. 2. A. D. mox verſ. 25. ἐήνδανεν. A. D.

v. 29.

μέσσαυλον] μέσαυλον. Pro ὅτι autem legendum eſſe ὅτε, iam monitum eſt ab Erneſtio.

v. 30.

ἤνησ᾽] ἤνεσσεν in ſchol. D. Mox verſ. 32. ἆρ. 2. A. D. R. vt fere ſemper in Codd. Moſqq. reperi.

v. 33.

δηλήμονες] ζηλήμονες in marg. S. vide Euſtath. p. 1337. v. 51. 52. Mox ὔμμιν. 2.

v. 35.

τὸν νῦν] τῷ νῦν. A. D.

v. 38.

ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν] ἐπικτέρεα A. D. R. 2. κτερίσαιεν. R.

v. 39.

v. 39.

θεοὶ] Magna, vis hoc loco in vocabulo θεοί. Mox verſ. 41. λέων δ' ὡς. A. D.

v. 45.

ἤτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι] Etiam haec πρὸς ἀναπλήρωσιν σίχε adſcripta putem. Nec enim nunc opus erat latius de verecundia dicere.

v. 46.

μέλλει γὰρ] μὲν, pro γάρ. 2. R. et S. in marg. Nec aliter in interpret. Euſtath. p. 1338. v. 28. et 33.

v. 48.

ἤτοι] ἦτοι. 2. A. S. D. R.

μεθέηκε] intell. τὸν κλαυθμὸν καὶ τὸν ὀδυρμόν. Euſtath. p. 1338. v. 29. interpretatur ἠμέλησε, quod nimium eſt. Nec enim is, qui ceſſat et remittit, continuo quoque negligit et prorſus abiicit. Mox v. 49. μοῖρα. D.

v. 58.

θήσατο] Lex. MS. θῆθαι· ἀμέλγειν. Odyſſ. δ. 89. γάλα θῆθαι.

v. 60.

ἀτίτηλα] ἀτίταλα. 2. Lex. MS. ἀτάλλων· τρέφων. παρὰ τὸ τλῶ, τλὰς καὶ ἄτλας ἐξ αὐτῆ. Idem ἀτίτηλα· ἀνέθρεψα. καὶ ἀτιτάλλειν, τὸ τιθηνεῖν καὶ τρέφειν ἐκ νηπίε. Et: Ἄταλος ἡ ἀταλὸς, ὁ νήπιος, παρὰ τὸ τλῆναι ταλὸς καὶ ἀταλὸς, ὁ μηδέπω δυνάμενος κακοπαθῆσαι. ἐξ αὐτῆ ἀτάλλειν καὶ ἀτιτάλλειν, κατὰ ἀναστιπλασιασμόν. Inde quoque ἀταλάφρων i. e. νήπια φρονῶν. Τρέφειν et ἀτάλλειν iunxit quoque Heſiodus ἔργ. v. 131. De ἀταλὸς conf. Apoll. Rhod. p. 428. Ἀτάλλειν ha-

bet Sophocl. p. 33. Plato p. 372. Syneſ. T. I. p. 121. ἀτιτάλλειν. Theocrit. p. 193. 210.

v. 65.

ἀπεσκύδμαινε] v. Etym. M. in σκυδμαίνειν.

v. 66.

ἀλλὰ καὶ ἕκτωρ] ἀλλὰ μὲν ἕκτωρ. A. D. Mox verſ. 69. μοί ποτε. 2. R.

v. 69.

ἐΐσης] Scholia Codicis Moſq. 1. ad Il. α. 468. explicant τῆς ἐπίσης προκειμένης ἅπασιν.

v. 71.

ἤτοι] ἤτοι. 2. A. S. D. R. mox ἐάσσομεν R. et πῃ R.

v. 72.

λάθρη] λάθρῃ. A. D. R. et in fine verſus ἀεί. A.

v. 73.

παρμέμβλωκεν] vid. Il. δ. v. 11. vbi ſchol. Cod. Moſq. 1. habet παρεμβέβληται, συνῆπται.

v. 76.

ἀπόθ᾽] ἀπό τ᾽. R.

v. 79.

ἐπεσονάχησε] ἐπεσενάχησε in marg. S. Vtramque lectionem memorat Euſtath. p. 1340. v. 22. Ἐπεσενάχοντο habet etiam Cod. Moſq. 1. Il. δ. v. 154. Heſiod. Theog. 843. ἐπεσενάχιζε δὲ γαῖα, vbi etiam vnus ex Codd. Moſqq. habet ἐπεσονάχιζε. Ἐπισονάχεσι habet Sophocl. Oedip. Tyr. p. 159.

v. 80.

μολυβδαίνῃ] μολυβδαίῃ. D. mox ἰκέλη. A. D. R.

v. 82.

v. 82.

ἔρχεται] κατέρχεται explicat Euſtath. ad h. l.

v. 83.

θέτιν] ἡ Ἶρις. Euſtath. Mox. verſ. 84. ἦδ'. 2. A. D. R. et μέσσαις. A. D.

v. 85.

κλαῖε] Non praetermittenda videtur Euſtathii ad h. l. κρίσις. Περιπαθὲς, enim inquit, τὸ κλαίειν τὸν ζῶντα, ὅπερ ἡ θέτις ἐπὶ τῷ υἱῷ ποιεῖ. καί φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐπεὶ μέλλει καταςρέφειν ἤγαν τελειῶν τὸν λόγον ὁ ποιητὴς εἰς τὰς τῦ ἕκτορος ταφὰς, ἐγκαταλείπει πόθε τι κέντρον τοῖς ἀκροαταῖς· δι' ὧν ἐν τέτοις λαλεῖ, ὥςε ποθεῖν ἀκέσαί τι καὶ περὶ τῆς ἀχιλλέως ἀναιρέσεως. καὶ ἐννοεῖθαι, οἷον ἂν ὁ ποιητὴς ἐγένετο καὶ αὐτὰ διατιθέμενος. Mox ἔμελλεν habent A. R. D.

v. 86.

φθίσεθ'] φθίσεθαι. 2. Mox verſ. 89. τήν δ'. 2. A. R. et verſ. 9. τίπτέ με. 2. S.

v. 92.

ἅλιον — ἔσσεται] ἅλιον — ἔσσεται. A. Mox εἶπεν. 2. R. atque ita etiam in ſchol. Euſtath. p. 1340. v. 53.

v. 100.

ἡ δ' ἄρα] ἦδ' ἄρα. 2. ἦΘ' ἄρα. R.

v. 104.

ἦλυθες] ἤληθες. A. Idem habet verſ. 106. κάλεσα.

v. 108.

ἀμφὶ νέκυϊ καὶ ἀχιλλῆϊ] ἀμφινέκυϊ, καὶ ἀχιλῆϊ. A. Mox verſ. 109. ὀτρύνεσκον. A. D. 2.

v. 110.

προτιάπτω] προϊάπτω in marg. S.

v. 112.

ἐπίτειλον] Euſtath. explicat ἄγγειλον. Sed quae Thetis Achilli a Ioue nunciat, ſimul mandatum continent.

v. 114.

Φρεσὶ μαινομένῃσιν] μαινόμενος. Euſtath.

v. 116.

αἴκεν πώς] αἰκέν. 2. R. S. πως. 2. S. A. D. R. Mox verſ. 118. λύσσαθαι R. et verſ. 119. τάκεν θυμόν. 2.

v. 119.

ἰήνῃ] εὐφράνῃ, διαχέῃ. Euſtath. Odyſſ. ο. 378. οἷά τε θυμὸν ἐνὶ ϛήθεσσιν ἰαίνει. Ita enim habet Cod. Moſq. pro ἀεὶ δμώεσσιν, vbi ſcholium legitur ἱλαρύνει.

v. 123.

ἀδινὰ] ἄδινα D. et ἄμφ'. Idem. Mox verſ. 124. ἐντύνοντο. 2. A. S. D. R. et Euſtath. in ſchol. p. 1342. v. 5. Idem addit verſ. 7. καίρια δ' ἐνταῦθα πάρισα τὸ ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο, καθὰ καὶ ἀνωτέρω τὸ, ἐμέτε δείσῃ ἀπό θ' ἕκτορα λύσῃ. Sed tamen Odyſſ. π. 2. Codex Moſq. habet ἐντύνοντ' ἄριϛον, addita interpretatione εὐτρέπιζον.

v. 128.

τέο μέχρις] μέχρι τίνος. Euſtath. Mox v. 129. ἔτε τι σίτου. R. quod in margine habet S. et verſ. 130. ἔτε εὐνῆς. R. De ſententia huius verſus v. Euſtath. p. 1342 v. 29.

v. 132.

παρέϛηκεν] παρέϛηκε. A. D. et R. in ſchol. Mox vitioſe κραιταιή. A. Sic et verſ. 136. κωρωνίσιν. Idem.

v. 138.

v. 138.

τὴν δ'] τήν δ'. A. R. 2. τόν δ'. S.

v. 139.

ἄγοιτο] ἄροιτο. A. D. et S. in marg.

v. 141.

ἐν νηῶν ἀγύρει] ἐν ναυσάθμῳ. Euſtath. Mox idem μήτηρ τέ.

v. 144.

ἴθι] ἴθε. A. λίπεσ'. D. ἔδος. 2.

v. 147.

τά κε] τά κεν. A. R.

v. 149.

κήρυξ τίς] κῆρύξ τις. A. D. κῆρυξ τίς. R. κῆρυξ τις. 2. Ibid. ἰθύνει. A. D. ἰθύνειν in marg. S. in contextu R. ſed idem in ſchol. p. 1343. v. 4. ἰθύνῃ habet.

v. 152.

μηδέ τί] μηδέ τι. S. D. R. 2. Mox verſ. 153. γὰρ ὀΐπομπὸν ὀπάσσομεν. A. et verſ. 156. κτανέει. A.

v. 161.

μὲν πατέρ' ἀμφί] ἄμφι. A. D. ἀμφί. S. ἀμφικαθήμενοι. 2. R. in contextu et in ſcholiis. Mox verſ. 162. ὅ δ' ἐν μέσσοισι. D. R. 2.

v. 163.

ἐντυπὰς] vide Apoll. Rhod. p. 29.

v. 164.

κόπρος] κόνις Pſeudo-Didymus explicat. Ergo paullo humanior interprete Latino, qui *fimus* reddidit.

v. 165.

καταμήσατο] κατεμήσατο. D. S. καταμόσατο. A. ἐπαμᾶσθαι κόνιν, de mortuo habet Philo p. 414.

Copioſe de his diſputat Doruill. ad Charit. p. 365. ſeqq. Huc facit locus Suidae, qui tamen dubius eſt. καταμησάμενος· ἐπιβαλών, ἐπικαταχέας. Ἰώσηπος· ὁ δὲ περιῤῥήξας τὴν ἐσθῆτα καὶ καταμησάμενος τῆς κεφαλῆς κόνιν.

v. 166.

ἰδὲ] ἠδὲ. A. R. mox ὀδύροντο. R. Mox verſ. 168. ὑπ' A. S. D. R. in contextu et in ſcholiis.

v. 170.

τυτθὸν] Vehementer placet hic verſus. Primum Iridis cura aduerſus Priamum, quae voce vtitur ſummiſſa, ne inopinato aduentu et voce clamoſa obuolutum praeſertim et imprudentem terreat. Dein Priamus, qui, cum totus in ſe conuerſus eſſet, totumque ſe moerori dediſſet, repentina, quamuis leni, compellatione toto corpore contremiſcit. Tum exordium Iridis, θάρσει Δαρδανίδη, quo ſtatim omnem metum amouet, quam aptum! Ibid. τόνδε. A. D. ἔλαβε. 2. D.

v. 172.

γάρτοι] τι in ſcholiis habet Euſtath. mox τόδ' explicat per ἐνταῦθα. ἐγὼν autem habet 2. pro ἐγώ. Il. α. 105. quem locum Erneſti V. Cel. in notis laudauit, Codex Moſq. 3. habet κακοσσόμενος, adſcripta interpretatione ὀργιζόμενος. v. Villoiſonum V. Cel. ad Lex. Apoll. p. 454. Obiter addo ex Lex. MS. ὀσσεύεσθαι· κληδονίζεσθαι. et ἤσσετο· προεώρα. ὄσσετο θυμὸς (Odyſſ. κ. 374.) τετέσι κατὰ ψυχὴν προσεδέχετο, οἷον ἡ κατ' ἐπίνοιαν γνῶσις. μετείληπται ἀπὸ τῶν ὄσσων. et ὀσσόμενος· προορῶν. De ὀσσεύεσθαι seu ὀττεύεσθαι comparari poteſt Polyb. T. II. p. 725. et T. III. p. 101.

v. 174.

v. 174.

ὅς σευ] ὅς σεῦ. A. R. et verſ. 176. ἀχιλῆϊ. R.

v. 177.

οἷον] οἷος. A. et verſ. 178. κῆρυξ. A. D. R. 2. et ὅς κεν A. D.

v. 181.

μηδέτι] μηδὲ τι. A. S. D. R.

v. 185.

ἐρύξει] ἐρύξαι. D. Sed in ſcholiis ἐρύξει. Mox v. 188. ἆρ. 2. A. D. R. et v. 189. ἡμιονίην.. A.

v. 191.

αὐτὸς δ'] αὐτός δ'. A. D. R. 2.

v. 192.

ὃς γλήνεα] ὃς πολλὰ ἐχώρει κειμήλια γλήνης ἄξια. Euſtath. Ibid. κεχάνδη. 2.

v. 193.

δαιμονίη] δυσυχής. Euſtath. Mox v. 196. τά κεν. A. et v. 198. αὐτός γε. S.

v. 201.

ὤμοι] ὦμοι. A. D. R. S. πῇ. A. D. R. οἴκονδ'. R. ἢ τὸ πάρος. D.

v 204.

καὶ ἐθλὸς] Vim huius vocabuli demonſtrat Euſtath. ad h. l. Mox v. 206. ἐσόψετε. D.

v. 207.

ὅδε] ὅγε. A. D. Mox ἐδὲ τις' αἰδέσσεται. A.

v. 209.

τῷ δ'] ἕκτορι. Mox v. 210. ὅτέ μιν. 2. R.

v. 211.

ἄσαι] κορέσαι. Eustath. Il. ε. 289. αἵματος ἄσαι, vbi scholium Cod. Mosq. 1. ἐμπλῆσαι. Lex. MS. ἄσαι· κορέσαι. λέγεται δὲ καὶ δοξάσαι καὶ λέξαι.

ἀπάνευθε] τὸ ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων, γενναίως βέλεται κωλύσαι τῆς ὁδῦ τὸν γέροντα. εἰ γὰρ μεμοίραται ἀλέσθαι τὸν υἱὸν ἀπάνευθε τῶν αὐτῦ, διὰ ἄρα ἐκείνης χρὴ ἀπελθεῖν, ἔνθα ἐκεῖνος κεῖται. Eustath.

v. 212.

ἔχοιμι] ἔδοιμι est apud Plutarch. de superstit. p. 68. edit. Mosq.

v. 214.

ἕ ἑ] ἕ ἑ. A. ἔτι in marg. S.

κακιζόμενον — ἑσαότ᾽] ὅρα, ὅτι ὡς ἡ μήτηρ ἐπέκρυψε τὰν τῦ υἱῦ ψόγον. ὁ μὲν γὰρ τρὶς περιέδραμε τὴν Ἴλιον φεύγων· ἡ δὲ ταῦτα μὲν σιγᾷ τῆς δὲ ὕστερον ἀντιστάσεως μέμνηται, καθ᾽ ἣν ἐκ ἔτι ἔφυγεν. Eustath.

v. 217.

τὴν δ᾽] τήν δ᾽ A. R. 2. Mox vers. 219. ὄρνις ἐν. 2. et κακὴ pro κακός. Idem. Ὄρνις δὲ κακὸς ἡ Ἑκάβη τῷ ἀνδρὶ, διότι δυσφημεῖ καὶ κλαίει ἀπιόντος λύσασθαι τὸν υἱόν. Eustath.

v. 221.

ἦ οἵ] ἦ οἷοι in marg. S. Mox μάντιες. 2. A. S. D. R. in contextu et in scholiis.

v. 222.

ψεῦδός κεν] Sic Il. β. 81.

v. 223.

ἐδέδρακον ἄντην] ἀντικρὺ εἶδον. Eustath.

v. 224.

ἄλιον ἔπος] ἀλίη ὁδός. in marg. S.

v. 227.

v. 227.

ἐμὸν υἱὸν] ὅρα τὸ, ἐμὸν υἱὸν, δριμέως πρὸς ἐντροπὴν τῆς Ἑκάβης ῥηθέν. αὐτῆς γὰρ ἐκ ἂν εἴη, τῆς κωλυούσης τὴν εἰς ἐκεῖνον τιμήν. Euſtath.

ἕρον εἶην] εἶην. A. D. De ſpiritu aſpero monet Euſtath. p. 1346. v. 28.

v. 230.

ἀπλοΐδας] ἀπλοϊάδας. R. Mox τόσσε. 2. et v. 231. τόσσσε. A. D.

v. 232.

ϛήσας] ϛαθμήσας. Euſtath.

v. 234.

θρῆκες] θρήϊκες. A. D. 2.

v. 235.

ἐξεσίην ἐλθόντι] Poſt ἐξεσίην, addunt δ'. A. D. et S. in marg. Euſtathius p. 1347. v. 17. vtramque lectionem notat.

v. 238.

ἀπέεργεν] Euſtath. in ſchol. p. 1347. v. 53. ἀπέργεν et ἀνέργεν laudat. Ibidem eſt quoque ἐνίπτων, pro ἐνίσσων, quod repetit ibid. v. 57. Tandem vulgatam, vt variam lectionem, notat. De ἀνέεργεν et ἀπέεργεν vide eundem p. 1348. v. 10. Il. χ. 497. eſt ἐνειδείοισιν ἐνίσσων.

v. 240.

ἦλθετε] ἦλθε. A. Mox v. 241. ἔδωκεν. 2. et verſ. 242. ὔμμες. A. De vi articuli τὸν, ante ἄριϛον v. Euſtath. p. 1348. v. 8. Mox v. 245. ἀλαπαζομένην τέ. 2.

v. 247.

οἱ δ'] οἵ δ'. A. D. R. 2. et verſ. 248. ὅδ'. Idem.

v. 251.

Δῖον ἀγαυὸν] In Codice Moſquenſi ἀγαυὸν, vt reliqua nomina propria, linea notatum eſt. Mox verſ. 252. ἐκέλευσε. 2.

v. 254.

ἄντι] ἀντὶ. 2. A. D. R. S. et mox πεφᾶθαι. A. D. et verſ. 255. ἄμοι. A. D. R.

v. 257.

τρωΐλον] τρώϊλον. A. D.

v. 261.

ψεῦσαι] De vi huius vocabuli videri debet Euſtath. p. 1348. v. 54. ſeqq. Mox χοροιτυπίῃσιν, inſcripto penultimae οι. 2.

v. 262.

ἀρνῶν — ἁρπακτῆρες] Huius conuicii vim non capio.

v. 263.

ἄμαξαν] ἅμαξαν. 2. D. A. S. ibid. ἐφοπλίσαιτε. A. D. S. vbi in marg. eſt ἐφοπλίσητε. Euſtath. p. 1348. v. 38. ἐφοπλίσητε et ἐφοπλίσαιτε, vt varias lectiones notat.

v. 264.

πρήσσωμεν] πρήσωμεν. A. D. R. De ἐπιθεῖτε et ἐπιθῆτε v. Euſtath. p. 1349. v. 27. 28.

v. 265.

οἱ δ'] οἳ δ. 2. R. et verſ. 266. ἅμαξαν. 2. D. R. A. S. et ἡμιονίην. A. D.

v. 267.

πρωτοπαγῆ] πρωτοπαγέα. 2. R. in contextu et in ſcholiis. S. in marg. Mox verſ. 268. καδδ'. 2. A. D.

v. 269.

v. 269.

ὀμφαλόεν τ'] τ' omittunt 2. R. Etiam ſic in marg. S. Euſtathius quoque in ſchol. bis omittit. Vide in primis p. 1350. v. 1.

v. 270.

ἐννεάπηχυ] ἐννεάπηχυν. A. D. et S. in marg.

v. 272.

ἔπι] ἐπὶ. 2. A. S. D. R. in contextu et in ſchol. Mox βᾶλλον. A. D. Et verſ. 274. ἔκαμψαν. 2.

v. 275.

ἐϋξέσσ] ἐϋξέσης. 2. Atque ita Euſtath. p. 1349. v. 45.

v. 276.

νήεον] νήνεον. 2. Odyſſ. α. 147. σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν. et π. 51. σῖτον δ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν. Eodem inclinaſſe videtur Euſtathius, qui νήεον (haud dubie ſcripſerat νήνεον) primitiuum appellat τὸ παρενήνεον.

ἐκτορέης κεφαλῆς] v. Euſtath. p. 1350. v. 25.

v. 277.

ἐντεσιεργὸς] ἐντεσιέργος. 2. A. ἐντεσιῦγος. D. ἐντεσιεργός. S. in marg. Mox verſ. δῶσαν. A. R.

v. 282.

κήρυξ] κῆρυξ. 2. A. S. D. R. Mox verſ. 285. ὄφρ' ἀλείψαντε. A.

v. 287.

τῇ] τῇ. A. D. mox εὔχευ in marg. S.

v. 289.

ἐπὶ νῆας] intellige ἰκέσθαι. Euſtath.

v. 290.

v. 290.

εὔχευ] εὔχεο. 2. εὔχε. A. D. S. in contextu. Sed in marg. εὔχευ. De vtraque lectione monet Euſtath. p. 1350. v. 53. Mox κελενεφέϊ. A.

v. 291.

κατὰ πᾶσαν ὁρᾶταϳ] καθορᾷ. Euſtath.

v. 292.

ὅσε] ὃς τέ. 2. R. A. S. D.

v. 293.

καὶ εὖ] καί οἱ. 2. καί εὖ. A. καὶ εὖ et καί εὖ, vt varias lectiones notat, addens, lenius fore καί οἱ, ſed illa magis eſſe poetica. Euſtath. p. 1351. v. 47. Mox verſ. 294. ὄφρά μιν. 2. S. R. et verſ. 298. ἐπ' 2. D. A. R. S.

v. 299.

τὴν δ'] τήν δ'. A. R. Mox verſ. 302. ἦ ῥα. 2. A. S. D. et in fine verſus γηραιός. 2. Rurſus verſ. 306. ἔρκει. D.

v. 309.

ἀχιλλῆος] ἀχιλῆος. 2. Mox verſ. 310. ὅς τε. A. S. 2. et verſ. 311. καί οἱ 2. καί εὖ. A. D. καί εὖ. R.

v. 312.

δεξιὸν] Hunc verſum omittit 2. In eodem ὄφρά μιν habet R. S. et ὀφθαλμοῖσιν. D.

v. 316.

μόρφνον] μορφνὸν. 2. A. D. De accentu huius vocabuli v. Euſtath. p. 1352. v. 12. ſeqq. Ibidem etiam agit de accentu vocabuli περανὸς verſ. 18. ſeqq. In Scuto Herculis, ex quo Erneſti V. Cel. in notis laudat verſ. 134. duos Codices contuli. Vterque exhibet μορφνοῖο. Alter tamen in margine hanc notam habet:

habet: γρ. μόρφνοιο. μόρφνος γὰρ βαρύνεται κατὰ ἐτυμολογικὸν εἶδος. et ibid. μορφνοῖο φλεγύας, τετέσι μέλανος ἀετοῦ. φλεγύας γάρ ἐστιν ἀετός. ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸς εἶναι. et μόρφνος (sic.) ἀετὸς ἀπὸ τοῦ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω, καὶ γίνεται μάρπνος, καὶ τροπῇ τοῦ (α, quod excidit) εἰς ο, καὶ τοῦ π εἰς φ, μόρφνος, ὁ καταλαμβάνων. ἢ παρὰ τὴν ὄρφνην, πλεονασμῷ, ἵνα σημαίνηται ὁ μέλας. Lex. MS. Cyrilli. μορφνόν· τὸ σκοτεινόν. Aliud Lex. MS. μόρφνος· εἶδος ἀετοῦ, παρὰ τὴν ὀρφνὴν, οἷον νύκτα δι' ὀρφναίην. πλεοναστικῷ τοῦ μ, μόρφνος, ἵνα σημαίνει (vltimae ſyllabae inſcripto η) ὁ μόρφνος. ἢ παρὰ τὸν μόρον καὶ τὸ φόνος, κατὰ συγκοπὴν τῶν δύο οο, μόρφνος, οἱονεὶ, ὁ ἐπιφέρων τοῖς ὄρνισι φόνον.

ὃν καὶ Περκνὸν καλέσσιν] Neſcio, an ſatis accommodatum ſit grauitati carminis heroici ſynonyma tractare. In libello grammatico iſta potius locum habere putem.

v. 318.

εὐκληΐς] ἐϋκλήϊς. R. Mox verſ. 319. ἐκάπερθεν. A. et σφι. 2.

v. 320.

ὑπὲρ] δι'. R. Atque ſic in marg. S. Nam Stephanum ex Euſtathio potiſſimum variantes, quas margini adſcripſit, petiiſſe, iam ſaepius eſt animaduerſum.

v. 322.

ἐπεβήσετο] ἐπεβήσατο. A. D.

v. 323.

ἐριδέπα] ἐριγδέπα. 2. Sed iſtud γ vix apparebat. Sine γ Homerum h. l. ſcripſiſſe monet Euſtath. p. 1352.

v. 50.

v. 50. Mox verſ. 326. κέλευεν. 2. et verſ. 328. θανατόν δε. S. θάνατόν γε. A. D.

v. 329.

οἱ δ'] οἵ δ'. A. D. R. Mox verſ. 330. ἆρ. A. D. R. 2. ibid. προτί. 2. et ἀπεγέοντο. 2.

v. 331.

τῲ] τῴδ'. 2. ibid. λάθεν. 2. et ζῇ — promoto ν ad verſum proximum. 2. R. et in marg. S. v. Euſtath. p. 1352. v. 58.

v. 333.

ἄρ'] ἆρ. 2. A. D. R. Mox verſ. 335. ἑταιρίσαι. A. D. et verſ. 338. Πηλείωνα δ'. D.

v. 343.

ῥάβδον] ῥᾶβδον. A. D. R. Mythologiam huius ῥάβδου breuiter ad h. l. tradit Euſtath. p. 1353. v. 29.

v. 344.

τὲς δ'] τές δ'. A. D. R. Mox τε, poſt αὖ, omittit. 2.

v. 346.

ἄρα] ἆρ ἐς. 2. et in fine verſus ἵκανεν. 2.

v. 349.

οἱ δ'] οἵ δ', A. D. R. 2. ibid. παρὲξ. R. 2. Ili tumulum extra vrbem fuiſſe, ex alio etiam Homeri loco docet Euſtath. p. 1353. circa finem. Mox verſ. 350. ἆρ. 2. A. D. R. et τὲ. R. et verſ. 352. τόν δ'. 2. A. D. R. et κῆρυξ. 2. A. D. R. S. Paullo poſt verſ. 355. οἷω. D.

v. 359.

v. 359.

ἐνὶ γναμπτοῖσι] ἐνιγναπτοῖς. A. D. et μέλεσσιν. A. D. R. Hic locus comparari potest cum vers. 170. et 171. vt appareat varietas, copia et decorum. Supra breuiter dixit, τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Nec enim vbique copiam effundere decet. Hic latius et copiosius. In primis illud γναμπτοῖσι, eo, quo Ernesti explicat, modo, cui non placeat? Supra Dea voce summissa et blanda alloquitur attonitum Priamum. Hic iuuenis Deus manum porrigit trementi, quod Deae indecorum fuisset. Iuuenis autem habitum induit Mercurius, ne insidias metueret Priamus, quod ista aetas in primis ἄκακος habetur.

v. 361.

ἐξείρετο] ἐξήρετο. 2. ibid. προσέειπεν. 2. A. D. R. μετέειπε in scholiis habet Eustath. p. 1354. v. 40. Il. ε. v. 756. Codex Mosq. 1. habet ἐξείρετο. Codex autem 2. ἐξήρετο et μετέειπε. Addo obiter scholium Cod. 1. ad Il. α. 513. ἔρομαι, κοινῶν, τὸ ἐρωτῶ. εἴρομαι, ποιητικῶς. ἀπὸ μὲν τοῦ ἔρομαι, ἠρόμην, δεύτερος ἀόριστος διὰ τοῦ η. ἀπὸ δὲ τοῦ εἴρομαι, εἰρόμην ποιητικῶς, διὰ διφθόγγου, ἐν σημασίᾳ ἀορίστου, κατὰ τὴν ποιητικὴν συνήθειαν.

v. 362.

πῆ] πῇ. D. R. Mox ἵππους τε. 2. et vers. 377. τόσσαδ' A. D. R. De ἄγοντα et ἔχοντα v. Eustath. p. 1354. v. 48.

v. 368.

ὀπηδεῖ] ὁπηδεῖ. A. S. D. R. Mox vers. 369. ἄνδρ' ἐπαμύναθαι. 2. ἀπαμύνεθαι in marg. S. ἀπαμύνεθαι in contextu, sed in scholiis ἀπαμύναθαι. D. Mox ὅτέ τις. R.

v. 370.

v. 370.

ἀλλὰ] καὶ δέ. 2. D. R. A. ἠδὲ in marg. S. Euſtath. p. 1353. v. 53. ἠδέκεν et καὶ δέκεν, vt varias lectiones notat. Mox verſ. 372. τόν δ'. A. R. 2. et verſ. 373. πῇ. A. D. R. nec non τά δέ γ'. R.

v. 374.

ἀλλ' ἔτι] ἀλλ' εἴ. 2. Mox verſ. 375. τοῖον δ'. A. D.

v. 377.

νόον] νόῳ 2. Atque ita in textu et in ſchol. R. Mox ἔξεσσι. 2. A. D. et verſ. 378. τόν δ'. A. D. 2.

v. 379.

ἔειπας] ἔειπες. 2. R. et S. in marg. Mox verſ. 381. πῃ. D. et verſ. 382. τὰ δέ. S. D. R.

v. 384.

ὤρισος] ὧρισος. 2. R. et ὄλωλεν. A. D. R. Mox πάϊς. 2. et verſ. 386. τόν δ'. A. D. R. 2.

v. 387.

ἔξ ἐσσι] ἔξεσσι. 2. A. D.

v. 388.

ὥς μοι] ὡς μοι in marg. S. Et ſic in ſchol. Euſtath. qui ibidem καλὰ dictum notat pro καλῶς· articulum autem τὸν, ante οἷτον, περιττὸν putat, Mox verſ. 389. τὸν δ'. A. D. R. 2. et verſ. 391. ἐνὶ. A. S. D. R. in textu et in ſchol.

v. 396.

ἐγὼ] ἐγών. A. S. D. R. Mox verſ. 397. ἔξειμι. 2. D. A. Ibid. δέμοι in contextu habet S. ſed idem tamen, vt varie-

varietatem notat in marg. cum potius ad δὲ δὴ versus 398. referendum fuisset, vt mox apparebit.

v. 398.

ὅδ'] ὅγ'. 2. quomodo in schol. habet Eustath. Mox legitur δέ ποι, pro δὲ δὴ. A. D. R.

v. 399.

ἔασιν] ἔασσιν. R. D.

τοι] οἱ. 2. τι. A. D. R.

v. 400.

μεταπαλλόμενος] μέτα παλλόμενος. 2. Mox vers. 403. γὰρ οἵ δε. 2.

καθήμενοι] Ita saepe Demosthenes de iis, qui otiosi vitam traducunt.

v. 405.

τὸν δ'] τόν δ'. A. D. R. 2. Mox vers. 406. πηλιάδεω ἀχιλλῆος. A.

v. 408.

ἣ] ἤ. 2. ἔ. D. Mox παρὰ. 2. Mox vers. 410. τὸν δ'. A. D. R. 2. et vers. 411. τόνγε κύνες. 2. et Eustath. in schol.

v. 413.

αὖτως] ἔτως. in marg. S. Vtrumque h. l. in suis Codd. videtur reperisse Eustath. v. p. 1356. v. 27. Mox δέ οἱ ἥδε in marg. S. Vide Eustath. l. l. v. 28.

v. 415.

αἲ] αἰ. 2. A. S. R.

v. 417.

ἀκηδέσως] ἀνηλεῶς. Eustath. Ibid. διά. D. et φανήη. R. de qua orthographia monet Eustath. p. 1356. v. 42.

v. 418.

θειοῖο] θεοῖο. A. θηοῖο. in ſchol. habet Euſtath. et explicat p. 1356. v. 42.

v. 419.

ἐερσήεις] ἐερσήεις. S. ἐερσείης. A. ἐερσηείς. D. ἐρσήεις Euſtath. ter in ſcholiis, ἐρσηεὶς in ſchol. D.

v. 420.

μιαρὸς] βεβαμμένος αἵματι explicat Euſtath. laudatque μιάνθην αἵματι μηροί.

v. 421.

ἐτύπη] ἐτύπη. A. Mox γὰρ ἐν αὐτῷ. D. 2. et verſ. 424. γήθησέν δ'. 2.

v. 425.

διδῶναι] διδόναι S. in marg. Atque ita R. in contextu et in ſchol.

v. 426.

εἴποτ' ἔην γε] Haec eo ſenſu accipio, quo dixit verſ. 258. 259. ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐώκει Ἀνδρός γε θνητῷ πάις ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο. Nam Didymi et alterius interpretationes, quas ſupra laudaui, diſplicent.

v. 428.

ἀπεμνήσαντο] ἐπεμνήσαντο. A. D. Atque ita S. in marg. et Euſtath. in ſchol. In Heſiodi loco, a Clarkio laudato, tres Codd. MSS. Moſqq. conſentiunt in ἀπεμνόσαντο. Eorum vnus addit ſcholium ἀπευχαρίσησαν. Syneſ. T. II. p. 16. ἡγῷ σοὶ χάριν εἰδέναι καὶ ἀπομεμνῆθαι τῶν ἀγαθῶν. ibid. p. 14. τῶν ἓν παρ' ἐκείνῳ πολλῶν καὶ ἡδίστων εἰς Ἀμμώνιον τὸν ἀνεψιὸν τὴν χάριν ἀπομνημονεύσωμεν. et p. 70. πρὸ-

προσήκει δὲ ὄντι θείῳ εἰς αὐτὰ (τὰ παιδία) ἀπομνημονεῦσαι τὴν χάριν.

v. 429.

ἄλεισον] ἄλεισσον. A. et sic in schol. D. Mox vers. 431. ὄφρά κεν. 2. R. et vers. 432. τόνδ'. A. R. 2.

v. 433.

νεωτέρῳ] fiduciam tentandi sumens ab aetate mea. Mox vers. 434. ἀχιλλῆος. A. D. ἀχιλῆος. R. ibid. ἔχεσθαι, pro δέχεσθαι. A. D. ἀχιλῆος ἔχεσθαι in marg. S.

v. 436.

μοί τι] μοι τί. 2. μοι, omisso τι. A. D. R. Ibid. γένοιτο in marg. S. vti Eustath. in schol. habet p. 1357. v. 46. Mox vers. 437. σοίδ'. A. 2. et vers. 439. ἂν τς. 2. ἄν τις. A. D.

v. 439.

ἐνοσσάμενος] Il. δ. v. 539. ἐνόσαιτο. Vbi schol. Cod. Mosq. 1. μέμψαιτο. Mox vers. 440. ἀναΐξας 2.

v. 441.

λάζετο] Sic Il. δ. v. 357. λάζετο μῦθον, vbi schol. Cod. Mosq. 1. ἐπελάβετο. Mox vers. 442. ἂν δ' ἔπνευσ'. S.

v. 443.

πύργος τε νεῶν] Etymolog. M. in πύργος. λέγεται δὲ καὶ μέρος τὶ τῆς νεῶς. Conf. Pollux. l. p. 63. Mox vers. 448. ὅτε δὲ. A. D. et vers. 451. λαχμήεν τ' A. 2.

v. 452.

δὲ οἱ] δέ οἱ. D. R. 2. Mox vers. 454. ἐλάτινος. 2. ibid. ἐπιῤῥήσεσκον 2. D. R. in contextu et in schol. Atque ita quoque in marg. S.

v. 455.

κληῖδα] κληίδα. A. D. Mox verſ. 456. ἀχιλεύς. 2. A. D. ἄρ. 2. D. R. A. ἐπιῤῥήσεσκε. 2. D. R. in contextu et in ſchol. S. in marg.

v. 457.

ὦξε] ὤιξε. A. D. et verſ. 458. ποδώκει. A. D. R. Rurſus verſ. 459. ἀπέβανεν. D.

v. 460.

ἦτοι] ἤτοι. A. S. D. R. in contextu et in ſchol. Ita quoque verſu 462. 2. A. S. D. R.

v. 465.

πηλείωνος] πηλείονος. D.

v. 467.

ἵνα οἱ] ἵνά οἱ. S. R. Mox verſ. 469. χαμᾶζε. A. S. D. R. De accentu huius vocabuli v. Euſtath. ad Il. γ. 29. p. 377.

v. 472.

ἀχιλεὺς] ἀχιλεύς. A. D. Ibid. pro ἐν δέ μιν. Euſtath. p. 1359. verſ. 39. ſemel per errorem laudat εὐρέ μιν. Sed mox ibid. iterum locum repetens omittit εὖρ'. Tandem verſ. 59. habet μιν αὐτόν.

v. 473.

καθείατο τῷ] καθήατο· τὼ. in marg. S. τὼ. 2. καθήατο habet in ſchol. Euſtath. Mox οἵῳ. A. D.

v. 475.

ἀπέληγεν ἐδωδῆς] In his deficit Codex Moſquenſis 2.

LIPSIAE,

LITTERIS BREITKOPFIANIS.

cIↃIↃCCLXXXI.

31861
Sindbād, the philosopher
Syntipae...Fabulae LXII...ed.Matthaei.
LGr
S6165M

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED